

വളർച്ചയുടെ രഹസ്യം!

ജോസഫ് മറ്റുപ്പള്ളി

പല കാലങ്ങളിലായി എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് 120 ഓളം പേജുകളുള്ള 'വളർച്ചയുടെ രഹസ്യ'മെന്ന ഈ E - Book. ക്രൈസ്തവ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സത്യത്തെയും മതത്തെയും ശാസ്ത്രീയമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ കൃതിയിൽ ഉപകാരപ്രദമായ പല ആശയങ്ങളും വായിക്കുന്നവർക്ക് കിട്ടാതിരിക്കില്ല. ശാസ്ത്രവും മതവും രണ്ടാണെന്ന

ചിന്താഗതിയുമായി മുന്നേറിയ മതങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിലനിൽക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. പ്രപഞ്ചവും അതിലെ സർവ്വരഹസ്യങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് പ്രസംഗിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രമായില്ല, അതങ്ങിനെതന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻകൂടി പറ്റിയാൽ തീരുന്ന പ്രശ്നമേയുള്ളൂ. പക്ഷെ, ശാസ്ത്രീയതയെ തമസ്കരിച്ച് സ്വന്തം സ്വന്തം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോഴാണ് പ്രശ്നം.

പ്രശ്നം അത്ര നിസ്സാരമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നില്ല. സത്യം പ്രസംഗിച്ച ഗുരുക്കന്മാരെ പിന്തുടർന്നാൽപ്പോരാ, മറ്റൊരുപാടു നിബന്ധനകളുംകൂടി നിർവ്വഹിച്ചാലെ മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നുള്ള മതങ്ങളുടെ ശാഠ്യം അൽപ്പം കടന്നുപോയില്ലേയെന്നു ചിന്തിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണു ഞാൻ. എങ്കിലും, ചിന്തിക്കാനും തീരുമാനിക്കാനുമുള്ള അവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യനുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു, അതു തന്റേടത്തോടെ ഉപയോഗിക്കുന്നവന്റെ മുന്നിലേക്കേ സത്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരവതാനി വിരിക്കാനും ഇടയുള്ളൂ. ഈ രചന അയച്ചുകിട്ടിയ എല്ലാവരുംതന്നെ പ്രോത്സാഹനീയമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു സമഗ്രമായ അവലോകനം ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ അയച്ചു തന്ന ശ്രീ സക്കറിയാസ് നെടുങ്കനാൽ എന്ന വേറിട്ട ചിന്തകന്റെ കുറിപ്പ് ഒപ്പം കൊടുക്കുന്നു.

ജോസഫ് മറ്റപ്പള്ളി

ശ്രീ ജോസഫ് മറ്റപ്പള്ളി 'വളർച്ചയുടെ രഹസ്യം' എനിക്കയച്ചു തന്ന അതേദിവസം ഫെയ്സ്ബുക്കിൽ ഞാനിട്ട ഒരു പോസ്റ്റിൽ ഇങ്ങനെ ചേർത്തിരുന്നു:

കലാകാരന്മാരെല്ലാം ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ധ്യാനമെന്ന പ്രകാശം കിട്ടിയവരാണ്. അവർ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ തനിയെ നടക്കും. ചന്തസ്ഥലത്തവർ ബുദ്ധന്മാരാകും. കാട്ടുപൂക്കളെ തഴുകിവരുന്ന കാറ്റ് അവർക്ക് ദൈവധ്വനിയാകും. വൻമരങ്ങളിലെന്നപോലെ ഏറ്റവും ലോലമായ പൂൽനാമ്പിലും ഉണയുടെ ധാരാളിത്തം കണ്ട് അവർ ആത്മാവിൽ പൂളകിതരാകും.?

'ഈശാവാസ്യമിദം സർവം' എന്ന ഉപനിഷദ് മഹദ്വാക്യത്തെ സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാകുംവിധം വിശദീകരിക്കാൻ സാമാന്യ മനുഷാസ്ത്രവും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ കണ്ടെത്തലുകളുംവഴി ശ്രമിക്കുകയാണ് "വളർച്ചയുടെ രഹസ്യം" എന്ന ഈ ചെറിയ കൃതിയിലൂടെ ശ്രീ ജോസഫ് മറ്റപ്പള്ളി. നമ്മിൽ ഓരോരുത്തത്തരവും നിരന്തരമായി ദൈവത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ ആണെന്നു മാത്രമല്ല, ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ അണുവും മറ്റൊരാൾ കണങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും പരസ്പരം ഊർജ്ജവും വെളിച്ചവും പങ്കുവെച്ചുമാണ് വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായി നിലനിൽക്കുന്നത് എന്നാണ് അതിനർത്ഥം. ഈ സത്യം നമ്മൾ എത്രമാത്രം സ്വായത്തമാക്കുന്നുവോ, അത്രയും സുതാര്യമായിത്തീരുന്നു നമ്മുടെ ആന്തരിക ജീവിതം അല്ലെങ്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മികത.

മറ്റപ്പള്ളിസാറിന്റെ തന്നെ വാക്കുകൾ കടമെടുക്കാം. "മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ഓരോ സെല്ലിലുമുള്ള ഡി.എൻ.എ.കളിൽ എന്തുമാത്രം അറിവുകളാണ്

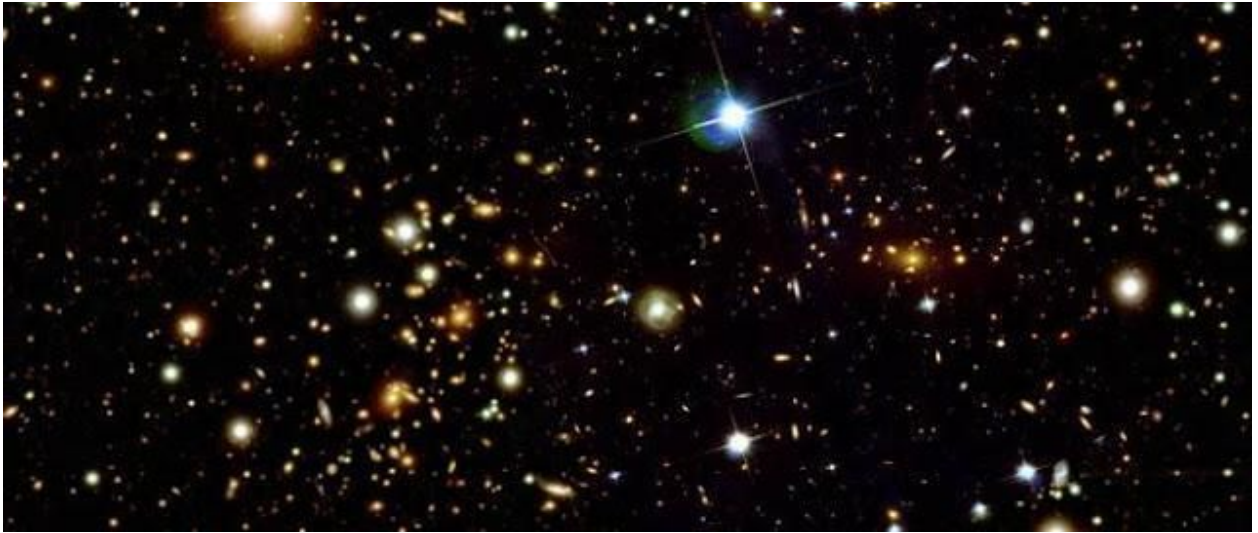
ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമപ്പുറത്താണ്. ഓരോ ജീവിയുടെയും കോശങ്ങളിൽ അതാതിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും വളർച്ചക്കും അത്യാവശ്യംവേണ്ട എല്ലാ അറിവുകളും മനോഹരമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അറിവുകൊണ്ടാണ് എട്ടുകാലി വലകെട്ടുന്നതും ബീവർ അണകെട്ടുന്നതും കുരുവി കൂടുണ്ടാക്കുന്നതും. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കോശങ്ങളാണ് നാമെന്നും പ്രാപഞ്ചിക അറിവുകളുടെ മഹാശേഖരവുമായി നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ ഓരോ കോശവും സദാ ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവന്നാൽ നാം ബോധമറ്റു നിലംപതിക്കാനാണു സാധ്യത. നാമെന്ന കുറെ കോശങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ സ്ഥാനവും ചലനവും മാത്രമല്ല, അതിന്റെ ദൗത്യവും ഈ കോശങ്ങളുടെ ആകമാന പ്രജ്ഞാതലത്തിനറിയാം. ഈ സ്വാഭാബോധമാണ് ഈശ്വരൻ എന്നു നാമറിഞ്ഞാലേ ആ ശക്തി തരുന്ന സുരക്ഷിതത്വം നാമറിയുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ഉൾക്കണ്ണ് തുറന്നിരുന്നാൽ ഈ പ്രജ്ഞാതലം നമ്മോട് സംവദിക്കുന്നത് സാവധാനം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുകയോ അനുഭവിച്ചറിയുകയോ ചെയ്യാനാവും."

അതെങ്ങനെ സാധ്യമാക്കാം എന്നതിനുള്ള ചില പ്രായോഗിക സൂത്രങ്ങൾ ഈ ചെറിയ കൃതിയുടെ പാരായണത്തിലൂടെ കൈവരുമെന്നതിന് ഈ കുറിപ്പിലൂടെ ഞാൻ സസന്തോഷം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു!

സക്കറിയാസ് നെടുങ്കനാൽ

ഇതിന്റെ താളുകളിൽ

പ്രപഞ്ചമെന്ന പ്രഹേളിക, പ്രാപഞ്ചികബുദ്ധി, ചലനം, 'ഓം',
അടയാളങ്ങൾ, ദൈവം, ആകമാന ബോധതലം, സഹസ്രുഷ്ടാക്കൾ,
മതങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു, ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലൂടെ, പാപവും ശിക്ഷയും,
സ്വർഗ്ഗവും നരകവും, പ്രാപഞ്ചിക പദ്ധതി, ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ,
പ്രഭാവലയം, പ്രഭാവലയ ചികിത്സ, ഊർജ്ജ കൈമാറ്റം, ഊർജ്ജം
കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, സാത്വികം രജസ്സികം തമസികം,
ചക്രാകൾ, ഹോളിസ്റ്റിക്, സൗഖ്യത്തിന്റെ രഹസ്യം, അറിവു തേടി,
അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കൽ, സ്വയം അറിയുക, യോഗ,
ചിന്തകളുടെ ലോകം, പോസിറ്റീവ് തിങ്കിംഗ്, ഇച്ഛയെ സ്ഥാപിക്കൽ,
ധ്യാനം ധ്യാനം സർവ്വത്ര! ഇറ്റു കുടിക്കാനില്ലത്രേ, എങ്ങിനെ
പ്രാർത്ഥിക്കണം? ആരാണു് ഉള്ളവൻ?

പ്രപഞ്ചമെന്ന പ്രഹേളിക

പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി ഗവേഷണങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും തുടങ്ങിയിട്ട് കാലമേറെയായി - ഇന്നും പക്ഷെ, അതിന്റെ അതിരുകളെവിടെനുപോലും നമുക്കറിയില്ല. പ്രപഞ്ചിക സത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും സാമാന്യമായി നിർവ്വചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഭാരതീയർ മാത്രമായിരിക്കാനാണു സാധ്യത. മറ്റെല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളുടേയും പോലെയായിരുന്നില്ല നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാട്. പാശ്ചാത്യർ 'മനുഷ്യാ നീ സ്വയം അറിയുക' (Know Thyself) യെന്നു പറയുമ്പോൾ 'മനുഷ്യാ നീ നീതന്നെയാവുക' (Be Thyself) യെന്നാണ് നാം പറയുക. ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന പരാശക്തിയുടെ ഉറവിടം നമ്മിൽത്തന്നെയാണെന്നുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് ഇരുകൂട്ടർക്കും ഉണ്ടെങ്കിലും 'അറിയലും' 'ആകലും' ഒന്നല്ല.

ഭാരതീയ താത്ത്വിക-മൗലിക വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ മഹദ്വചനങ്ങളെല്ലാറ്റിലും വെച്ചേറ്റവും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മഹാവാക്യങ്ങൾ ഇവയാണ്: 1) പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ: (ശുദ്ധ ബോധമാണ് ബ്രഹ്മം), 2) തത്ത്വമസി (അത് നീയാകുന്നു), 3) അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ: (ഈ ആത്മാവ് ബ്രഹ്മം തന്നെ), 4) അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു). ജീവിതത്തിന്റെ സുന്ദരമായ ഇടനാഴികളിൽക്കൂടി സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാം അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്തിനെയാണെങ്കിലും 'അതു നീ തന്നെ'യാണെന്നോ അതു

നിന്നിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്നോ ഉത്തരം കിട്ടുമെന്നാണ് ഭാരതീയ ഗുരുക്കന്മാർ ഈ മഹദ് വാക്യങ്ങളിലൂടെ പറയുന്നു.

ഏതു മതത്തത്തിന്റെ പരിശോധനയെത്തു സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തിയാലും, മനസ്സിലാക്കണമെന്നു തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവനു ബോധ്യപ്പെടുന്ന സത്യങ്ങളാണിതൊക്കെ. പക്ഷേ, നീ നിന്റെയുള്ളിലെ നിശ്ശബ്ദതയിലേക്കു പോകുവെന്ന് മതാചാര്യന്മാർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാലത്തെ സ്ഥിതിയോർത്തുനോക്കൂ - ആ മതത്തിൽ ഇപ്പറയുന്ന ആചാര്യന്മാർ മാത്രമല്ലേ കാണൂ? ഒരു മതത്തിന്റെയും ഉള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അതിലൂടെ മാത്രം സത്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കില്ല - ആരും അതിനനുവദിക്കുകയുമില്ല, അതിനു താൽപ്പര്യമുള്ളവരും അധികം കാണില്ല. എങ്കിലും, ആത്മാന്വേഷണത്തിലൂടെ ഋഷികൾ നേടിയെടുത്തു ഭാരതത്തിന് സമ്മാനിച്ച സനാതന ധർമ്മം അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചവർ ധാരാളം.

മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ഓരോ സെല്ലിലുമുള്ള ഡി.എൻ.എ.കളിൽ എന്തുമാത്രം അറിവുകളാണു ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയണമെന്നില്ല. പ്രപഞ്ചം ഒരോന്നിന്റെയും കോശങ്ങളിൽ അതാതിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും വളർച്ചക്കും അത്യാവശ്യം വേണ്ട എല്ലാ അറിവുകളും മനോഹരമായി സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അറിവുകൊണ്ടാണ് എട്ടുകാലി വലകെട്ടുന്നതും ബീവർ അണകെട്ടുന്നതും കുരുവി കൂടുണ്ടാക്കുന്നതുമെല്ലാം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കോശങ്ങളാണ് നാമെന്നും പ്രാപഞ്ചിക അറിവുകളുടെ മഹാശേഖരവുമായി നമ്മുടെ ശരീരത്തിലെ ഓരോ കോശവും സദാ ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടി വന്നാൽ നാം ബോധമറ്റു നിലംപതിക്കാനാണു സാധ്യത. നാമെന്ന കുറെ കോശങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ സ്ഥാനവും ചലനവും മാത്രമല്ല, അതിന്റെ ദൗത്യവും ഈ കോശങ്ങളുടെ ആകമാന പ്രജ്ഞാതലത്തിനറിയാം. ഈ സ്വാഭാബോധമാണ് ഈശ്വരൻ എന്നു നാമറിഞ്ഞാലേ ആ ശക്തി തരുന്ന സുരക്ഷിതത്വം നാമറിയുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. ഉൾക്കണ്ണ് തുറന്നിരുന്നാൽ ഈ പ്രജ്ഞാതലം നമ്മോട് സംവദിക്കുന്നത് ഏതാണ്ട് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ഓരോരുത്തരിലുമുള്ള ഈ പ്രജ്ഞാതലം, അവരുടെ ക്ഷേമം ലക്ഷ്യമാക്കി കരുതലോടെ കാവൽ നിൽക്കുന്നുവെന്നയാരു തോന്നൽ ഉള്ളിലുണ്ടാവുന്നത്, പലപ്പോഴും യാദൃശ്ചികതകൾ, ആകസ്മികതകൾ തുടങ്ങി വിശദീകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിലൂടെ നാം കടന്നുപോവുമ്പോഴാണല്ലോ. ഭാഗ്യമെന്നോ നിർഭാഗ്യമെന്നോ, ഈശ്വരാനുഗ്രഹമെന്നോ, കർമ്മദോഷമെന്നോവാക്കെ നാം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയോ വിശേഷിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന അനുഭവങ്ങൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും നേരിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ആരുമുണ്ടാവില്ല. എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ആ പരാശക്തിയുടെ കർമ്മമേഖല സൃഷ്ടിതമായതിലും അല്ലാത്തതിലുമായി നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിന്റെ 90% വും ബോധമനസ്സിനല്ലെന്ന് പരസ്യമായ രഹസ്യം. നാം ഇശ്ചിക്കുന്നതിനനുസരിച്ചല്ല ദഹനം നടക്കുന്നത്, ഹൃദയമിടിക്കുന്നത് - ഇതൊക്കെ ഒരു നിമിഷംപോലും നിർത്തിവെക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയുമില്ല. ഒരു കണ്ണും ഒരു ചെവിയും ഒരു കൈയും മാത്രമായിട്ടും മനുഷ്യനു ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നെന്നും ഓർക്കണം. അതീവശ്രദ്ധയും സംരക്ഷണവും ഓരോ മനുഷ്യജീവനും ഇവിടെ കിട്ടുന്നു.

ഉറക്കത്തിലാണെങ്കിൽ ബോധമനസ്സിന് ശരീരത്തിനുമേൽ കാര്യമായൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ല. ആകമാനബോധതലത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ എന്തു സുഖം! എത്ര ഉന്മേഷവാന്മാരായാണു നാം ഉണരുന്നത്. ഈ ശക്തിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ പൂർണ്ണമായും ആയിരിക്കാൻ കഴിയുക (വിട്ടുകൊടുക്കൽ) അതത്ര എളുപ്പമല്ല. കാരണം, ബോധമനസ്സിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഒരു കീഴടങ്ങൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അഹത്തിന്റെ അവസാനമെന്നു തന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. അതായത്, നാമെന്ന സങ്കല്പം മാറി ബ്രഹ്മബോധം എന്ന കടലിൽ നാം അലിഞ്ഞില്ലാതാവുകയല്ലേ അപ്പോൾ സംഭവിക്കുക? പക്ഷെ, സർവ്വസാത്വികരും, ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തിനുവേണ്ടിയല്ലേ ജീവിതം മുഴുവൻ ചെലവഴിക്കുന്നത്?

പ്രാപഞ്ചിക ബുദ്ധി

സൗരയൂഥം നിരീക്ഷിച്ചാൽ സൂര്യന്റെ ആകർഷണശക്തിയാൽ സൂര്യനോടടുത്തും, എന്നാൽ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വയം ആർജ്ജിക്കുന്ന സെന്റിഫ്യൂഗൽ ഫോഴ്സ് കാരണം സൂര്യനിലേക്കു പോകാതെയും ഗ്രഹങ്ങൾ അതിന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിൽ തന്നെ നിൽക്കുന്നുവെന്നു കാണാം. അവയുടെ ചലനത്തിൽ പ്രാപഞ്ചികാനുപാതത്തിലല്ലാതെ ഇന്നു വരവണ്ണം വ്യത്യാസം വന്നാൽ നാളെയതിന്റെ താളം തെറ്റും. ഇതു സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നത് സൗരയൂഥം അതിന്റേതായ ഒരു ബുദ്ധി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ ബുദ്ധി ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രഹത്തിലോ സൂര്യനിൽ മാത്രമായോ ഏതെങ്കിലും ഒരുപ്രഗ്രഹത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയോയല്ല ആയിരിക്കുന്നത്; പകരം, എല്ലാറ്റിനെയും സ്പർശിച്ചിരിക്കുന്ന ആകമാന ശൂന്യതയിലാണുള്ളത്. ആറ്റമുകൾ സൗരയൂഥത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ പതിപ്പാണ്. അതിനെപ്പറ്റിപ്പഠിച്ച ശാസ്തജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്, അവിടെ ഗ്രഹങ്ങളാകുന്ന കണികകളുടെ വേഗത സെക്കന്റിൽ ബഹുലക്ഷങ്ങളാണെന്നു മാത്രമല്ല, സൗരയൂഥത്തെക്കാൾ വളരെയേറെ മടങ്ങുകൂടുതൽ ബുദ്ധി ആറ്റമുകൾക്കുള്ളിലെ ശൂന്യതക്കുണ്ടെന്നുമാണ്. ഈ സൂഷ്മതാ ചങ്ങലയുടെ ഒരു കണ്ണിയിലാണ് മനുഷ്യ ബുദ്ധിയും മനസ്സും.

സൗരയൂഥത്തിലും ആറ്റമുകളിലുമൊക്കെയുള്ള ശൂന്യത എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്നു നോക്കാം. സൗരയൂഥം ആകെയുപയോഗിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ .001 സ്ഥലമേ, സൗരയൂഥത്തിലെ എല്ലാ പിണ്ഡങ്ങളും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിയാൽ അവയ്ക്കാവശ്യമുള്ളു. അതായത്, സൗരയൂഥത്തിന്റെ 99.99 ശതമാനവും ശൂന്യതയാണെന്നർത്ഥം. സൗരയൂഥത്തിലെ ഏതെങ്കിലും പിണ്ഡം വിഭജിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്നതാണ് ആറ്റമുകൾ. അവിടേയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ - 99.99 ശതമാനം സ്ഥലവും ശൂന്യം. പ്രോട്ടോണെന്നും ഇലക്ട്രോണെന്നുമൊക്കെ നാം വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കണികകൾ ഒരേ സമയം പിണ്ഡവും ഊർജ്ജഭാവവുമാണെന്നു കൂടി നാം കാണണം. ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ, മുഴുവൻ തന്നെ ശൂന്യം! വസ്തു മാത്രമല്ല സമയവും യാഥാർത്ഥ്യമല്ലെന്നാണ് ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റയിൻ പറഞ്ഞത്.

വസ്തുവെന്നു നാം കരുതുന്നത് അതിന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും ശൂന്യമാണെങ്കിൽ എന്താണ് വസ്തുവായി അവശേഷിക്കുക? അങ്ങിനെയെങ്കിൽ

ഒരു വസ്തു എന്തുകൊണ്ട് മറ്റൊന്നിനെ ഭേദിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നില്ല? ആറ്റമുകൾക്കുള്ളിലെ കണികൾക്കുചുറ്റുമായുള്ള കാന്തികവലയങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന ബലമാണതിനുകാരണം. ന്യൂക്ലിയസ്സിനു പുറത്തുള്ള ഇലക്ട്രോണുകളുടെ ഭ്രമണമേഖലകളാണ് ആദ്യം ഭേദിക്കപ്പെടേണ്ടത്. ഓരോ ഇലക്ട്രോണിനെയും പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഊർജ്ജവലയത്തിന്റെ ശക്തി ഋണാത്മകമാണെങ്കിലും ചെറുതല്ല. പുറത്തുനിന്നുള്ള കാന്തികമേഖലകളോടു പൊരുതിയും സമാനസ്വഭാവമുള്ളവയോട് ക്രിയാത്മകമായി സഹകരിച്ചുമൊക്കെയാണവ നിലനിൽക്കുന്നത്. ഈ കാന്തികവലയങ്ങളുപയോഗിച്ചതാണ് ആറ്റമുകൾ കൂട്ടുകെട്ടുകളുണ്ടാക്കുന്നതും തന്മാത്രകൾ ഉണ്ടാകുന്നതും. ആറ്റമിനുള്ളിലെ കണികകളെ, സൗരയൂഥത്തിലെ ഗ്രഹങ്ങളേയെന്നപോലെ വിഭജിച്ചാൽ അതിനും ഇതുപോലെ താഴേക്കു സൂഷ്മതലങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് ക്വാണ്ടം ഫിസിക്സ് പറയുന്നത്.

ചലനം

ഭൂമിക്കു സ്വയമൊന്നു കറങ്ങാൻ 24 മണിക്കൂറുകൾ വേണം - അതാണ് ഭൂമിയുടെ ഒരു ദിവസം. പ്രപഞ്ചത്തിൽ, 24 മണിക്കൂർ ഒരു ദിവസമായിട്ടുള്ളത് ഭൂമിയെന്ന ഗ്രഹത്തിനു മാത്രമാകാം. സൂര്യന് സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൽ ഒന്നു കറങ്ങാൻ ഏകദേശം ഇരുപത്തിരണ്ടര കോടി വർഷങ്ങൾ വേണം, സൗരയൂഥവും കറങ്ങുന്നുണ്ട്, ക്ഷീരപഥവും കറങ്ങുന്നുണ്ട്, പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ, വികസിച്ചു തീർന്നിട്ടുമില്ല - എല്ലാറ്റിനും വ്യത്യസ്ത അളവുകളുള്ള ദിവസങ്ങളാണുള്ളത്. എത്രയോ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ ചേരുന്നതാവണം ക്ഷീരപഥത്തിന്റെ ഒരു ദിവസം. ഭൂമിക്കു സൂര്യനെ ഒന്നു കറങ്ങാൻ 365 ദിവസങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ ഒരാറ്റമിനുള്ളിലെ എലക്ട്രോൺ അതിന്റെ ന്യൂക്ലിയസിനെ ഒരു സെക്കന്റിൽ ബഹുലക്ഷം പ്രാവശ്യം ചുറ്റുന്നു. ചെറുതാകുന്നതോറും ഊർജ്ജത്തിന്റെ തരംഗസംഖ്യ കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. എല്ലാറ്റിലും ചലനമുണ്ട്; ചലനമില്ലാതെ യാതൊന്നിനും ഒരിടത്തും ആയിരിക്കാനും

കഴിയില്ല. ശബ്ദവും വെളിച്ചവും പോലും തരംഗാവസ്ഥയിലാണ് നിലനിൽക്കുന്നതും.

ഒരു ശബ്ദം നമുക്കു കേൾക്കണമെങ്കിൽ ആ തരംഗത്തിന്റെ തരംഗ സംഖ്യ (ഫ്രീക്വൻസി) ഒരു സെക്കന്റിൽ 20 സൈക്കിളിനും ഇരുപതിനായിരം സൈക്കിളിനും ഇടയിലായിരിക്കണം. അതിനു മുകളിലുള്ളത് അൾട്രാ-ഓഡിയോ (ഫ്രീക്വൻസിയാണ്; അതു മനുഷ്യനു കേൾക്കാനാവില്ല - അതായത്, അവ വിവേചിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശേഷി ബുദ്ധി-മനസ്സിനില്ല. തരംഗസംഖ്യ കുറേക്കൂടി കൂടിയാൽ അതു നമുക്കു കാണാവുന്ന തരത്തിലെത്തും; അതാകട്ടെ, വയലറ്റിനും മുകളിലേക്കു പോയാലും ചുവപ്പിന് താഴെയായിരുന്നാലും നമുക്കു കാണാനാവില്ല. നിറങ്ങൾക്കു മുകളിലേക്കുള്ളത് റേഡിയോ തരംഗങ്ങളാണ്, അതിനും മുകളിൽ രശ്മികളും തീവ്രകിരണങ്ങളുമാണ്. ഈ സർവ്വ തരംഗകൂട്ടായ്മകളെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരൊറ്റ വാക്കു പറഞ്ഞാൽ 'പ്രകാശം' എന്നായിരിക്കും. ഇതിന്നൊരവസാനമെവിടെ? ഈ തരംഗശൃംഖലയുടെ രണ്ടുഗ്രങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒരു ധാരണ നമുക്കുണ്ടാവാൻ പോവുന്നില്ല - നമുക്കുഗ്രാഹ്യമാണവ!

സൃഷ്ടിയുടെ ഇതിഹാസം എടുത്തു നോക്കൂ, ദൈവം ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ചതു പ്രകാശമാണ് - ദൈവം പ്രകാശം തന്നെയുമാണ്. ദൈവമെന്ന പ്രകാശസ്രോതസ്സിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്ന ഊർജ്ജരശ്മികളാണ് ആറ്റമുകളായും വസ്തുക്കളായും മാറിയത്. ഒരു ഇലക്ട്രോണിനെ നിർമ്മിക്കാൻ തന്നെ 50,000 ഇലക്ട്രോൺ വോൾട്ട് വേണം. ഇതൊക്കെ ആയാസരഹിതമായി പരീക്ഷണശാലകളിൽ ഒത്തൊരുമിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യനെവിടം വരെ പോകില്ലായിരുന്നു? അതേ സമയം ഒരു ഭൂമികൂടി ഒരു നിമിഷത്തിന്റെ അർദ്ധാംശത്തിനുള്ളിൽ രൂപീകരിക്കാനുള്ള ശേഷി പ്രാപഞ്ചിക രശ്മികൾക്കുണ്ടു താനും. തരംഗസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് ബന്ധപ്പെട്ട ബൗദ്ധികശേഷി വർദ്ധിക്കുമെന്നു നാം കണ്ടു. അചിന്തനീയമായ സൃഷ്ടി-സ്ഥിതി-സംഹാര ശേഷിയുള്ള, പ്രകാശങ്ങളുടെ അതിസൂഷ്മ സ്രോതസ്സിലുള്ള, ആ പ്രജ്ഞാശക്തിയെ ദൈവമെന്നു ശാസ്ത്രം വിളിക്കാത്തത്, ദൈവമെന്നു കേൾക്കുമ്പോഴേ തിളങ്ങുന്ന കനകസിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു ചക്രവർത്തി

സമമമായ ഒരു മനുഷ്യനാണ് നമ്മുടെ സങ്കല്പത്തിലേക്കു വരികയെന്നതുകൊണ്ടാണ്. അവരതിനെ വിശേഷണനാമങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു സംബോധന ചെയ്യുന്നു.

'ഓം'

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആരംഭത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധമായ ബിഗ്ബാംഗ് തിയറി പറയുന്നത്, സമയത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ (13.5 ബില്ല്യൻ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്) സർവ്വ ഊർജ്ജവും ഒരു ബിന്ദുവിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ്. ഭാരതത്തിലെ ഏതാനും പൗരാണിക പ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതാനും ചിലതേ ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റൈൻ കണ്ടിരിക്കാനിടയുള്ളൂ. മനസ്സിലാക്കിയത് വെച്ചദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, 'പരമാണുവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ അറിവുകൾ നേരത്തെ ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലെന്ന്'. അത്ര കൃത്യമായി നമ്മുടെ ആചാര്യന്മാർ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നു. സർവ്വതും അടങ്ങിയിരുന്ന ആ ബിന്ദുവിൽ അവർ കണ്ടത് സ്വസ്വരൂപഭൂതമായ പ്രണവ (ബ്രഹ്മം) തെതയാണ്. ആ പ്രണവമന്ത്രമാണ് 'ഓം' എന്നു പറയുന്നത്.

എല്ലാ ക്രിയകൾക്കും കൃതികൾക്കും മുമ്പുണ്ടായിരുന്നത് 'ഓം'. പലരും ധരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെ സംസ്കൃതത്തിലെ ഒരു ലിപിയല്ല ഓം. ഓം കാരാലാപനം പ്രാചീനമായ പല സംസ്കാരങ്ങളിലും നിലനിന്നിരുന്നു. ഹൈന്ദവർ മാത്രമല്ല മറ്റുമതങ്ങളിലുള്ളവരും ഓം ആലപിക്കുന്നുണ്ട്. കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസമനുസരിച്ച്, ആമ്മേൻ എന്ന വാക്കിന്റെയർത്ഥം 'അപ്രകാരമായിരിക്കട്ടെ' എന്നാണ്. അതിലെ ഓം ശബ്ദമാണ് 'ആമ്മേൻ' നെ തർജ്ജമക്കു വിധേയമാക്കാതെ നിലനിർത്തുവാൻ കാരണം. എസ്സക്കിയേൽ പ്രവാചകൻ ആയിരം സമുദ്രങ്ങളുടെ ഇരമ്പലായാണ് ദൈവത്തെ കേട്ടത്. അത് വലിയൊരു ഓംകാരമായിരിക്കാം. 'ഓം' നാമവും രൂപവുമുള്ള ഒരു മന്ത്രമാണ്. ഈ

മന്ത്രത്തെപ്പറ്റി വളരെ പറയാനുണ്ട്. "മനനാൽ ത്രായതേ മന്ത്രഃ" എന്നാണു പ്രമാണം; നിത്യം വിധിപ്രകാരം ചൊല്ലിയാൽ (വീണ്ടും വീണ്ടും ഉരുക്കഴിക്കുന്നതു കൊണ്ട്) എല്ലാ ഐശ്വര്യങ്ങളും നേടിത്തരുന്നവയാണ് മന്ത്രങ്ങൾ.

'ഓം' നു നിർവ്വചനമായി ഒരു പരാമർശം കാണണമെങ്കിൽ നചികേതസ്സ് എന്ന ബ്രാഹ്മണ കുമാരനോട് യമൻ പറയുന്ന കഠോപനിഷത്തിലെ ഒരു ഭാഗമേ എടുത്തു കാണിക്കുവാൻ ഉണ്ടാവൂ. 'സകല വേദങ്ങളും ഏതുപദത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നുവോ, തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെല്ലാം എന്തിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുവോ, എന്ത് ഇച്ഛിച്ചുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നുവോ, അതേ പദത്തെ സംഗ്രഹിച്ച് പറഞ്ഞുതരാം - 'ഓം' എന്നാണത് എന്നാണവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. തുടങ്ങിയിടത്തു തന്നെ എല്ലാം ഒരിക്കൽ എത്തിച്ചേരേണ്ടതുണ്ട്. 'ഓം' ൽ നിന്ന് ഉയിരാർജ്ജിച്ചത് 'ഓം' ൽ തന്നെ ഒടുങ്ങണം. ഈ 'ഓം' ൽ ലയിക്കാനായിരുന്നിരിക്കണം സമ്പൂർണ്ണ ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെതായ ഒരു പാത ഭാരതീയ ആചാര്യന്മാർ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ഈ വേദകാല കാഴ്ചപ്പാടിനനുസരിച്ചാണെങ്കിലും തുടക്കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഒരു ഊർജ്ജശ്രോതസ്സ് മാത്രം. ഊർജ്ജത്തിന്റെ തരംഗഭാവത്തെപ്പറ്റി തന്നെയായിരിക്കണമല്ലോ, ജലത്തിനു മീതേ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അരുപിയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഉൽപ്പത്തിയുടെ പുസ്തകവും അർത്ഥമാക്കുന്നത്! ആർക്കും ഗ്രഹിക്കാനോ ചിന്തിക്കാനോ പോലും സാധിക്കുന്നതിനപ്പുറമുള്ള അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു തരംഗസ്ഥിതിയിൽ നിന്നാണ് എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ക്രൈസ്തവസന്യാസിമാർ ഇപ്പോൾ ഓം വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ക്വാണ്ടംഫിസിക്സ് പറയുന്നത്, ഊർജ്ജം സൂക്ഷ്മമാവുമ്പോൾ അതിന്റെ തരംഗസംഖ്യ ആനുപാതികമായി കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കും എന്നാണ്. മനുഷ്യന്റെ മനുഷ്യനുപോലും കണക്കു കൂട്ടാവുന്നതിലും അപ്പുറമുള്ള അന്ത്യമില്ലാത്ത ഒരന്ത്യത്തിലേക്കാണ് ഇതു നമ്മെ കൊണ്ടുപോവുക. ഈ അന്ത്യം, തുടക്കത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അരുപിയിലോ അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാം തുടങ്ങിയ പ്രണവത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ കാലത്തിന്റെ സമയക്രമത്തിൽ എല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബിന്ദുവിലോ ആയിരിക്കാം അവസാനിക്കുക.

സ്വരങ്ങൾ ഏതു സ്ഥായിയിൽ വന്നാലും അതേപേരിലുള്ള സ്വരങ്ങൾ തന്നെ. തരംഗസംഖ്യകളുടെ ഗുണിതങ്ങൾക്കും ഹരിതങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. ഇതാണ് ഓംകാരാലാപനത്തിന്റെ രഹസ്യം. കൃത്യമായും 'ഓം'മിന്റെ മന്ത്രഭാഗത്തിനുള്ള തരംഗസംഖ്യയുടെ ഒരു ഹരിതസ്ഥായിയിൽതന്നെ അതാലാപനം ചെയ്യുമ്പോൾ മൂലമന്ത്രത്തിന്റെ ശക്തി ആവഹിക്കാനാവും എന്നത് തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു വസ്തുത. ഏതു മന്ത്രവും ഉശ്ചരിക്കുന്നത് അതിനു നിഷ്കർഷിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ രഹസ്യമിതാണ്. മന്ത്രങ്ങൾ ഹീനസ്വരമായോ ഹീനവർണ്ണമായോ ഉശ്ചരിച്ചാൽ ആ വാക്കാകുന്ന വജ്രായുധം അങ്ങിനെ മന്ത്രിക്കുന്നവനെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. എല്ലാ മന്ത്രങ്ങളെല്ലാം നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ തന്നെ ചൊല്ലിയിരിക്കണം. ഓമിന്റെ യന്ത്ര (ശരീര) ഭാഗവും മന്ത്ര (ശബ്ദ) ഭാഗവും യഥേഷ്ടം മാറ്റാവുന്നവയല്ല. കാലഘട്ടത്തിനനുസരിച്ച് ഇതിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവുന്നുവെന്നൊരു വസ്തുതയും ഉണ്ട്. ഭാരതീയ ഭാഷകളെല്ലാം തന്നെ ഈ മന്ത്ര-യന്ത്ര ബന്ധമുള്ള അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. 'അ' എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ ശരീരം 'അ' എന്ന അടയാളമാണ്. ലിപിയും ശബ്ദവും ചേർന്നുണ്ടായ ഈ ഘടകത്തെ അക്ഷരം (ക്ഷയമില്ലാത്തത്) എന്നുതന്നെ വിളിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. നാം ഉപയോഗിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും 'അ' യുടെ ശബ്ദത്തിനും രൂപത്തിനും മാറ്റമുണ്ടാവില്ല. പക്ഷെ, 'അ' ശബ്ദത്തിന് മലയാളത്തിലുള്ള ഈയൊരു രൂപം മാത്രമാണെന്ന് കരുതരുതു താനും.

അടയാളങ്ങൾ

'ഓം' നെപ്പോലെ ശക്തിദായകങ്ങളായ അനേകം അടയാളങ്ങൾ നിഗൂഢശാസ്ത്രങ്ങളിലുണ്ട്, വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കുരിശും, ഇതുപോലൊരു ശക്തിദായകമായ അടയാളമാണ്. ആദ്യകാലജ്ഞാനികൾ ഇത് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു - യേശുവിന്റെ മരണവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ആ വിശിഷ്ട

അടയാളം വിശ്വാസികളും ഉപയോഗിച്ചുപോന്നു. അന്തകരാണാ എന്നൊരു അടയാളത്തിന്റെ വകഭേദമാണ് കൈരളി ടി വി യുടേത്. യിൻ യാംഗ് ദ്വയത്തിന്റെ

രൂപമാണ് ദുരദർശന്റെത്. ഇതുപോലുള്ള ഗൂഢ അടയാളങ്ങളാണ് ഏലസ്സുകളുടെ രൂപത്തിൽ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും - ഇതിൽ സർച്ചിഹനങ്ങളുമുണ്ട് ദുർഛിഹനങ്ങളുമുണ്ട്. ദുർഛിഹനങ്ങൾ സാത്വികോർജ്ജത്തെ അകറ്റി നിർത്തുന്നതിലൂടെ നാശത്തിനു വഴിതെളിക്കും, അതുപയോഗിക്കുന്നത് പ്രസ്ഥാനങ്ങളായാലും വ്യക്തികളായാലും.

പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമുള്ള അടയാളങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് താലി. അത് ഹൃദയചക്രയുടെ മുകളിൽ (നെഞ്ചിന്റെ മധ്യത്തിൽ) വരത്തക്കപോലെ വേണം അണിയാൻ. ഈ അടയാളങ്ങളെ അതിന്റെ വലിപ്പവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഊർജ്ജശേഷിയെ വിലയിരുത്തരുത്. ശിവലിംഗം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന രൂപത്തിനാണ് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വലിപ്പംകൊണ്ട് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഊർജ്ജത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശേഷിയുള്ളത്. ലോകത്തുള്ള ആണവറിയാക്ടറുകൾ മുഴുവൻതന്നെ ശിവലിംഗ ആകൃതിയിലാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണുക. അടയാളങ്ങളുടെ അർത്ഥം കാണണമെങ്കിൽ നാം അനുദിന ജീവിതത്തിൽ ആകൃതികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. പ്രാപഞ്ചികോർജ്ജം സമൃദ്ധിയായി ആകർഷിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരാകൃതിയാണ് പിരമിഡുകൾ.

അടയാളങ്ങളിൽ ഗുരുഅടയാളങ്ങളുമുണ്ട് ലഘു അടയാളങ്ങളുമുണ്ട്. ഉപയോഗിക്കാൻ ഗുരുവിൽ നിന്നുള്ള ലയവത്കരണം (ദീക്ഷ - Attunement) ആവശ്യമായവയുമുണ്ട് അല്ലാത്തവയുമുണ്ട്. പണ്ടുകാലത്ത് ഗുരുവിന്റെയടുത്തുനിന്നാണ് ഭാരതീയർ അക്ഷരം പഠിച്ചിരുന്നത്. കളരിയിൽപോയി ആശാന്റെ തലുങ്കൊണ്ട്, ആശാനെയും കൂട്ടുകാരെയും വിളിച്ച് ചിന്തവും വെച്ച്, ഗുരുവിനു ദക്ഷിണയും കൊടുത്ത് വിജയശ്രീയലാളിതനായി ഒന്നാം ക്ഷാസ്സിലേക്ക് പഠിക്കാനിറങ്ങിയവനാണ് ഞാനും. അങ്ങിനെ

ചെയ്യുന്നതിലൂടെ പഠിക്കുന്ന അല്ലെങ്കിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടും (ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല) എന്നാണു വിശ്വാസം. ഗുരുവിനെ ഈശ്വരന്റെ (ആദിഗുരു) സ്ഥാനത്താണ് കാണുന്നത്. കുരിശടയാളമുപയോഗിക്കാൻ വ്യക്തികളെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ദീക്ഷയായി മാമോദീസായെ കാണാനാണെന്നിരിക്കിഷ്ടം. ആരെങ്കിലും അധികാരപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമെ കുരിശുപയോഗിക്കാവൂയെന്നുമില്ല. ആ അടയാളം നൽകുന്ന സംരക്ഷണം അതിനധികാരപ്പെട്ടവനിൽ നിന്ന് നേടുന്നത് അതുനൽകുന്ന പരമാവധി സംരക്ഷണം കൈവരിക്കാൻ സഹായിക്കും. പൈശാചികശക്തികളെ അകറ്റിനിർത്താൻ കുരിശുപയോഗിച്ചവരെല്ലാം മാമോദീസ മുങ്ങിയവരായിരിക്കണമെന്നില്ല.

കുരിശ്, വ്യക്തികൾക്കു ദീക്ഷയിലൂടെ നൽകാനും സ്ഥലകലാതീതമായി ഉപയോഗിക്കാനും അധികാരപ്പെടുത്തുന്നതാണ് വൈദികപട്ടം. വൈദികർ, മരിച്ചവരെയും ജീവിക്കുന്നവരെയും വരാനിരിക്കുന്ന ഇശ്വരനെയുമൊക്കെ സ്ഥലകലാതീതമായി ആശീർവ്വദിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ. കുരിശിനെപ്പോലെയും 'ഓം' നെപ്പോലെയും ശക്തിദായകങ്ങളായ അനേകം അടയാളങ്ങൾ നിഗൂഢശാസ്ത്രങ്ങളിൽ (Symbology) വേറെയുമുണ്ട് - വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി അവ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തച്ചുശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് പണിയുന്ന ഒരു വീടിന് പ്രത്യേക അളവുകളുണ്ടല്ലോ! പ്രകൃതിദത്ത സാമഗ്രികളായ മണ്ണ്, കല്ല്, തടി മുതലായവകൾകൊണ്ട് പണിയപ്പെടുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾക്കേ ഈ കണക്കുകൾകൊണ്ടും കാര്യമുള്ളുവെന്നു പറയുന്നതിലും സത്യമുണ്ട്. കോൺക്രീറ്റുകൊണ്ടും ലോഹസാമഗ്രികൾ കൊണ്ടും പണിയുന്ന വാസസ്ഥലങ്ങളെ യോഗ്യമെന്ന് വാസ്തുശാസ്ത്രവും കാണുന്നില്ല.

ദൈവം

സർവ്വശൂന്യതയിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അതിബോധതലത്തെയാണു ദൈവമെന്നു നാം വിളിക്കേണ്ടതെന്നു കണ്ടു. വെറും ബോധമോ ബുദ്ധിയോ മനസ്സോ മാത്രമല്ലിത്, എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും വിന്യസിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഊർജ്ജമാണെന്ന പറയാനാവും. ഈ ഊർജ്ജത്തിനു നാമൊരു പേരിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു സ്നേഹം എന്നാണ്. അതാകട്ടെ, നാം വലിച്ചറിഞ്ഞാലും നമ്മോടൊപ്പം കാണുന്ന ഒരുശക്തി - അല്ലാതെന്ത്? ഒരു പ്രകാശരശ്മി പിളർന്നാലും അതിബോധതലവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ശൂന്യതയാണല്ലോ കിട്ടുക. ശരീരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഊർജ്ജശരീരത്തിന്റെ തുടക്കവും ഈ സൂഷ്മതയിലാണ്. അതിരുകളും വ്യവസ്ഥകളുമില്ലാത്ത സ്നേഹം - അതാണു ദൈവം! സ്നേഹിക്കാൻ ആരുമില്ലെങ്കിൽ നാം ഭൗതികമായി മരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അതായത്, ദൈവസാന്നിധ്യമില്ലാതെ ആർക്കും ഒന്നിനും ഇവിടെ ആയിരിക്കാനാവില്ലെന്ന്. 'തിരിച്ചറിയൽ' (Realisation) എന്ന മാറ്റത്തിലായ

സർവ്വരും ഈ സനാതനസത്യം മനസ്സിലാക്കിയവരാണ്. സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനുമുള്ള ത്വര മനുഷ്യരിൽ മാത്രമല്ല ജന്തുക്കളിലും സസ്യങ്ങളിലുമുണ്ട്. സസ്യങ്ങളുടെ ഇലകളും ശിഖരങ്ങളും (സമാനയിനമാണെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും) തൊട്ടുരുമ്മിയായിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കാണാം. മണ്ണിനടിയിൽ വേരുകൾ തമ്മിലായും ഇവയൊത്തുചേരുന്നുണ്ടാവണം. സസ്യങ്ങളിലും ജന്തുക്കളിലും നടത്തിയ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ, മറ്റൊന്നിനുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കാനുള്ള അവയുടെ ത്വര മനുഷ്യനിലേതിനേക്കാൾ വളരെ മടങ്ങാണെന്നും കാണാം. സ്നേഹത്തിന്റെ അഗാപെ തലം അവക്കൊക്കെ വെറും സാധാരണം.

ദൈവം നമ്മെ വിട്ടുപോയെന്നോ പോയേക്കാമെന്നോ ദൈവത്തെ ഒരിക്കലും കാണാൻ സാധിക്കില്ലെന്നോയൊക്കെയുള്ള ചിന്ത വിശ്വാസികളിൽ ജനിപ്പിച്ചാണ് മതങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നതെന്ന് പറയുന്നതിൽ വാസ്തവമുണ്ട്. ഒരു പേനത്തുമ്പിൽ നിന്നുപോലും ദൈവത്തെ മാറ്റാനോ ഒരു കൊച്ചു ശൂന്യതയെപ്പോലും നിയന്ത്രിക്കാനോ മനുഷ്യനെന്നല്ല, ആർക്കും കഴിയില്ല! ദൈവത്തിൽ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു നടന്നതുകൊണ്ട് ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണമെന്നില്ല - ദൈവം തന്ന വിവേകം ഉപയോഗിക്കാൻകൂടി പഠിക്കണം; അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ പറയുന്നതനുസരിച്ചല്ല അതിബോധതലം പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് കാണാം.

ചില അസ്സനിഗ്ദ്ഘട്ടങ്ങളിൽ ബോധമനസ്സറിയാതെ ശരീരം പ്രവർത്തിക്കാറുണ്ട് - ഒരു കയറു കാണുമ്പോൾ പാവെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് (റിഫ്ളക്സ് ആക്ഷൻ) ശരീരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെയല്ലിത്. ചില അപകടസന്ദർഭങ്ങളിൽ (പലപ്പോഴും അബോധാവസ്ഥയിൽ) ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ചില നീക്കങ്ങൾ ശരീരം നടത്തുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇതെളുപ്പം മനസ്സിലാകും. വളരെ അത്ഭുതകരമായ രീതിയിൽ അപകടങ്ങളിൽനിന്നും യാതൊരു പരിക്കുമില്ലാതെ രക്ഷപ്പെട്ട കഥകൾ പലർക്കും പറയാനുണ്ടാവും. നമ്മിലെ ശൂന്യത അതിന്റെ അതിബുദ്ധി നാം നിസ്സഹായരായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നുവേണം കരുതാൻ. പരിഷ്കാ മരണമോ സംഭവിക്കുമ്പോഴും അതു കൃത്യമായി

സംഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്നപോലെ തോന്നിയേക്കാംതാനും. പിന്നോട്ടു നോക്കിയാൽ ഈ അദ്യശ്യകരങ്ങൾ ഒരുപാടിടങ്ങളിൽ കണ്ടുവെന്നു വരാം. വാഹനം ഓടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴുണ്ടായ സങ്കീർണ്ണഘട്ടങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും തീരുമാനമെടുത്തത് ഈ ശൂന്യതയായിരുന്നിരിക്കാം.

ശരീരകോശങ്ങൾ അടുത്ത നിമിഷത്തേക്കുള്ള പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുമ്പോഴും ഈ ശൂന്യത മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ലെന്നു സംശയിക്കണം. ആ ശൂന്യതയെന്നാണു പറയുന്നതെന്നറിയാൻ പുറംകാതുകൾ അടയ്ക്കുകയേ ചെയ്യേണ്ടതുളളുവെന്നതാണു സത്യം. ആ ശൂന്യതയറിയാതെ അരുടെയുള്ളിലുമോ ചുറ്റിലുമോ യാതൊന്നും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ആ ശൂന്യതയുമായി സൗഹൃദം സ്ഥാപിക്കാനാണ് മഹർഷിമാരും മുനിമാരും ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചത് - ആ ശൂന്യതയിലാവട്ടെ യാതൊന്നുമില്ല താനും. ഈശ്വരനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാലും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാലും ഗൗതമബുദ്ധനതു സമമായിരുന്നു - ഒരർത്ഥത്തിൽ രണ്ടും സത്യമാണല്ലോ! സർവ്വരുടേയും ചിന്തകൾക്ക് പിന്നിലും വിചാരങ്ങൾക്കു പിന്നിലും മനോഭാവത്തിന് പിന്നിലും വാക്കുകൾക്കു പിന്നിലുമെല്ലാം ഈ ശൂന്യതയുടെ അദ്യശ്യകരങ്ങൾ കാണാം.

ദൈവത്തെ മനുഷ്യനു പ്രാപ്യമായ രീതിയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാരാണ് നമുക്ക് വേണ്ടത്. ദേവാലയങ്ങളിൽ, ദൈവമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്ന കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് എത്ര അനുഷ്ടാനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അകലെയായാണോ നമ്മെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നത്, അത്രയും പരാജയത്തിലേക്കാണ് നാം തള്ളിയിടപ്പെടുന്നതും. കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ടുകാരാക്കുന്നതും അല്ലാതാക്കുന്നതും; അല്ലാതെ, കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ആരാധനാക്രമങ്ങളുടെയോ അനുഷ്ടാനങ്ങളുടേയോ വലിപ്പമാണെന്നു കരുതുന്നില്ല. ട്രയിനിലായിരിക്കുമ്പോഴും ചുമടു തലയിൽത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ട് യാത്രചെയ്യുന്നവനെപ്പോലെ നാമാകരുത്. ദൈവം നമ്മോടൊപ്പമാണെന്നു നാമറിയുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രാരബ്ധങ്ങൾ താഴെവെക്കുക തന്നെ വേണം. ദൈവം ഒപ്പമാണെന്നറിയുന്നവന്റെ ചുമട്ടുകളെ ദൈവം എടുക്കാറുള്ളൂ. ദൈവത്തെ നമ്മെക്കാൾ വലുതായിക്കാണാൻ പോലും

പലപ്പോഴും നമുക്കു കഴിയാറില്ല. നാം ദൈവത്തിലാണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവം നമ്മിലാണെന്നു പറയാനല്ലേ പലർക്കും താൽപ്പര്യം?

പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും രണ്ടിനെയും പ്രായോഗിക ജീവിതവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയും പഠിച്ചവരൊക്കെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അസ്തിത്വരഹസ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ അതിശയിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. എന്താണ്, അല്ലെങ്കിൽ ആരാണ് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ? ആർക്കുവേണ്ടിയാണിത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്? എനിക്കു മനസ്സിലായ സത്യം ഞാൻ പറയട്ടേ - ഞാൻ, എനിക്കുവേണ്ടി. കാലം കൊണ്ട് മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും ഞാനളന്നു നോക്കി, ഞാനായിരുന്നു മധ്യത്തിൽ; ദിശകൊണ്ട് വടക്കോട്ടും തെക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാട്ടും കിഴക്കോട്ടുമെല്ലാം അളന്നു നോക്കി - അപ്പോഴും ഞാനായിരുന്നു മധ്യത്തിൽ. അങ്ങിനെയാണ് എനിക്കു വേണ്ടിയാണു പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നും സർവ്വതും ഇവിടെയായിരിക്കുന്നത് എനിക്കു വേണ്ടിയാണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായത്. എനിക്കു മനസ്സിലാകാതെ പോയത്, പ്രപഞ്ചത്തിൽ സൃഷ്ടിതമായ സർവ്വതും ഇതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉള്ളം കൈയ്യിലായിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. ആയിരം ജന്മമെടുത്താലും ആ സത്യം ദുരുഹമായി തുടർന്നേക്കാം.

ദൈവം സംസാരിക്കുന്നു

നമ്മുടെ അനുഷ്ടാനങ്ങളുടേയും, വിശ്വാസത്തിന്റെയും ആകെത്തുക, ദൈവം 'അത്യുന്നതങ്ങളിൽ' എന്നതാണ് - അടുക്കാൻ പാടില്ല, മിണ്ടാൻ പാടില്ല, നേരെ നോക്കുന്നതും സൂക്ഷിച്ചു വേണം. അതുകൊണ്ടെന്താ? ഉള്ളിലും ചുറ്റും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ കാണാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ല, ദൈവത്തോടു സദാ സംവദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനും നമുക്കു കഴിയുന്നുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ സഹായം അനുനിമിഷം നമുക്ക് തേടാനുമാവുന്നില്ല, നമ്മുടെ ഏതു പ്രതിസന്ധികളിലും ദൈവം ഒപ്പമുണ്ടെന്നു കരുതാനും നമുക്കാവുന്നില്ല. ദൈവസഹായത്തിന് ഓരോരുത്തരും അർഹരാണോയെന്ന ചിന്തയാണ് സർവ്വത്ര!

ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിവേരാണ് ആത്മമാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു തലമുറയുടെ ദയനീയ പരാജയം എന്നല്ലാതെത്തന്നെ പറയാൻ? ഇവിടെയായിരിക്കുന്ന സർവ്വതും അവിടെയായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ദൈവം അറിയുന്നു. 760 കോടി ജനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ആ 760 കോടിയിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വേണ്ടിയാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനുമെന്ന് ഓരോന്നിനും അനുഭവപ്പെടത്തക്ക രീതിയിൽ ദുരുഹമായി ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം ദൈവം ചലിപ്പിക്കുന്നു. ദളിതനെന്നോ ബ്രാഹ്മണനെന്നോ കരുതാതെ, പാപിയെന്നോ വിശുദ്ധനെന്നോ ആരെയും വേർതിരിക്കാതെ ഓരോരുത്തരുമായി സദാ സംവദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന ആ ദൈവത്തെ എത്രപേർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്? Conversations with God പരമ്പര വായിക്കുക (Neale Donald Walsch). ദൈവവുമായുള്ള ആ സുഹൃത്ത് സംഭാഷണം നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം പറയും. ഭൗതികമായി മരിച്ചിട്ടും ജീവനിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നവരുടെയും മരണത്തെ മുഖത്തോടു മുഖം കണ്ടവരുടേയും നിരവധികഥകൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരാരും സമ്പാദിക്കാതെ പോയ ധനത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നില്ല ആകുലപ്പെട്ടത്, പകരം കൊരുക്കാൻ പറ്റാതെപോയ ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ സ്വന്തമായി സമാഹരിച്ചു കൂട്ടിവെയ്ക്കുന്നത് മോഷണമാണ്. തനിക്കാവശ്യമായ രണ്ടു കപ്പു വെള്ളമേ ഒരു മഹാനദിയിൽനിന്ന് ഗാന്ധിജി എടുത്തതുള്ളൂ. ആഗ്രഹവും ആവശ്യവും രണ്ടാണ്. മനുഷ്യനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം പ്രകൃതിയിവിടെ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു; പക്ഷെ, മനുഷ്യനോടുന്നത് അവനാഗ്രഹിക്കുന്നതു മുഴുവൻ സമാഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ്. ഇവിടെ ജീവിക്കാൻ തന്നെ മനുഷ്യൻ മറക്കുന്നു.

നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളതെല്ലാം ദൈവം തന്നെ; കാറ്റും മഴയും ഭാര്യയും മക്കളും അയൽക്കാരും എല്ലാം! ചിലപ്പോൾ ബ്രോക്കറായാവും, ചിലപ്പോൾ തലവേദനയായാവും, ചിലപ്പോൾ ബസ്സ് പണിമുടക്കായാവും ദൈവം വരിക - അതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കൈകളാണ്. അവ സംസാരിക്കുന്നത് കേൾക്കാൻ നമ്മെയാരും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വ്യക്തിയോ സാഹചര്യമോ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നത് ഒന്നുകിൽ താൽക്കാലികമോ അല്ലെങ്കിൽ

ദീർഘകാലത്തേക്കോയുള്ള ഒരു സന്ദേശം തരാനാണെന്നുള്ളത് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നു വരുന്നവർ തരുന്ന സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാനോ അവരെ തിരിഞ്ഞു നോക്കാനോ പോലും നാം തയ്യാറാവുന്നില്ലായെന്നതാണ് സത്യം. യാതൊന്നും അർത്ഥമില്ലാതെ ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം സമയം കൊണ്ടും സ്ഥാനം കൊണ്ടും സ്ഥലംകൊണ്ടും ഉചിതമായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നത്. മരുന്നും കുപ്പിയും കൂടെ വിഴുങ്ങണമെന്നല്ല പറഞ്ഞത്.

കാൾ യുങ് (Psycho - analyst) പറയുന്നത് ചിലപ്പോൾ യാദൃശ്ചികതകളിലൂടെയാവും ദൈവം നമ്മോടു സംസാരിക്കുകയെന്നാണ്. സാഹചര്യങ്ങളുടെ Synchronicity (ഏകകാലികത്വം) യെപ്പറ്റിയും, ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ ചില പ്രത്യേക ദിശകളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന luminosity (തെളിമ) യെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു; എവിടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സന്ദേശം ഉണ്ടെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം. ഇവയെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്നു പറയാമെങ്കിലും ലക്ഷണശാസ്ത്രത്തിലെ യാതൊന്നും ഇവിടെ കാണണമെന്നില്ല, രണ്ടുംകൂടി കൂട്ടിക്കുഴക്കാനും പാടില്ല. വേൾഡ് ട്രേഡ് സെന്റർ അപകടത്തിൽ പെടുന്നതിനു മുമ്പ്, അങ്ങോട്ട് പോകാനിരുന്ന ഒരാൾക്ക് കാലിൽ വേദന - അയാൾ ഷൂ വാങ്ങാൻ പോയി; വേറൊരാൾക്ക് വികാരിയച്ചനെ ഒന്നു കാണണമെന്ന് തോന്നി, വേറൊരാൾ ഒരൈഴുത്തു വായിച്ചിരുന്നു താമസിച്ച് പോയി. ഏതെല്ലാം രീതിയിൽ അവരോടു ദൈവം സംസാരിച്ചു? ആ അപകടത്തിൽ പെട്ടവരോടും ദൈവം സംസാരിച്ചു കാണണം, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കർമ്മത്തിന് അനിഷേധ്യമായിരുന്നിരിക്കാം അവരുടെ അനുഭവങ്ങളും. സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നതും സംഭവിച്ചതുമെല്ലാം ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു, അതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ ചുറ്റുമുണ്ടെന്നു പറയുന്നിടത്താണ് ലക്ഷണശാസ്ത്രം. ഉൾക്കാഴ്ചയില്ലാതെ ലക്ഷണങ്ങളെ വിലയിരുത്തരുത്.

തോന്നലുകളിലൂടെയാണു ദൈവം കൂടുതലും സംസാരിക്കുന്നത്. 'ഡ്രീം ഡയറി' എന്നൊരു രീതിയുണ്ട്. ഒരു പേനയും ഒരു ചെറിയ നോട്ട് പാഡും എപ്പോഴും കൂടെ കരുതുക. ചിലപ്പോൾ ഒരു മിന്നൽപ്പോലെ നാം അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമോ മുന്നോട്ട് ചെയ്യേണ്ടതിനെപ്പറ്റി ഒരു ദിശാസൂചനയോ കിട്ടിയെക്കാം. അതപ്പോഴെ കുറിച്ചു വെക്കാനാണീ ഡയറി. ഉറക്കത്തിലും ഇത്തരം സന്ദേശങ്ങൾ ലഭിക്കിച്ചേക്കാം. പിന്നീടടുത്താമെന്നു വെച്ചാൽ ഇതോർത്തിരിക്കില്ല - മറന്നകാര്യം പോലും നാമോർക്കില്ല. സർവ്വതിലും ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കുന്നതിനോടൊപ്പം ജീവിതവിജയത്തിന് ഒരു കാര്യം കൂടി നാം ചെയ്യണം - കാരണം സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കലല്ല, നല്ല കാരണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നതും ഇതിൽപ്പെട്ടു മെന്നറിയണം.

ഒരു ഓർക്കസ്റ്റ്രയിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന കലാകാരന്മാരെല്ലാം ഒരേസമയം അവരവർക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഗാനത്തിനനുസരിച്ച് സംഗീതം പൊഴിച്ചാലോ? അതിനേക്കാൾ മുഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പരിപാടി ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആകമാന ശ്രുതിയനുസരിച്ച് വേണം ആടാൻ - അതാകട്ടെ കൊണ്ടും കൊടുത്തും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങൾ ആരെയെങ്കിലും സഹായിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ നിങ്ങൾക്ക് തീർച്ചയായും പ്രതിഫലം തിരിച്ചു കിട്ടിയിരിക്കും - അത് ചിലപ്പോൾ കുറേ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ഏതെങ്കിലും അസന്നിഗ്ദാവസ്ഥയിൽ ഒരു കൈത്താങ്ങായിട്ടാവാം സംഭവിക്കുക. നിങ്ങൾ ആർക്കെങ്കിലും ദ്രോഹം വരുന്ന എന്തെങ്കിലും ചെയ്തുവെന്നിരിക്കട്ടെ - അതിന്റെ മറുപടിയും നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയിരിക്കും, നിനച്ചിരിക്കാത്ത സമയത്ത്. എന്തുകൊണ്ട് ഈ ദൈവിക കാരണ-ഫല തത്ത്വം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാതെ പോകുന്നുവെന്ന് ചോദിച്ചാൽ അതിന്റെ കാരണം, ദൈവത്തെ ഒരു സ്ഥലത്തും കാലത്തും ബന്ധിതമായി നാം കണ്ടുവെന്നതാണ്.

എങ്ങിനെയാണൊരാൾക്ക് അയാളുടെ ദൗത്യം തിരിച്ചറിയാനാവുക? സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ, ഒരു സംശയവും വേണ്ട. എഞ്ചിനീയറിംഗിനു പഠിക്കുന്നയാൾ കൂട്ടി ജീവിതത്തിൽ എന്താണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്ന് ചർച്ച

ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ? എവിടെ ജനിക്കുന്നു, എന്താണു പശ്ചാത്തലം, ആരൊക്കെയാണു ചുറ്റിലുമുള്ളത്, എന്തൊക്കെയാണുള്ളിലുള്ള വാസനകൾ..... ഇതൊക്കെ അറിയുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മെ ഭരമേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൗത്യവും നമുക്കു മനസ്സിലാകും. മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തിലെ സമ്പന്നാവസ്ഥയിലേക്കു നോക്കി മനസ്തപിച്ചിരിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും അവന്റെ ദൗത്യം നിറവേറ്റില്ല. എല്ലാവരുടെയും ജീവിതാവസ്ഥകൾക്കു മുകളിലും കുറേയേറേ തട്ടുകളുണ്ട്. എങ്കിലും ഒരു ജീവിയേയും നിസ്സഹായാവസ്ഥയിലല്ല പ്രപഞ്ചം ഇവിടെ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിസ്സഹായരാണെന്നുള്ള ചിന്ത വെറും വ്യക്തിഗതം മാത്രം; അതാകട്ടെ താരതമ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയിരാർജ്ജിക്കുന്ന ചിന്തകളും. ഒരു കുഞ്ഞു ജനിക്കുന്നതിന് എത്രയോ മുന്നെ, പ്രസവിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന അമ്മയുടെ ശരീരം പ്രകൃതി അതിനനുസരിച്ചു പരുവപ്പെടുത്തുന്നു. ഏതു ദുസ്സഹ സാഹചര്യത്തിലാണൊരാൾ ആയിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ആ സാഹചര്യത്തെ അതിജീവിക്കാനുള്ള കരുത്തും പ്രാപ്തിയും അവനിൽ പ്രപഞ്ചം സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽത്തന്നെ മനുഷ്യശിശുവിനോളം നിസ്സഹായനായി ജനിക്കുന്ന ജീവി ഇല്ലായെന്നുതന്നെ പറയാം. സ്വന്തമായി ഇരതേടാനുള്ള വിവേചനാബുദ്ധിയും ശക്തിയും ഒരു മനുഷ്യശിശുവിനു കിട്ടണമെങ്കിൽ കുറഞ്ഞതു പത്തു വർഷങ്ങളെങ്കിലും വേണം. നിരവധി പ്രതിസന്ധികളിലൂടെയും അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും കടന്നുപോയാൽ മാത്രമേ ഒരു ശിശു യൗവ്വനയുക്തനാകുന്നുള്ളൂ. ആ ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ശൂന്യതയുടെ അദ്യശ്യകരങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരിലൂടെയും അപരനിലൂടെയും അവനെ/അവളെ സംരക്ഷിക്കുന്നു.

അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കലാണ് വളർച്ചയുടെ പാതയിലുള്ള വലിയ പ്രതിസന്ധി. കാൽഭാഗം മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണു നാം പഠിക്കുന്നത്, ശരിതന്നെ. ഒരേസമയം ഒരേപോലുള്ള രണ്ടുപേർ ഒരേ ഉയരത്തിൽനിന്നും ഒരേ കാരണത്താൽ ഒരേതരം സ്ഥലത്തേക്ക് ഒരേ രീതിയിൽ വീണാൽ ഫലം ഒന്നായിരിക്കുമോ? ഒരിക്കലുമല്ല! ഒരേ നദിയിൽ ഞാൻ രണ്ടു പ്രാവശ്യം കുളിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതു പോലെയാണിതും; സത്യത്തിൽ ആദ്യം അയാളെ

തഴുകിപ്പോയ വെള്ളത്തുള്ളികളല്ലല്ലോ രണ്ടാമതു നദിയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ അയാളെ കഴുകിയൊഴുകിയത്? ഓരോ മനുഷ്യനും വ്യത്യസ്തനാണ്, ഓരോ അനുഭവവും വ്യത്യസ്തമാണ്, ഓരോ നിമിഷവും പുതിയതാണ് - ഓരോരുത്തർക്കും ദൈവം ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന വഴികളും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒരിക്കലും മറ്റൊരാൾക്ക് ഗാന്ധിജിയാകാൻ സാധ്യമല്ല.

നമ്മൾ ഈ ഭൂമിയിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഒരുപകാരം ചെയ്താലും ദോഷം ചെയ്താലും അതിന്റെ ഫലം അവനിൽ നിന്നല്ല ഉണ്ടാവുക; കാരണം, അവൻ മാത്രമല്ല, പ്രതിഫലം തരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കൈ. ഭഗവദ്ഗീതയും അടിവരയിട്ടു പറയുന്നു, പ്രതിഫലേശ്വയില്ലാതെ കർമ്മം ചെയ്യുക; ബൈബിളും ഇതു തന്നെ പറയുന്നു - കൈയ്യയച്ചു കൊടുക്കുവിൻ, കുലുക്കിക്കൊള്ളിച്ചു നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും. ഇതു ശ്രദ്ധിക്കുക - നല്ലതു മാത്രം ചെയ്യുക, ഫലം മറന്നേക്കുക. എന്തു സംഭവിച്ചാലും അത് നല്ലതിന്നെന്നു മാത്രം കരുതുന്നതും പ്രധാനമാണ്. അതിൽ നിന്നെന്തെങ്കിലും പഠിക്കാനുണ്ടെന്നും കാണുക. ശിക്ഷിക്കാനായി കൈയ്യുമോങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയേയല്ല ദൈവം. എല്ലാം പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതു കാണാനാണ് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും.

ആകമാന ബോധതലം

സൂഷ്മതലങ്ങളെ അതുപയോഗിക്കുന്ന ബുദ്ധിയെ ആസ്പദമാക്കി ബോധത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങളായി ശാസ്ത്രം തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അങ്ങേയതിരുമുതൽ ആറ്റംവരെ ഒരു തലമായിട്ടെടുത്താൽ അതുപോലത്തെ

വേറെയും തലങ്ങൾ ആറ്റമിനു താഴേക്കുമുണ്ടെന്നാണ് ഭാരതീയ പഠനം. അചിന്തനീയമായ ഈ സൂഷ്മത അവസാനിക്കുന്നത് നിത്യതയിലാണെന്നതാണ് ഒരു ദുരുഹത. അതിന്റെ ബൗദ്ധികശേഷി പ്രപഞ്ചത്തിൽ നടക്കുന്ന സർവ്വതും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നിടത്തും നിയന്ത്രിക്കാൻ പോന്നിടത്തുമെത്തിനിൽക്കുന്നു. അതിനെ ശാസ്ത്രകാരന്മാർ അതിബോധമെന്നു (Highest Consciousness) വിളിക്കുന്നു. സർവ്വശൂന്യതയിലും അതിശൂന്യതയുടെ സ്പുലിംഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അവസാനം മതമാണെന്നാണു പറയുക. ഇതിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്, ദൈവം സർവ്വതിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും സകലതും ദൈവം കൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നുമാണ്. കടലിലെ ഓളങ്ങൾപോലെയേ നാമോരോരുത്തരും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നുമുള്ളൂ.

ദൈവമെന്നു പറയുന്നത് ശൂന്യതയാണെന്നും അതാകട്ടെ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുവെന്നും പറയുമ്പോൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടാത്തതായി ഒരു പ്രവർത്തിയോ ഒരു ചിന്തയോ ഒരു വസ്തുവോപോലും ഇല്ലായെന്നും മനസ്സിലാക്കണം. അവിശ്വസനീയമെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിലും ശാസ്ത്രം പറയുന്നതും ഇതു തന്നെയാണ്. ഒരു മെഴുകുതിരിയുടെ വെളിച്ചമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോലും അതു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിരുകൾ വരെ ചെല്ലുന്നുവെന്നാണ് രസതന്ത്രം പറയുന്നത് - നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നതുകൊണ്ട് അതു ശരിയല്ലെന്നു പറയാനാവില്ലല്ലോ. ഡോ. വുപ്പർട്ട് ഷെൽഡ്രെക്ക് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ, മോർഫിക് റെസൊണൻസ് എന്ന തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലൂടെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കണികയിലുണ്ടാകുന്ന ചെറിയ വ്യത്യാസം പോലും പ്രപഞ്ചമാകെ തത്തുല്യമായ അനുരണനങ്ങൾക്ക് വഴിവെയ്ക്കും എന്നു തെളിയിച്ചു. രസതന്ത്രത്തിലെ 'കാരണവും ഫലവും' നിയമം സൂഷ്മമേഖലയിലും അപവാദങ്ങൾക്ക് വിധേയമല്ലായെന്നാണ് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചത്.

ഊർജ്ജം നശിക്കുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആരൊക്കെ എന്തൊക്കെ ചിന്തിച്ചാ അതു മുഴുവൻ എപ്പോഴും നമുക്ക് ചുറ്റുമുണ്ട്. അചിന്തനീയമായ എണ്ണം ചിന്താതരംഗങ്ങളുടെ ഒരു മഹാസമുദ്രത്തിലൂടെ നാം നീന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ

മഹാസമുദ്രമാകട്ടെ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. ഒരാൾ ഒരിടത്തിരുന്ന് ചിന്തിക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്നുവെന്ന സത്യം നാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ചിന്തകൾ അനേകർ വായിക്കുന്നുവെന്നത് മറ്റൊരു സത്യം. ആകമാന ബോധതലം (Total Consciousness) സത്യമാണെന്നിതു തെളിയിക്കുന്നു.

ജീവജാലങ്ങൾ പരസ്പരം എങ്ങിനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാൻ ലോറൻസ് ബ്ലെയർ, ലയാൾ വാട്ട്സൺ എന്നീ ജാപ്പനീസ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നടത്തിയ ഗവേഷണങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ മതി. ഒറ്റക്കോ കൂട്ടായോ ജീവജാലങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്ന വ്യതിയാനം അതേ ഗണത്തിലുള്ള എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളിലും, അവ എവിടെയായിരുന്നാലും, ഒരേ സമയത്തു സംഭവിക്കുന്നുവെന്നാണ് അവർ തെളിയിച്ചത് (100th Monkey Effect). ഒരിടത്ത് ഒരു പ്രശ്നത്തിന് ഒരാൾ പരിഹാരം കണ്ടെങ്കിൽ അതേപ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം തേടുന്ന മറ്റൊരാൾക്കും ആദ്യത്തവൻ കണ്ടെത്തിയ ഉത്തരം ലഭിക്കും. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഒരു സിംഹം പച്ചക്കറി തിന്നുപഠിച്ചാൽ എല്ലാ സിംഹങ്ങളിലും പച്ചക്കറി തിന്നാനുള്ള ഒരു വാസന ഉണ്ടാകും (Total Consciousness). ഒരിടത്തു നീലക്കുറിഞ്ഞി പൂത്താൽ മറ്റുള്ളിടത്തുള്ള നീലക്കുറിഞ്ഞികളും അതേ സമയം തന്നെ പൂത്തിരിക്കും. ആധുനിക ശിശുക്കളുടെ ബൗദ്ധികനിലവാരം കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ലോകത്താകെ ആനുപാതികമായാണെന്നത് ഇതിനൊരുദാഹരണം.

നിരവധി കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ ഐക്യം നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. മുൻതലമുറ കുട്ടികളുടെ മാനസിക നിലവാരമല്ലല്ലോ പുതുതലമുറക്കുള്ളത് - അതൊരിടത്തു മാത്രമല്ലല്ലോ സംഭവിക്കുന്നതും. ഒരേ സിദ്ധാന്തം അല്ലെങ്കിൽ ഒരേ ആവിഷ്കാരം പലയിടങ്ങളിലായി ഒരേ സമയത്തു നടന്നതിന് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് പറയാനുമുണ്ട്. മികച്ചയൊരുദാഹരണം, റേഡിയോയുടെ കണ്ടുപിടുത്തം തന്നെ. ഇവിടെ ബോസ് അതിനെപ്പറ്റി ഗവേഷണം നടത്തിയപ്പോൾ സമാനമായ നിഗമനങ്ങളിൽ മാർക്കോണിയും എത്തിയിരുന്നു. ഒരാൾ നന്നായാൽ അതിന്റെ ഫലം എല്ലാവരിലും അനുഭവപ്പെടും എന്നു പറയുന്നതിന്റെ പൊരുളിതാണ്. അതായത്, മറ്റുള്ളവരെ നന്നാക്കാനല്ല നാം സ്വയം നന്നാവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഏകാന്തതയിലിരുന്നു ധ്യാനിക്കുന്ന താപസ്സന്മാർ എന്തു

സേവനമാണ് ഭൂമിക്കു നൽകുന്നതെന്ന ചോദ്യത്തിനും ഇതുത്തരം നൽകും. നിശ്ശബ്ദരായ സാത്രികർ ചെയ്യുന്ന സ്വാധീനം ഒരു വലിയ ജനാവലിയെ എന്നും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭാഷകന്റേതിനേക്കാൾ പലമടങ്ങു വലുതാവാം. ആയിരം വാക്കുകൾക്കു തുല്യമാണൊരു ചിത്രം; ആയിരം ചിത്രങ്ങൾക്ക് തുല്യമാണൊരു പ്രവൃത്തി. സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിൽ എതിർപ്പുകളെ നേരിട്ട് നവീകരണത്തിന് മുൻകൈ എടുക്കുന്നവരും നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ലായെന്നുതന്നെയാണ് ഞാനും പറയുന്നത്. സമയമാകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന വ്യതിയാനങ്ങൾ അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കും.

സഹസൃഷ്ടാക്കൾ

പരബ്രഹ്മം (ദൈവം) സൃഷ്ടിക്കുന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നു സംഹരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള എല്ലാ കണികകളും ചേർന്നതാണ് ദൈവം. അതായത്, സൃഷ്ടിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനും സംഹരിക്കാനുമുള്ള ശക്തി എല്ലാ കണികകളിലുമുണ്ട്. ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ, 'ഞാൻ മുന്തിരിച്ചെടിയും നിങ്ങൾ മുന്തിരിവള്ളികളുമാണ്' എന്ന് യേശു പറഞ്ഞ വചനം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ദൈവം സൃഷ്ടാവാണെങ്കിൽ എല്ലാവരും സഹസൃഷ്ടാക്കളും ആണെന്നാണ് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. നമ്മെ സജീവമാക്കി നിർത്തുന്ന ജീവന്റെ കേന്ദ്രം കൂടുതൽ സൃഷ്ടമതയിലേക്ക് മാറ്റിയാൽ സൃഷ്ടിക്കാനും സൂക്ഷിക്കാനും സംഹരിക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ ശേഷിയും വർദ്ധിക്കും - ദൈവത്തിനു പ്രാപ്യമായ എല്ലാ അറിവുകളും

ആനുപാതികമായി നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാനുമാവും. ആത്മീയമായ വളർച്ചയുടെ പാതയിൽ സിദ്ധികളുടെ ഈ മേഖലയിലൂടെ എല്ലാ ആത്മാക്കൾക്കും കടന്നു പോവേണ്ടതുണ്ട്. വളരെ ശ്രദ്ധയോടെയും ആത്മസംയമനത്തോടെയും മുന്നേറേണ്ട ഈ പാതയിൽ ഭൂരിഭാഗം തീർത്ഥാടകരും കാലിടറുന്ന ദയനീയമായ കാഴ്ചയാണ് നാമിന്നു കാണുന്നത്. കിട്ടിയ സിദ്ധികൾ (വരങ്ങൾ) പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു വഴി പഴയതിലും വലിയ തകർച്ചയിലേക്ക് അവർ കുപ്പുകുത്തുന്നു. ഞാൻ എന്തൊക്കെയായിരിക്കുന്നുവോ അതെല്ലാം (ego) പൂർണ്ണമായും ദഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് മാത്രമേ പരമസത്തയായ ആനന്ദമയ കോശത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന അറിവ് ഇവിടെ പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നില്ല. അത്ഭുതകരമായ സിദ്ധികൾ നേടിയ അനേകം സർക്കർമ്മികൾ ഭാരതത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു

മതങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു

ദൈവത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യരും മനുഷ്യരിൽനിന്നു മതങ്ങളുമുണ്ടായി. എല്ലാ നിമിഷവും തന്നെ സഹായിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒരു ശക്തിയെ മനുഷ്യനാവശ്യമായിരുന്നു, ബുദ്ധിമനസ്സിനപ്രാപ്യമായ നിരവധി രഹസ്യങ്ങൾ അവനുചുറ്റും അവൻ കണ്ടുതാനും. അവയുടെ ഉപാസനയിലൂടെ അവനവന്റെ സങ്കൽപ്പത്തിലെ ദൈവത്തെ വളർത്തിയെടുത്തു. മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ഈശ്വരന്മാരെയാണു മതങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നത്. ഋഗ്വേദത്തിന്റെ കാലത്ത് ബിംബങ്ങളോ, ക്ഷേത്രങ്ങളോ ജാതിയോ മതമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീട്, ആചാരങ്ങളില്ലാതെ എന്ത് വേദമെന്നായി, ആചാരങ്ങൾ അറിയുന്നവനും ആചരിക്കുന്നവനും ഉപദേശിക്കുന്നവനുമായി ആചാര്യന്മാരും ഉണ്ടായി. ഷഡ്ദർശനങ്ങളിലാണ് ഭാരതത്തിൽ മതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യപരാമർശം തന്നെ. മനുഷ്യന് നിലനിൽക്കാൻ സ്ഥൂലോർജ്ജവും സൂഷ്മോർജ്ജവും വേണമെന്നുകണ്ട ആചാര്യന്മാർ പരമാത്മാവിനും

മനുഷ്യനുമിടയിൽ മാധ്യമങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തി, തുടർന്ന് ഉൾക്കാഴ്ച യുക്തിശാസ്ത്രത്തിന് വഴിമാറുന്നതും നാം കണ്ടു.

സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച കഥകളിൽ സാങ്കേതികമായ പൊരുത്തക്കേടുകൾ മിക്ക മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മുഴച്ചു നിൽക്കുന്നത് കാണാം. ബൈബിളിലെ കണക്കു പ്രകാരം ആദം മുതൽ വംശാവലി യേശുവിലെത്തുമ്പോൾ 77 ഓളം തലമുറകളാകും. ഒരു തലമുറക്കു വേണ്ട (22-32) വർഷങ്ങൾ എന്നതിനെ ഈ 77 കൊണ്ടു ഗുണിച്ചാൽ $(77 \times 32) 2464$ എന്നു കിട്ടും. യേശുമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള 2018 വർഷങ്ങൾക്കുടി ഇതിന്റെ കൂടെക്കൂട്ടിയാൽ 4482 എന്ന് കിട്ടും. ഒപ്പം, ഒരു 1000 കൂടി കൂട്ടിയേക്കുക (tolerance) = 5482. ഇത്രയും കാലമേ ആയിട്ടുള്ളോ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനുണ്ടായിട്ട്? എവിടെയോ പിശകുണ്ട്, ഉറപ്പ്!

ഉൽപ്പത്തിയുടെ പുസ്തകത്തിലുള്ള ദിവസക്കണക്കിലും തെറ്റുണ്ട്. സൃഷ്ടാവിന്റെ ഒരു ദിവസമെന്നത് വെറും 24 മണിക്കൂറായാണ് പലരും എടുത്തിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ പരിണാമപ്പെടുകയായിരുന്നുവെന്ന ഫ്രാൻസിസ് മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രഖ്യാപനം ആർക്കും മനസ്സിലാകാതെ പോയതും അതുകൊണ്ടാണ്. ഭാരതീയ കാലഗണനം അനുസരിച്ച് ഒരു മനുഷ്യവർഷം = ഒരു ദേവദിവസം, 360 ദേവദിവസങ്ങൾ = ഒരു ദേവവർഷം, 4800 ദേവവർഷങ്ങൾ = കൃതായുഗം, 3600 ദേവവർഷങ്ങൾ = ത്രേതായുഗം, 2400 ദേവവർഷങ്ങൾ = ദ്വാപരയുഗം, 1200 ദേവവർഷങ്ങൾ = കലിയുഗം, നാലു യുഗങ്ങൾ ചേർന്നത് മഹായുഗം, 2000 മഹായുഗങ്ങൾ = ഒരു ബ്രഹ്മദിനം, 360 ബ്രഹ്മദിനം = ഒരു ബ്രഹ്മവർഷം, 1000 ബ്രഹ്മവർഷങ്ങൾ = ബ്രഹ്മാവിന്റെ ആയുസ്സ്. അതിരുകളില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയെല്ലാം അധിപനായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദിവസമെന്നത് ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഒരു വർഷമായി എടുത്തുകൂടെ? അത്രയും കാലം പോരെ, ഫ്രാൻസിസ് മാർപ്പാപ്പാ പറഞ്ഞതുപോലെ മനുഷ്യനു പരിണാമപ്പെടാൻ?

അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെയും

ആചാരങ്ങളിലൂടെയും

തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളിലൂടെയുമായി മതങ്ങൾ വളർന്നു. അവൻ ദൈവത്തെ ഗുരുവുമാക്കി, അടിമയുമാക്കി, സ്നേഹിതനുമാക്കി, രക്ഷകനുമാക്കി -

വാസ്തവത്തിൽ ദൈവം അതെല്ലാമാണ്. നാമെങ്ങിനെ ദൈവത്തെ കാണുന്നുവെന്നതാണ് അതു തീരുമാനിക്കുന്നത്. എല്ലാം ജലമാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടെന്നു കാര്യം? ഫ്രീഡ്ജിൽ വെച്ചാൽ അത് ഐസാകും, ചൂടാക്കിയാൽ അതു നീരാവിയാകും, ഒഴുകാൻ അനുവദിച്ചാൽ നദിയായെന്നുമിരിക്കും. നിർഗുണൻ നിരാകാരൻ നിഷ്ക്രിയൻ, നിഷ്കാമൻ തുടങ്ങിയ വിശേഷണങ്ങളോടെയാണ് വേദകാലമഹാത്മാക്കൾ ഈശ്വരനെ സ്വീകരിച്ചത്. സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെയാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെതെന്നു ക്രിസ്തുമതം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കാരണ-ഫല ശൃംഖലയിലെ അനുഭവങ്ങൾ ഒരു ശക്തിയുടെ വിവേചനത്തോടെയുള്ള പ്രവൃത്തിയായി അവർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഇതു ദൈവമെന്ന സത്യത്തിനു മങ്ങലേൽപ്പിച്ചുവെന്നു പറയാതെ വയ്യ.

ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗധേയം അറിയാൻ ഈ മഹാഭാരത കഥ പ്രയോജനപ്പെട്ടെന്നിരിക്കും. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ, അവതാരലക്ഷ്യം പൂർത്തിയാക്കി മടങ്ങാനായപ്പോൾ കളിക്കൂട്ടുകാരനായും തേരാളിയായും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ധവർ കൃഷ്ണനോടു ചോദിച്ചു, "ദുര്യോധനനും ശകുനിയുമായി പാണ്ഡവർ ചൂതുകളിയിൽ ഏർപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടാണവരെ രക്ഷിക്കാതിരുന്നത്? യുധിഷ്ടിരനെ ചൂതുകളിയിൽ നിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ധർമ്മരാജനെ വിജയിപ്പിക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ധനവും രാജ്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോഴെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ തടയാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? സഹോദരങ്ങളെ പണയം വച്ചപ്പോഴെങ്കിലും അവിടേയ്ക്ക് കടന്നു ചെല്ലാഞ്ഞതെന്തെ? ദ്രൗപതിയുടെ മാനം കവർന്നിടാൻ പാകത്തിന് കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയതെന്തിന്?

ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകി; "വിവേകശാലി ജയിക്കും. ദുര്യോധനന് വിവേകമുണ്ടായിരുന്നു. വേണ്ട സമയത്ത് വിവേകമില്ലാതെ പോയതാണ് യുധിഷ്ടിരന്റെ നഷ്ടം. ധാരാളം സമ്പത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ദുര്യോധനന് ചൂതുകളിക്കാൻ അറിയില്ലായിരുന്നു, അതുകൊണ്ടാണ് അമ്മാവനായ ശകുനിയെ കളിക്കാൻ കൂട്ടിയത്. ധർമ്മരാജന് വേണ്ടി ഞാൻ കളിക്കാമായിരുന്നു, പക്ഷെ

എന്റെ പേരാരും പറഞ്ഞില്ല. എന്നെ കളിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചില്ല എന്നതു മറക്കാം; നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഈ കളിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നത് ഞാൻ ഒരിക്കലും കാണാൻ ഇടവരരുത് എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു - പ്രാർത്ഥനയാലെന്നെ കെട്ടിയിട്ടു. ആരെങ്കിലും മറിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുമെന്ന് കരുതി ഞാൻ സഭയുടെ പുറത്തു കാത്തുനിന്നു!!! ഒരാൾ പോലും എന്റെ സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല ... !!! പാണ്ഡവർ ദുര്യോധനനെ ശപിക്കുകയും സ്വന്തം വിധിയെ പഴിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത് !!! ദുശ്ശാസനൻ മുടിക്കുപിടിച്ച് വലിച്ചിഴച്ചപ്പോൾ ദ്രൗപതി പോലും എന്നെ വിളിച്ചില്ല; പകരം, സ്വന്തം ശക്തിയുപയോഗിച്ചു പ്രതിരോധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒടുവിൽ വസ്ത്രാക്ഷേപം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വിവശയായി ദ്രൗപതി എന്നെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു; അപ്പോൾ മാത്രമാണ്, എനിക്കവിടെ പ്രവേശിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയതും അവളുടെ മാനം കാക്കാൻ സാധിച്ചതും."

ഉദ്ധവർ ചോദിച്ചു: "കൃഷ്ണാ ... വിളിച്ചാൽ മാത്രമേ സഹായത്തിനായി താങ്കൾ വരികയുള്ളോ? ധർമ്മ സംസ്ഥാപനത്തിനായി സ്വയം അണയുകയില്ലേ?" കൃഷ്ണൻ തുടർന്നു, "ഈ ജന്മത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും കർമ്മത്തിനനുസരിച്ചാണ് ജീവിതം മുൻപോട്ടു പോകുന്നത്. ഞാൻ അതു നടത്തുന്നില്ല - ഞാനതിൽ ഇടപെടുന്നുമില്ല; ഞാൻ സാക്ഷിയാണ്. അതാണ് ഈശ്വര ധർമ്മം." "കൊള്ളാം കണ്ണാ..... തൊട്ടടുത്തുനിന്ന് പാപങ്ങൾ കൂടുന്നത് കണ്ടു നിൽക്കുകയാണോ? ഞങ്ങളുടെ ദുരിതം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണോ?" ഉദ്ധവർക്ക് സഹിച്ചില്ല. കൃഷ്ണൻ തുടർന്നു "ഉദ്ധവരെ, ഞാൻ സാക്ഷിയായി തൊട്ടടുത്ത് നിൽക്കുന്നുവെന്ന് അറിയുമെങ്കിൽ, ആ തിരിച്ചറിവുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെങ്ങിനെയാണ് തെറ്റ് ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കാവുന്നത്? ഞാനെന്നും കാണുന്നില്ല അറിയുന്നില്ല എന്ന് കരുതി തെറ്റുകൾ നിങ്ങൾ ചെയ്യുകയാണ്. ഞാനറിയാതെ ചുതുകളിക്കാമെന്ന ചിന്തയാണ് ധർമ്മരാജാവിന്റെ നഷ്ടങ്ങൾക്കു കാരണം. സാക്ഷിയായി ഞാനുണ്ടെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ചുതാട്ടം ഇങ്ങിനെ അവസാനിക്കുമായിരുന്നോ?" കൃഷ്ണൻ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടി നൽകി.

രോഗിയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, പുണ്യവാന്മാർ, നേർച്ച കാഴ്ചകൾ, ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങൾ, പരിഹാരപ്രക്രിയകൾ, നൊവേനകൾ ... ഒപ്പം സ്പെഷ്യലിസ്റ്റുകൾ, സൂപ്പർ സ്പെഷ്യലിസ്റ്റുകൾ...എല്ലാം സന്ദർശിച്ചവസാനം മരണം മുന്നിൽ കാണുന്ന കത്തോലിക്കൻ ദൈവത്തിനുനേരെ തിരിഞ്ഞൊരു ചോദ്യമുണ്ട്, 'ദൈവമെ എന്തുകൊണ്ടെന്നെ സഹായിച്ചില്ല?' ദൈവം അവനു മറുപടി നൽകിയാൽ ഇങ്ങിനിരിക്കും, 'സഹോദരാ, ഞാനീദിവസങ്ങളിലൊക്കെ നീ വിളിക്കുന്നതും കാത്ത് ക്ഷമയോടെ നിന്റെയൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ! നീയപ്പോൾ എന്നെത്തേടി ലോകമെങ്ങും നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് നീ വിശ്വസിച്ചവ അന്വേഷിച്ചുപോയി. എന്നെത്തേടി നീ പലയിടത്തും കറങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലായത് നീ എന്നെ കണ്ടില്ലെന്നാണ്."

നല്ല കള്ളന്റെ ഉപമ പറഞ്ഞപ്പോൾ, യേശു അയാളെ മോചിപ്പിച്ചു വിശുദ്ധനാക്കുകയായിരുന്നില്ല, പകരം മനസ്തപിച്ചു വിശുദ്ധനായ അയാൾ നാളെ എവിടെയായിരിക്കുമെന്നു പറയുക മാത്രമാണ് യേശു ചെയ്തത്; അതിന്റെ കാരണം വിശുദ്ധിയെന്നത് സ്വയം നേടേണ്ട ഒരു പദവിയാകുകയോണ്ടും ഒരാളുടെ ദുഷ്ടനായിരിക്കാതെ വിശുദ്ധനായിരിക്കണമെന്നുള്ള അവകാശത്തെ ദൈവം ഒരിക്കലും ചോദ്യം ചെയ്തില്ലെന്നതുകൊണ്ടുമാണ്. യേശു ആർക്കൊക്കെ സൗഖ്യം കൊടുത്തോ അവരെല്ലാം അതാഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു സുവിശേഷം പറയുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ രക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനിവാര്യമായ ഒരു കാര്യമാണ് ദൈവവുമായുള്ള ഒരുവന്റെ ബന്ധം. ആ ബന്ധം ഊഷ്മളമായി നിലനിർത്താൻ ആർക്കു കഴിയുന്നുവോ അവനവകാശപ്പെട്ടതാണ് സമഗ്രമായ ജീവിതവിജയം! അവനൊപ്പം ഈ 'സാക്ഷി' എന്നുമുണ്ടായിരിക്കും - 'സാക്ഷി'ക്കുള്ള ഇടം നാം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ!

ഒരു കാരണം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടാൽ, അതേതു സാഹചര്യത്തിലായാലും, അതിനൊരു ഫലവും കാണുമെന്ന് അനിഷേധ്യ സത്യമാണ്. ഈ കാരണ-ഫല ബന്ധം ഭൗതികതലത്തിൽ മാത്രമല്ലുള്ളത്. സൂഷ്മതലത്തിലും അതിസൂഷ്മതലത്തിലുമെല്ലാം ഈ നിയമമുണ്ട് - രൂപിക്കും അരൂപിക്കുമെല്ലാം

അതു ബാധകവുമാണ്. 'വിതക്കുന്നവൻ വിതച്ചത് കൊയ്യുമെന്നും' 'വാളെടുക്കുന്നവൻ വാളാലേ'യെന്നും യേശു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചത്, നാം സൃഷ്ടിച്ച കാരണങ്ങൾക്ക് തത്തുല്യമായ ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന് തന്നെയാണ്. അപവാദങ്ങളില്ലാത്ത ഈ നിയമത്തിനും മനുഷ്യൻ പഴുതുകൾ കാണുന്നു. തിന്മ ചെയ്യുന്നവന് നരകമെന്നും നന്മ ചെയ്യുന്നവന് സ്വർഗ്ഗമെന്നും പറയുന്നവരെല്ലാം ഈ നിയമം തന്നെയാണ് ആവർത്തിക്കുന്നത്. ഒക്കെയൊന്നെങ്കിലും കാരണം സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ തന്നെ ഫലവും അനുഭവിക്കണമെന്ന് കർമ്മനിയമവും പറയുന്നില്ല, ക്രിസ്തുതത്വവും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. സഭഗുരുക്കന്മാർക്ക് അപരനനുഭവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഫലം ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയും. ഫലം കൈമാറൽ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്; നമ്മുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിൽനിന്നു തന്നെ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് പറയാനുണ്ടാവും. ദോഷഫലങ്ങൾ മാറ്റിയെടുക്കാനുള്ള കുറുക്കുവഴികളെന്ന വിഭാഗത്തിലാണ് മതങ്ങളിന് പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന പലയനുഷ്ഠാനങ്ങളും പെടുക. ഫലദോഷങ്ങൾ മാനുഷിക ശേഷികൊണ്ട് പരിഹരിക്കാവുന്നവയെന്നും, ദൈവികസഹായം കൂടി ആവശ്യമുള്ളതെന്നുമുള്ള രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഓരോ യാദൃശ്ചികതയുടെ അവസരങ്ങളും ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലുള്ള ഈശ്വരന്റെ സവിശേഷ ഇടപെടൽ എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായും ഉചിതം.

ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിലൂടെ

ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത കാരണ-ഫല ചങ്ങലയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാരതീയ കർമ്മാസിദ്ധാന്തം നാം അൽപ്പം മനസ്സിലാക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. പുനർജന്മത്തെ അംഗീകരിക്കുന്ന മതങ്ങളും അല്ലാത്തവയും പക്ഷേ, കാര്യ-കാരണ നിയമത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാനാരാണെന്നാണ് മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതെന്ന് യേശു ശിഷ്യരോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ പലയുത്തരങ്ങൾ ശിഷ്യർ പറഞ്ഞു - അതിൽ പരകായപ്രവേശവുമാണ് പുനർജന്മവുമാണ്

ദൈവികാവതാരവുമുണ്ട്. പുനർജന്മമെന്നാൽ അത്ര നിഷേധ്യമായ ഒരു വിശ്വാസമായിരുന്നെങ്കിൽ അപ്പോഴേ അതു തെറ്റാണെന്ന് യേശു വിശദീകരിച്ചേനെയാണെന്നിരിക്കു തോന്നുന്നു. യേശു അതു നിഷേധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഏലിയാ വീണ്ടും വരുമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടെവിടെയെന്നു ചോദിച്ചവരോട്, സ്നാപക യോഹന്നാനെ ചൂണ്ടി, ഇതാ വന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയുകകൂടിയാണ് ചെയ്തത്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ "സത്യമായും ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, ഒരുവൻ വീണ്ടും ജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ" (യോഹ.3:3), "നിങ്ങൾ ശിശുക്കളെപ്പോലെയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ...." (മത്തായി :18-3), "ഒരുവൻ ജലത്താലും അരുപിയാലും ജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ...." (യോഹ.3:5-8). ഈ വചനങ്ങളൊക്കെ ഈ തത്ത്വത്തിനു ക്ഷതമേൽക്കാതെയും വ്യാഖ്യാനിക്കാം.

പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തം ആദിമ ക്രൈസ്തവസഭയിലുണ്ടായിരുന്നു, ഇതിൽ നിന്നു സഭാപിതാക്കന്മാർ പിൻമാറിയതിനെ ഒറിഗനേപ്പോലുള്ള ദാർശനികർ എതിർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒറിഗൻ അസ്സനിഗ്ദമായി പറയുന്നു, ഏതൊരുവനും ജനനത്തിൽ വ്യത്യസ്ഥനായിരിക്കുന്നത് അവനിൽ ആയിരിക്കുന്ന ആത്മാവ് പൂർവ്വാവസ്ഥയിൽ ആർജ്ജിച്ച കാരണങ്ങളാലാണെന്ന്.

സഭാ പിതാക്കന്മാരുടെ പുനർജന്മത്തിനെതിരായ തീരുമാനം വി. പൗലോസിനെപ്പോലും നിഷേധിക്കുന്നതായിരുന്നു. (പരിണാമത്തിന്റെ പാതയിൽ) മൂന്നാം സ്വർഗ്ഗം വരെയെത്തിയ ഒരാത്മാവിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടല്ലോ (കൊറി 12:1-10). ഇതിനൊരു മറുപടിയായാണ് സഭ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. ശുദ്ധീകരണാത്മാക്കൾക്കു വേണ്ടിയും ദണ്ഡവിമോചനത്തിനു വേണ്ടിയും നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ ഒത്തിരി സമയവും പണവും ചിലവാക്കിയെന്നുള്ളത് ചരിത്രം. എനിക്കിപ്പോൾതന്നെ രക്ഷ സംഘടിപ്പിക്കാമെന്ന നമ്മുടെ ധാരണ തെറ്റാണ്; അനേകർ വിലാപത്തിന്റെ ഈ താഴ്വരയിൽ ആയിരിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ട് ആരെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് പോകുമെന്നും കരുതുന്നില്ല.

ജന്മോദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഴിവുകളും ആയിരിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും വിലയിരുത്തുന്നത് ഉപകാരപ്പെടുമെന്നു

സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നല്ലോ. ഓരോ മനുഷ്യനിലും അവനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ജന്മനാതന്നെ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കാതെ, സമൂഹം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഫലം നൽകാനുള്ള നമ്മുടെ തത്രപ്പാടുകളിലാണ് ലക്ഷ്യം സാധിക്കാതെ നാം പരാജയപ്പെട്ടു മടങ്ങേണ്ടി വരുന്നത്. അതായത്, നാം ഓരോനിമിഷവും എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും എങ്ങിനെയാണ് ആയിരിക്കേണ്ടതെന്നും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ വളർച്ചയില്ല. ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ, യേശുതന്നെ പഠിപ്പിച്ച സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവേ, എന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ അവസാന വാചകം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി. അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം സ്വർഗ്ഗത്തിലേപ്പോലെ ഭൂമിയിലും സംഭവിക്കട്ടെ എന്നാണതു പറയുന്നത്. ഓരോന്ന് ചെയ്യുമ്പോഴും, അനുനിമിഷം, അവിടുത്തെ (ഈശ്വരന്റെ/സൃഷ്ടാവിന്റെ) ഇഷ്ടം എന്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അതിവിടെ നടപ്പാകാനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി നാം മാറുക - അതേ നാം ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. ആ പ്രവർത്തനപഥത്തിൽ നാമായിരിക്കുമ്പോൾ, നാം അനുഭവിക്കേണ്ട ദോഷഫലങ്ങൾ നാമറിയാതെ ഒന്നൊന്നായി അലിഞ്ഞില്ലാതെയൊവും - ഒരു സൂത്രപ്പണിയും ആവശ്യമില്ല.

ഒരു കുടുംബത്തിലും ഒരു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും ഒരേപോലെ രണ്ടു കുട്ടികൾ ജനിക്കാറില്ല; മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു ഫാക്ടറിപോലെയല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു കാണുക. ഓരോ ജന്മവും ഒരാത്മാവിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണെന്നുള്ള സത്യം, ടിബറ്റൻ ബുദ്ധിസ്റ്റ് ആചാര്യന്മാർ അടിവരയിട്ടു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചാൽ, ഓരോ ആത്മാവും അതിനു വേണ്ട ശുദ്ധീകരണപ്രക്രിയക്ക് അനുയോജ്യമായ ജന്മങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വാദഗതിയിലെ പൊരുളും മനസ്സിലാക്കാം. ആരുടേയും ആയിരിക്കൽ ഈ നിമിഷം തുടങ്ങിയതല്ലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, മുന്നോട്ടുള്ള പോക്കിന് നാം മുന്നേ ആർജ്ജിച്ച മാലിന്യങ്ങൾ (കർമ്മദോഷങ്ങൾ/ബന്ധനങ്ങൾ) നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, മിക്ക സാഹചര്യങ്ങളിലും നമ്മുടെ മാലിന്യങ്ങൾ എന്താണെന്നറിയാവുന്ന മരണമില്ലാത്ത ഉപബോധമനസ്സിന്റെ (ആത്മാവിന്റെ) ഇംഗിതമനുസരിച്ച് ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കനുയോജ്യമായ ഒരു ജീവിത സാഹചര്യത്തിലേക്കാണു ശിശുവായി ഓരോരുത്തരും ജനിക്കുന്നത്. ജീവിതം

കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ബഹളത്തിൽ ഇവിടെ ആയിരിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം മിക്കവരും മറക്കുന്നു. ഇതിനേയും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കലിന്റെ പോരായ്മയായി കാണണം. ജീവിതം നാം ബോധപൂർവ്വം തിരഞ്ഞെടുത്തതല്ലായെന്നുള്ള ചിന്തയും നമുക്കു വേണ്ട; ആത്മീയതലത്തിലോ മാനസികതലത്തിലോ എന്തെല്ലാം നടന്നുകഴിഞ്ഞുവെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ നടന്നില്ലായെന്നോ നമുക്കു പറയാനാവാത്തതിടത്തോളം കാലം അങ്ങിനെയൊരു നിഗമനത്തിനു പ്രസക്തിയില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഈ ദുരുഹക്രമീകരണം മനസ്സിലാക്കാൻ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു സാധിക്കണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും നമ്മെ അൽഭുതപ്പെടുത്തുന്ന അവിചാരിത സംഭവിക്കാസങ്ങൾ (Coincidences) ശാസ്ത്രത്തിനു തൃപ്തികരമായി വിശദീകരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല, സാധിക്കുകയുമില്ല.

പുനർജന്മസിദ്ധാന്തവും ഡാർവിന്റെ പരിണാമ സിദ്ധാന്തവും പരസ്പരവിരുദ്ധ നിയമങ്ങളല്ല. ഭാരതീയ കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ച് മനുഷ്യജന്മത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്, പ്രകൃത്യായുള്ള പരിണാമത്തെ ബോധപൂർവ്വമുള്ള വിപ്ലവകരമായ അതിവേഗ പരിണാമമായി മാറ്റാൻ ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിനേ കഴിയൂ. നിന്റെ ദൗത്യം അറിഞ്ഞു ജീവിക്കുവാനും, ആയിരിക്കുന്ന നിമിഷത്തെ കീഴടക്കുകയെന്നുമുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇതിന്റെ ആമുഖം. എന്തു കൊണ്ട് ഒരാളങ്ങിനെ ജനിക്കുന്നു, ഇങ്ങിനെ ജനിക്കുന്നുവെന്നൊക്കെ യേശുവിനോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ കാരണം യേശു സ്പഷ്ടമായി വിശദീകരിച്ചതേയില്ല. പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വാസനകളും ബാധ്യതകളുമായാണ് നമ്മുടെ ജനനമെങ്കിൽ നാമെന്തോ കൊണ്ടുവരുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടം! ഓരോ ആത്മാവിനും എന്തു ഫലങ്ങളാണോ അനുഭവിച്ചു തീരാനുള്ളത് അത്തരമൊരു സാഹചര്യം അതു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ലേ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലൂടെയെന്നു ചോദിച്ചാൽ ക്രിസ്ത്യൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തൃപ്തികരമായ ഒരു മറുപടി നൽകുക അസാധ്യം. ഭൂമിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ എന്തോ ഒരു ദൗത്യം നമുക്കുണ്ടെന്നതു സത്യമാണ് - നാമത് ഓർമ്മിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും. ബിമോവൻ

അഞ്ചാം വയസ്സിൽ സിംഹണി സൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിൽ അത് ഈ ലോകത്തു നിന്നു ലഭിച്ച പരിജ്ഞാനം കൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കില്ല.

പാപവും ശിക്ഷയും

പാപമെന്ന പദത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് സർവ്വ ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളും സർവ്വമതങ്ങളും സർവ്വ മനുഷ്യദൈവങ്ങളും ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്നത്. മനുഷ്യനു മരണഭയമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവിടെ മതങ്ങളിത്ര ശക്തമായി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ലായെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതവിടെ നിൽക്കട്ടെ, വടക്കും തെക്കും എവിടെ തുടങ്ങുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാൽ നാം നിൽക്കുന്നിടത്തു നിന്നെന്നേ പറയാനാവൂ; തണുപ്പും ചൂടും എവിടെ തുടങ്ങുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാലും നമ്മുടെ അനുഭവവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയേ അതും പറയാനാവൂ. എതിരെന്നു പറയുന്ന സ്നേഹവും വെറുപ്പും പോലും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടവ. തണുപ്പു കുറഞ്ഞു വന്നു ചൂടാവുന്നതു പോലെ സ്നേഹം കുറയുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ് വെറുപ്പ്. ദൈവതം (എല്ലാം രണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്നത്) ഒരനുഭവമാണ്; സ്നേഹമെന്ന (ദൈവിക) ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്നു

രൂപംകൊണ്ടതാണു സകലതും - വികാരങ്ങളും വസ്തുക്കളും സമയവുമെല്ലാം. ഏതാണു ശരി, എന്താണു തെറ്റ്? കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കാനാവില്ല. ഒരാൾക്കു ശരിയെന്നു തോന്നുന്നത് മറ്റൊരാൾക്ക് തെറ്റാവാം. ഒരാൾക്കു നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നത് മറ്റൊരാൾക്കു ചീത്തയാവാം. ഗീതയിൽ ഇതു വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു - ഒരു ക്രിയ ഒരേസമയം നല്ലതുമായിരിക്കും ചീത്തയുമായിരിക്കും. ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യൻ പരാജയപ്പെടുമെന്നു കൃത്യമായി അറിയാമായിരുന്ന യേശു എല്ലാം ഒരു വചനത്തിലൊതുക്കി, "നിങ്ങൾ വിധിക്കരുത്!" ഖേദപൂർവ്വം പറയട്ടെ, ഇതിൽ നിന്നാരെയും ഒഴിവാക്കിയിട്ടില്ല.

ഈ തെറ്റിനെയും ശരിയേയും, നല്ലതിനേയും ചീത്തയേയും പാപവുമായി കൂട്ടിക്കുഴച്ചാൽ ശരിയാവില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പാപം ചെയ്താൽ? ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടി വരും. അപ്പോൾ പാപമെന്നു പറയുന്നത് ഫലം തരുന്ന എന്തോവാണ്. എങ്കിൽ അതിനെ വിളിക്കാനൊരു പേരുണ്ട് - 'കാരണം'. 'Sin' എന്ന ഗ്രീക്ക് പദംകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്ന അർത്ഥവും, 'കാരണ'മെന്ന സാമാന്യ പദം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥവും ഒരേസമയം 'പാപ'ത്തിൽ സമന്വയിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് നാമിന്നനുഭവിക്കുന്ന തിരുമുട്ടൽ. ഗ്രീസിൽ അമ്പെയ്ത്തു പരിശീലകർ എയ്യുന്ന അമ്പ് റ്റാർജറ്റിൽനിന്നും എത്രയകലെയാണു പതിച്ചതെന്നളക്കുന്ന യൂണിറ്റാണ് 'Sin'. അതനുസരിച്ച് നാമെല്ലാം 'Sin' കാരാണ് - കാരണം ദൈവമെന്ന താർജറ്റിൽ നിന്നും നാമെല്ലാം അകന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ഫലം സൃഷ്ടിക്കാനാവാത്തതായി ഒരു ചെറിയ കാരണം പോലും ഇല്ലായെന്നാണ് ഊർജ്ജതന്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വിശദീകരിക്കാനാവാത്ത യാദൃശ്ചികതകളെപ്പോലും ഈ കാരണ-ഫല ചങ്ങലയോടു ബന്ധിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഒടുങ്ങാത്ത കാര്യ-ഫല ചങ്ങലയുടെ ഒരു ഭാഗമായി എല്ലാറ്റിനെയും ഭാരതീയ 'കർമ്മാ' തത്ത്വങ്ങൾ കാണുന്നു. ഈ നിയമം പക്ഷേ, ഒന്നിന്റെ ഇഹലോക മരണംവരെ എന്നതിൽനിന്നപ്പുറം പോകാൻ ചില മതങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്നില്ല, ശാസ്ത്രവും സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

അപരൻ സൃഷ്ടിച്ച കാരണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളേറ്റടുത്ത്, അതിനെ അവസ്ഥാന്തരം ചെയ്യാൻ കെൽപ്പുള്ളവനെ, 'നിന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു'വെന്നു പറയാൻ സാധിക്കൂ - ഗംഗയിൽ കുളിച്ചതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ലെന്നു സാരം (അതുപോലെ തന്നെ മറ്റു സൂത്രപ്പണികളും). അവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ട്, അയ്യോ, അതു മാനായിരുന്നില്ല മനുഷ്യനായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഈ നിയമത്തിന്റെ മറ്റൊരു മുഖമാണ്, നാം കൊയ്യുന്നതെല്ലാം ഒരിക്കൽ നാം തന്നെ വിതച്ചതാണെന്നത്. ഇതിനോട് ചേർന്നു പോകും, ഭാരതീയരുടെ ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ മതമെന്ന് തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ബുദ്ധമതത്തിന്റെ കാരൽ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കലാണ്. Equanimity (സന്തുലിതാവസ്ഥ - ഒരു വികാരത്തിനും ഭേദിക്കാനാവാത്ത സന്തുലിത മനോഭാവം) എന്ന വാക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രവും അവരുടേതു തന്നെ. അതികഠിനമായ വേദനയിൽ പിടഞ്ഞ നല്ല കള്ളന്റെ സന്തുലിതമനോഭാവമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ പാപങ്ങളെയും മായ്ച്ചു കളഞ്ഞത്.

സ്വർഗ്ഗവും നരകവും

ആത്മാവിനേയും സ്വർഗ്ഗത്തേയുമൊക്കെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ കഥകൾ പലതും യാഥാർത്ഥ്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്തതാണ്. സമയവും സ്ഥലവും യഥാർത്ഥമല്ലാത്ത നിത്യതയിലാണ് നാം സ്വർഗ്ഗവും നരകവും പണിതിരിക്കുന്നത്. നരകത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വിറകിന്റെയും ഗന്ധകത്തിന്റെയുമൊക്കെ കണക്കു ധ്യാനപ്രസംഗകർ പറയുന്നതു കേട്ട്

ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ ഭയന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. എക്കാലവും ഇങ്ങിനെ കുറെ തന്ത്രങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും സ്വന്തമാക്കിയാണ് മതങ്ങൾ പൊയ്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വ്യവസ്ഥകളില്ലാതെ അനന്തമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ദൈവത്തെപ്പറ്റി സഭ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് ഇടക്കിടക്കു ക്ഷമ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നും ദൈവം മനുഷ്യരെ പ്രകോപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നാണ്. ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയും ദൈവത്തെയുമൊക്കെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പാടു പാളികളുണ്ട്.

ക്രൈസ്തവസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ മരണാനന്തര ശുശ്രൂഷകളെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം മക്കബായക്കാരുടെ പുസ്തകത്തിലെ വ്യക്തമായി ഉള്ളുവെന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ പുസ്തകം ബൈബിളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു തന്നെ. ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സഭ അംഗീകരിക്കുന്നില്ലെന്നും ഓർക്കുക, മരിച്ചവർ മരിച്ചവരെ അടക്കട്ടെയെന്ന് യേശു പറഞ്ഞത് ഗൗനിച്ചിട്ടില്ലെന്നും കാണുക. പന്നിമാംസം കഴിക്കാനും വിഗ്രഹാരാധന നടത്താനും നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ട യഹൂദർ യവനാധിപത്യത്തിനെതിരെ നടത്തുന്ന വിപ്ലവത്തിന്റെ കഥയാണ് മക്കബായക്കാരുടെ ഒന്നും രണ്ടും പുസ്തകങ്ങൾ. നമ്മൾ പന്നിമാംസവും കഴിക്കുന്നു, വിശുദ്ധരുടെ പേരിൽ വിഗ്രഹാരാധനയും നടത്തുന്നു, മരിച്ചവർക്കു വേണ്ടി പാപപരിഹാരബലിയും നടത്തുന്നു.

പ്രാപഞ്ചിക പദ്ധതി

കാലചക്രം യുഗങ്ങളും മന്വന്തരങ്ങളും കൽപ്പങ്ങളുമായി മാറി വെറുതെയങ്ങു വന്നുപോവുകയാണെന്നാകാം കരുതരുത്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരുപാടു മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും; ഭാരതീയ പഠനങ്ങൾപ്രകാരം സൃഷ്ടികളെല്ലാം അവസാനം സൂക്ഷ്മരൂപമായി പ്രകൃതിയിൽ ലയിച്ച്, പ്രകൃതി ഭഗവാനിൽ ലയിച്ച്, ഭഗവാൻ യോഗനിദ്രയെ പ്രാപിക്കുന്നു. വീണ്ടും ഭഗവാൻതന്നെ വ്യക്തോദരനായി അവയെ

ആരംഭിക്കുന്നു - വീണ്ടും വിശ്വം നിലവിൽവരുന്നു, നാമെല്ലാം ഇതുപോലെ ഇനിയും കണ്ടുമുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു (?). ശാസ്ത്രവും പറയുന്നു, ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇപ്പോൾ സമ്മതിക്കുന്നു - നാം പരിണാമത്തിന്റെ ഏതോ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ്. ഇവിടെ പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്, എനിക്കെന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനെന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടെന്തു കാര്യം? ഇതിലൽപ്പം കാര്യമുണ്ട്; എനിക്കു മനസ്സിലായതു ഞാൻ പറയട്ടെ, ടൈപ്പ് ചെയ്യുന്നതിനനുസരിച്ച് ഫലം മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറിനെപ്പോലെ അനുനിമിഷം വരാൻിരിക്കുന്നത് മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രതിഭാസമാണ് പ്രപഞ്ചം. ഈ മാറ്റം എങ്ങിനെ സംഭവിക്കാമെന്ന് സദാ തീരുമാനിക്കാനുള്ള Free Will മനുഷ്യനുണ്ട്, അതെങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുമെന്നറിയാനുള്ള ബൗദ്ധികശേഷി പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ അണുവിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ദൈവത്തിനുമുണ്ട്. ഒരു ദൈവികപദ്ധതിക്കു വിധേയരാണു നാമെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയരാണു നാമെന്നു പറയുന്നതാവും ശരിയും. വരാൻിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അറിയാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ആവേശത്തിന് ഒത്തിരിപ്പഴക്കമുണ്ട്. പഴയകാലത്ത് ജ്ഞാനികൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ വരാൻിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരെയാണ്. അവരെല്ലാംതന്നെ ജ്യോതിഷപണ്ഡിതരുമായിരുന്നു.

ജ്യോതിഷം, ആകമാന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളുടെ ശാസ്ത്രമാണ്. നോക്കെത്താദൂരത്തു നിൽക്കുന്ന ഒരു നക്ഷത്രം, നമ്മിലെന്തു സ്വാധീനം ചെയ്യുമെന്നാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചോദിക്കുന്നത്. ഒരു കൊച്ചു ചന്ദ്രന് വേലിയേറ്റവും വേലിയിറക്കവും സൃഷ്ടിക്കാനാവും. ശരീരത്തിൽ 60-65% വെള്ളവുമായി നടക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ സമനില തെറ്റിക്കുവാനും ചന്ദ്രനു കഴിയും; അതുകൊണ്ടാണ് മാനസികസമനില തെറ്റിയവരെ Lunatic (connected to lunar) എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഭൂമിക്കു ചുറ്റുമുള്ള അയണോസ്ഫിയർ അനുനിമിഷം അതിന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു - കാരണം, നക്ഷത്രലോകത്തുനിന്നുള്ള അനേകം വികിരണങ്ങൾ. നാം പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ സദ്ചിന്തകൾ ഉണ്ടാകുന്നത് അവിടെ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന

ചിന്തകളുടെ സ്വാധീനമാണ്. എത്ര സൂഷ്മതരംഗമാണെങ്കിലും അതിനോടു പ്രതികരിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രകാശശരീരം നക്ഷത്രസമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്ന വികിരണങ്ങളോടും പ്രതികരിക്കുന്നു, അവ നമ്മെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജ്യോതിഷത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നു നടക്കുന്ന പണത്തിനും പ്രശസ്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള കസർത്തുകൾ തട്ടിപ്പാണ്; കാരണം, ഫലം കൃത്യമായി പ്രവചിക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ഭാവിയിലേക്കു നോക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരുക്കണ്ണുകൂടി വേണം. ഈ ഉൾക്കണ്ണുണ്ടായിരുന്നവർ കിറുകൃത്യമായി പലരുടേയും ഭാവി പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ട്; റ്റിബറ്റിലെ ജ്യോതിഷലാമമാർ മികച്ച ഉദാഹരണം. അവർ ജാതകം കാണുന്നത്, കുട്ടി ജനിച്ചനിമിഷം നോക്കിയിരുന്നില്ല പകരം കുട്ടിയെ ഗർഭം ധരിച്ച നിമിഷം നോക്കിയിരുന്നു. വിമാനത്തിൽ നിന്നു വീഴുന്ന ഒരുവൻ അഞ്ചുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ മരിക്കുമെന്നു പ്രവചിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ എവിടെ വീഴുന്നുവെന്നുകൂടി കാണാൻ കഴിയണം. കേരളത്തിലെ അതിപ്രശസ്തനായ ഒരു ജ്യോതിഷപണ്ഡിതന്റെ മകളെ കാണാതായപ്പോൾ ഗണിക്കാനും ഗുണിക്കാനും കേരളാ പോലീസ് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ - ഇതൊരൊറ്റ ഉദാഹരണം.

നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും നവഗ്രഹങ്ങളുടേയും നില നമ്മെ സ്വാധീനിക്കുന്നില്ലായെന്നു തർക്കിക്കരുത്; പകരം, നാമനുവദിക്കാതെ അല്ലെങ്കിൽ നാം കാരണമാകാതെ യാതൊന്നും നമ്മിൽ സംഭവിക്കില്ലായെന്നു നാമോർക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ നമുക്കു സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നതെന്തെന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിനറിയാം, അതു നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിലും എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കും. ലക്ഷണശാസ്ത്രത്തിന്റെ രത്നചുരുക്കം ഇതാണ്. കൃത്രിമമായി ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല ലക്ഷണം. വിരലടയാളം നോക്കിയും കൈരേഖ നോക്കിയും ഒരാളുടെ അവസ്ഥ പറയാൻ കഴിയും. റ്റിബറ്റിലെ വൈദ്യലാമമാർ രോഗിയുടെ കൈയിൽ പിടിച്ച് ലാമായുടെ നാലുവിരലുകളിലും അനുഭവപ്പെടുന്ന താളത്തിന്റെയും ചൂടിന്റെയുമൊക്കെ വ്യത്യാസം നോക്കി രോഗം എന്താണെന്നു നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നു - വരവണ്ണം തെറ്റാതെ. ജ്യോതിഷത്തിന് അമിതപ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനെ ഞാനും അനുകൂലിക്കുന്നില്ല - നാമെന്തു പദ്ധതിയുമായിട്ടാണോ വന്നത് അതു പൂർത്തിയാക്കുകയാണുചിതം.

അടുത്ത ദിവസം എന്താണു സംഭവിക്കുകയെന്നു നാമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ജീവിതത്തിനെന്തു രസം? ജ്യോതിഷം നോക്കി മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചിട്ടല്ല ശ്രീരാമൻ സീതയെ വിവാഹം ചെയ്തത്.

ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ

മനുഷ്യനു മാത്രമെ, ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയാണെന്നു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയും. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പൂർണ്ണബോധത്തോടെ കർമ്മഫലങ്ങളെ അനായാസം അവസ്ഥാന്തരം ചെയ്യാൻ മനുഷ്യജന്മത്തിനോളം പറ്റിയ വേറൊന്നില്ല - അതിൽതന്നെ പുരുഷജന്മം മികച്ചു നിൽക്കുന്നു (എന്നു പറയപ്പെടുന്നു). വന്നുചേർന്നതും വരാനിരിക്കുന്നതുമായ ദൗർഭാഗ്യങ്ങൾ നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ടാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് കരുതാതെ, അതുതന്നെയാണെനിക്ക് തന്റെ ശുദ്ധീകരണത്തിനു വേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും, ദൈവം കാരുണ്യപൂർവ്വം തനിക്കതു നൽകിയല്ലോയെന്നും മനസ്സിലാക്കി അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ സഹജീവികളെ പ്രാപ്തരാക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. എഞ്ചിൻ നിലച്ചുപോയ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിമാനം, ഭൗതികനിയമങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ചു ശാന്തമായി നിലത്തിറക്കാൻ, ആ നിയമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച ശക്തിതന്നെ എങ്ങനെ മുന്നോട്ടു വരും? അങ്ങിനെയുള്ള സാഹചര്യത്തെ

അഭിമുഖ്യം കൈക്കൊള്ളുകയും ഒരു പക്ഷേ, ദൈവം തന്നെ നിർമ്മിക്കും - പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ! ദൈവിക നിയമങ്ങൾ മാറ്റമില്ലാതെ തുടരും. നമ്മുടെ ദൈവം ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മുടെ ജീവിതം ലക്ഷ്യവും കാണും. സൂര്യൻ, അതിനു നല്ലതെന്നു തോന്നിയ രീതിയിലായിരുന്നു ചലിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും, അതിന്റെ വിധിയെ മാറ്റാൻ അതെന്തെങ്കിലും ശ്രമം നടത്തിയിരുന്നെങ്കിലോ ഇതെഴുതാൻ ഞാനിവിടെ ഉണ്ടാവുമായിരുന്നില്ല. വിധി മാറ്റിമറിക്കാൻ പോന്നതെന്ന പ്രഖ്യാപനത്തോടെ ഇവിടെ വിറ്റഴിക്കപ്പെടുന്ന അനുഷ്ടാനഗുളികകൾ ആത്യന്തിക വിശുദ്ധീകരണത്തിലേക്ക് ആരെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകുമെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെങ്കിലും ഉപായങ്ങൾ കൊണ്ട് വ്യത്യാസപ്പെടുത്താൻ തീർത്തും സാധിക്കില്ലായെന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ആ മാറ്റങ്ങളും പുതിയ കാരണങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നും ഒരു പക്ഷേ, ആദ്യത്തേതിലും വലുതായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്ക് കാരണമായേക്കാമെന്നുമാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അതായത്, നമുക്ക് ലഭിച്ചതെന്തോ അതാണ് നമ്മുടെ വളർച്ചക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാതെ അതിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചോടാനോ, വഴുതി മാറാനോയുള്ള എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും നഷ്ടത്തിലാവും അവസാനിക്കുക.

പണ്ഡിതനായ വരരുചിയുടെ കഥ ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ പറയുന്നു. രാജാവിന്റെ ആസ്ഥാനത്തുനിന്നായിരുന്ന അദ്ദേഹം താൻ വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടിവരുന്നത് ഒരു പറച്ചിപ്പെണ്ണിനെയാണെന്നു മുന്നേ കണ്ട് ആ പെൺകുട്ടിയെ വധിക്കാൻ പട്ടാളക്കാരെ അയച്ചു. പക്ഷേ, രാമായണത്തിലെ ഏറ്റവും അർത്ഥവത്തായ ശ്ലോകം ഏതെന്നുവേണ്ടിയിട്ടുള്ള വരരുചി അവസാനം ബ്രാഹ്മണയുവതിയെന്നു കരുതി വിവാഹം കഴിച്ചതോ, ഇതേ പെണ്ണിനെ തന്നെ. പട്ടാളക്കാർ കരുണ തോന്നി നദിയിലൊഴുക്കിയ ആ കുഞ്ഞിനെ മക്കളില്ലാതിരുന്ന ബ്രാഹ്മണ ദമ്പതികൾ എടുത്തു വളർത്തിയത് വരരുചി കണ്ടില്ല. ആ പറച്ചി പെറ്റ പന്ത്രണ്ടു പേരിൽപെടും നാനാണത്തുഭ്രാന്തൻ. വിധിയെ തടയുന്നതിനായില്ലായെന്നു തന്നെയാണ് അനുഭവങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. കാരണ-ഫല ചങ്ങലയുടെ ഫലം തന്നെയാണ് വിധിയെന്ന് പറയുന്നതും. ഒരു ബലൂണിന്റെ ഒരു വശത്ത്

അമർത്തിയാൽ മറ്റൊരു വശം വികസിക്കുമെന്നതു പോലെയുള്ളു കുറുകു വിദ്യകൾകൊണ്ട് വിധിക്കു തടയിടുന്നത്.

പ്രഭാവലയം

പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ പരസ്പരം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ എന്തുമാത്രം ഊർജ്ജരശ്മികൾ അതും അചിന്തനീയമായ തരം തരംഗസംഖ്യ ഉള്ളവകൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിറയെ ഉണ്ടാവണം. ഞാനിവിടെനിന്നു മൊബൈലിൽ ഒരാളെ വിളിച്ചാൽ ഇൻഡ്യ മുഴുവനുമുള്ള ടവറുകളിൽ അതു വരും. ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്ന നംബറുള്ള മൊബൈൽ എവിടെയാണോ ആ ടവർ മാത്രം തുടർന്നു സജീവമായി നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണിതും. നാം നിർമ്മിതമായിരിക്കുന്ന ഓരോ ജീവകോശത്തിൽ നിന്നും പതിനായിരത്തിലേറെ വിവിധ പ്രീക്വൻസികളിലുള്ള രശ്മികൾ പ്രസരിക്കുന്നുവെന്നു ശാസ്ത്രം കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു (ഇത്രയേ തെളിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളുവെന്നു തോന്നുന്നു). ശരീരത്തിൽ എത്ര കോശങ്ങളുണ്ടെന്ന ചോദ്യത്തിനു ശാസ്ത്രം പറയുന്ന ഉത്തരം, 37.2 ട്രില്ല്യൻ എന്നാണ് (ഒരു ട്രില്ല്യൻ = 1,000,000,000,000,000,000). അവ പരസ്പര ധാരണയിലായിരിക്കുന്നതു കൊണ്ട് നാം ചലിക്കുന്നു, ചിന്തിക്കുന്നു. ഒരൊറ്റ കോശമെടുത്തു ക്ലോൺ ചെയ്താൽ, ആകമാന ശരീരം തന്നെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാം! ഓരോ കോശത്തിലും എല്ലാത്തിന്റെയും മനസ്സുണ്ട്. രശ്മികൾ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയും രശ്മികളോടു പ്രതികരിക്കുന്നതിലൂടെയും നമ്മുടെ ഓരോ കോശവും പ്രാപഞ്ചിക ബോധതലവുമായി സദാ ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു. ഈ പ്രസരണങ്ങളെ അൽപ്പമൊക്കെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ശേഷി എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ചിലരെ കാണുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ ചിലർ അടുത്തുവരുമ്പോൾ അവരുടെ മനസ്സിലുള്ളത് വായിക്കാൻ പലപ്പോഴും നമുക്കു കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ! ഈ പ്രസരണങ്ങളെല്ലാം പ്രകാശത്തിന്റെ വിവിധ സ്പെക്ട്രങ്ങളായേ നമുക്കു

വിശദീകരിക്കാനാവും. ഇത്രയും കോശങ്ങളിൽ നിന്നും ഒരേ സമയം പ്രസരിക്കുന്ന ഈ രശ്മികൾ മുഴുവൻ, യോജിക്കുന്നവയും വിയോജിക്കുന്നവയുമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാന്തികരേഖകളെപ്പോലെ വികർഷിച്ചും ആകർഷിച്ചും ശരീരകോശങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമായും ആകമാന ശരീരത്തിനു ചുറ്റുമായും വ്യത്യസ്ത പ്രകാശവലയങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുത്തു നിലനിൽക്കുന്നു. സൃഷ്ടിതമായ സർവ്വതിനും ചുറ്റും ഇത്തരം പ്രകാശവലയങ്ങൾ കാണും. ഇതിനെയാണ് പ്രഭാവലയം (ഓറാ / ബയോ എനർജി ഫീൽഡ്) എന്നു ശാസ്ത്രം വിളിക്കുന്നത്.

ഇതിന്റെ താഴ്ന്നതലങ്ങൾ നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കൊണ്ടു കാണാൻ കഴിയും, കിർലിയൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫി ഉപയോഗിച്ച് ഇതിന്റെ താഴ്ന്ന തലങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളെടുക്കുവാനും കഴിയും. ഈ പ്രഭാവലയത്തിലൂടെ റേഡിയോ തരംഗങ്ങൾ കടത്തിവിട്ടു നടത്തിയ പഠനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് പ്രഭാവലയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം തുടങ്ങിയത്. ഒരിക്കൽ രൂപം കൊണ്ട പ്രഭാവലയം ആ വസ്തു നശിച്ചതുകൊണ്ട് ഇല്ലാതാകുന്നില്ല - അതിന്റെ

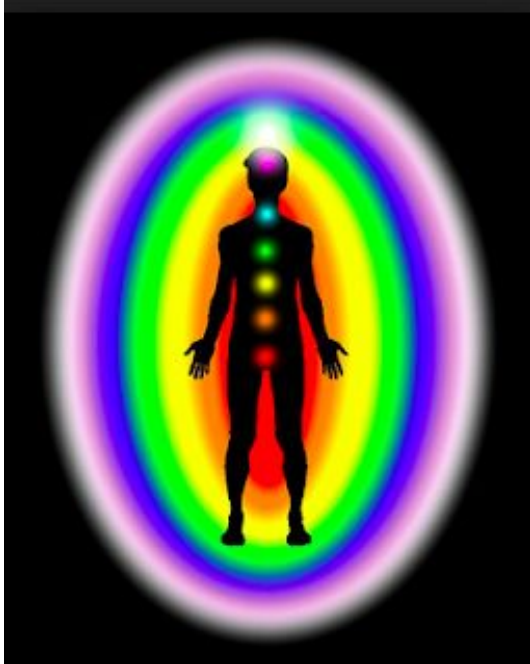
സവിശേഷതകളിൽ സമൂലം വ്യത്യാസം വരുമെങ്കിലും. അംഗവൈകല്യം സംഭവിച്ചവർക്ക് ആ അവയവം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നുകയും (Phantom Limb effect) നഷ്ടപ്പെട്ട അവയവങ്ങളിലെ സംവേദനങ്ങൾപ്പോലും അനുഭവേദ്യമാകുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെട്ട ശരീരഭാഗത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരം ബാക്കിയുള്ളതിന്റെ തുടർച്ചയായി അവിടെത്തന്നെ

നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നു കാണാം. അപ്പോൾ ശരീരം മുഴുവൻ നശിച്ചാലോ? എന്നോ ഒന്നവിടെ അവശേഷിക്കും. അതിനെയല്ലേ ആത്മാവെന്നു വിളിക്കുന്നത്? ഒരു ജീവകോശത്തിൽ നിന്നുള്ള വികിരണങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ആ വ്യക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടേയും ചിന്തകളുടെയുമൊക്കെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചായിരിക്കും. വിശുദ്ധരായ മനുഷ്യരുടെ പ്രകാശവലയങ്ങൾക്ക് ശുദ്ധതയും ശോഭയും വലിപ്പവും ശേഷിയുമെല്ലാം കൂടുതലായിരിക്കും. ഈ ആകമാനശുദ്ധി സൂചിപ്പിക്കാനാണ് വിശുദ്ധരുടെ ശിരസ്സിനു ചുറ്റും പ്രഭാവലയം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വൃക്ഷങ്ങളിലെ വാർഷിക വലയങ്ങൾപ്പോലെ അല്ലെങ്കിൽ ആകാശത്തിലെ മേഘങ്ങൾപ്പോലെ നമ്മുടെ ചരിത്രം ഈ ഊർജ്ജമാനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. Aura വായിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് (Aura Readers) ഒരുവന്റെ ഭൂതവും ഭാവിയും കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ കാണാം. ഒരാൾ ഉപയോഗിച്ച വസ്തുക്കളിലും അയാളുടെ ആകമാന ശരീരത്തിന്റെ മുദ്ര കാണാം. അതിൽ നോക്കിയാലും അയാളെ അറിയാവുന്നതേയുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരുടെ മുദ്രകളുടെ സ്വാധീനം ഉണ്ടാവാതിരിക്കാനാണ് മറ്റുള്ളവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്ഥാനവും വസ്തുക്കളുമെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുപയോഗിക്കണമെന്നു പറയുന്നതും, വിശുദ്ധരുപയോഗിച്ച വസ്തുക്കളുടേയും അവരുടെ തിരുശേഷിപ്പുകളുടേയും സാന്നിധ്യം എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നതും.

ഊർജ്ജവലയങ്ങൾ

മനുഷ്യശരീരത്തെ ആകമാനം ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന സൂഷ്മോർജ്ജമേഖലകളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വ്യാപകമാണ്. 1911 ൽ ഡോ. വാൾട്ടർ കിൽമർ ആണ് പ്രഭാവലയം നോക്കി രോഗങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന വിദ്യാവിഷ്കരിച്ചത്. ഇതു കാണാൻ സഹായിക്കുന്ന ഉപായങ്ങൾ പുരാതന ബുദ്ധമഠങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അവരുടെ തന്നെ കൃതികൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ഔഷധക്കൂട്ട് നിറച്ച പാത്രത്തിലേക്ക് നോക്കി അവരിതു കാണുമായിരുന്നു. സദാ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന

വർണ്ണകണ്ണാടികളിലൂടെ പ്രതിശ്ചായ കടത്തിവിട്ട് ഊർജ്ജശരീരം കാണുന്ന ഉപകരണവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം, ഹിമാലയ പർവ്വതനിരയിലെ ഏതോ ഒരു മലമടക്കിലുള്ള ഗുഹയിൽ അഭംഗുരം സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവത്രേ. ഇന്ന് ഊർജ്ജശരീരം കാണാൻ കഴിയുന്ന ഓറാ ഗോഗ്ലിൾസ് (കണ്ണടകൾ) വിദേശ

മാർക്കറ്റുകളിൽ വാങ്ങാൻ കിട്ടും.

ഇന്ന് ഊർജ്ജശരീരം കാണാൻ കഴിയുന്ന ഓറാ ഗോഗ്ലിൾസ് (കണ്ണടകൾ) വിദേശ മാർക്കറ്റുകളിൽ വാങ്ങാൻ കിട്ടും.

ഈ ബയോപ്ലാസ്മിക് ഊർജ്ജ മേഖല, വസ്തുവിന്റെ ഖരം, ദ്രവം, വാതകം, പ്ലാസ്മ അവസ്ഥകൾക്കും മുകളിലാണെന്ന് ഗവേഷകർ പറയുന്നു (Dr. Victor Inyushim – Kazak University). ശരീരകോശങ്ങളിൽ നിന്ന് വമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങോട്ട് എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബഹുലക്ഷം കോടി കോടി

ഊർജ്ജതരംഗങ്ങളുടെ ഒരു വൻകടൽതന്നെയാണ് ബയോഎനർജിഫീൽഡ്; ഇവിടെ, ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും പ്രതിനിധീകരിച്ചുള്ള ഊർജ്ജരശ്മികളുണ്ട്. ഈ വലയങ്ങൾ ഒന്നിനുമുകളിൽ ഒന്നായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നത് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഭൗതിക ശരീരത്തിനോട് ചേർന്നുള്ള ഏഴു തലങ്ങളാണ് കൂടുതലായും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നതെന്നതുകൊണ്ട് ഏഴു തലങ്ങളേയുള്ളൂവെന്ന് കരുതരുത്. അനാദിവരെ നമ്മെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന എത്ര അതിസൂഷ്മ തലങ്ങളാണതിലുള്ളതെന്ന് ആരും തെളിയിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും.

ഒന്നാമത്തെ മേഖല ഭൗതികവലയമാണ്. രണ്ടാമത്തേത് വൈകാരികവലയം, മൂന്നാമത്തേത് മാനസികവലയവും നാലാമത്തേത് മുതൽ ആത്മീയവലയങ്ങളുമാണ്. ആദ്യ മൂന്നു വലയങ്ങൾ കാണാൻ

കഴിഞ്ഞാൽത്തന്നെ, ഒരു മനുഷ്യന്റെയുള്ള ഒരു തുറന്ന പുസ്തകം പോലെ ആർക്കും വായിക്കാം. ഏതാണ്ട് ഒരു മുട്ടയുടെ ആകൃതിയാണ് ഊർജ്ജശരീരത്തിനുള്ളത്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ സാധാരണയൊരാളുടെ ഊർജ്ജശരീരത്തിന്റെ പ്രാഥമിക വലയങ്ങൾക്ക് പന്ത്രണ്ടടി വ്യാസം കാണാം. ആളുകൾ ഇടതിങ്ങി പാർക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ഇത് പകുതിയായോ അതിലും താഴെയായോ കുറയും. അതേസമയം, വളരെ ശക്തിയേറിയ ഊർജ്ജശരീരങ്ങളുള്ള ഗുരുക്കന്മാരുടെ പ്രഭാവലയത്തിന്റെ വ്യാസം ബഹുശതം കിലോമീറ്ററുകളോളം വന്നേക്കാം.

ഈ ഊർജ്ജശരീരം അതിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മഭാഗത്തിലൂടെ മൂലസ്രോതസ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും. എത്രമാത്രം തെളിമയോടെ അവ പരമാത്മാവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും ശക്തമായ ഒരു ഊർജ്ജസംഭരണിയായിരിക്കും ഈ വലയങ്ങൾ. അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന സൂഷ്മോർജ്ജവും ഖരാഹാരത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന സ്ഥൂലോർജ്ജംപോലെതന്നെ നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഭൗതികഭക്ഷണത്തിലൂടെ കൂടുതൽ സൂഷ്മോർജ്ജം സമാഹരിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ സാത്വികപ്രധാനമായ ആഹാരം ഭക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശരീരത്തിനിതിനേപ്പറ്റിയൊന്നും വേവലാതിയില്ലെങ്കിലും അബോധമനസ്സിനുണ്ട്.

ഊർജ്ജശരീരങ്ങൾ അടുത്തുവന്നാൽ അവ പ്രതിപ്രവർത്തിക്കും. ശുദ്ധസ്നേഹമാണവയിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവയൊന്നായി മാറിയെന്നുമിരിക്കും. പ്രേമത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അടയാളം ഇങ്ങിനെ പരസ്പരം സമന്വയിക്കപ്പെട്ട രണ്ട് ഊർജ്ജശരീരങ്ങളുടെ ചിത്രമാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പാത ഇടുങ്ങിയതാണെന്ന യേശുവിന്റെ വചനം ഗ്രഹിക്കാൻ സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ സവിശേഷത മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രം മതി. അതിരുകളില്ലാത്ത, പരിമിതികളില്ലാത്ത, വ്യവസ്ഥകൾക്കതീതമായ ദൈവമെന്ന സ്നേഹത്തിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സർവ്വതിനെയും സ്നേഹംകൊണ്ട് സ്വാംശീകരിച്ച് ഒന്നായി ചുരുക്കിയവനെ സാധിക്കും.

ബുദ്ധസൂക്തങ്ങളിൽ 'സംഘം ശരണം ഗശ്ചാമി' എന്നൊരു പ്രമാണം ഉണ്ട്. സത്ജനങ്ങൾ കൂട്ടുചേർന്ന് പരസ്പരം വളരണമെന്നാണ് അതുദ്ദേശിക്കുന്നത്. സമാനസ്വഭാവമുള്ള കാന്തികതരംഗങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്ന് കൂടുതൽ ശക്തിയേറിയ ഒരു കാന്തിക മേഖലക്ക് രൂപം കൊടുക്കും എന്നതുപോലെയാണിവിടെയും; സത്സംഗിലൂടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ഊർജ്ജശേഷി വർദ്ധിക്കും. ദുർജ്ജനങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കം, സമ്പാദിച്ച സാത്വികോർജ്ജത്തെ മുഴുവൻ അപ്പാടെ ദഹിപ്പിക്കാൻ പോന്നതാണ്. ഒരാളുടെ കൂട്ടുകെട്ട് ആരൊക്കെയായിട്ടാണ് എന്നറിഞ്ഞാൽ അയാളുടെ ഊർജ്ജസ്ഥിതി, അതായത് സ്വഭാവം, എന്തായിരിക്കുമെന്ന് പ്രവചിക്കാൻ പ്രത്യേക സിദ്ധിയൊന്നും ആവശ്യമില്ല. വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിലും വിശുദ്ധി നിലനിർത്തുന്ന ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ ഒരു താപസ്സനെക്കാൾ മൂന്നുമടങ്ങ് അനുഗ്രഹീതനാണെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ പൊരുളും ഇതാണ്.

പ്രഭാവലയ ചികിത്സ

ശരീരത്തിൽ ഒരു രോഗമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം, ശരീരത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഈ പ്രഭാവലയത്തിൽ തീർച്ചയായും കാണും. ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന്റെ മൂശ(അച്ച)യാണിത്. പ്രഭാവലയത്തിലെ പോരായ്മ (കാരണം) പരിഹരിച്ചാൽ ഭൗതിക ശരീരത്തെ സുഖമാക്കാൻ സാധിക്കും; ഇതാണ് പ്രാണിക് ഹീലിങ്ങിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വം. പ്രഭാവലയത്തിൽനിന്നുള്ള ഊർജ്ജം മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാനുമെടുക്കാനും കഴിയും. യേശുവിന്റെ വസ്ത്രാഞ്ചലത്തിൽ സ്പർശിച്ച രക്തസ്രാവക്കാരി സുഖം പ്രാപിച്ചത് അങ്ങിനെയാണ്. ഗുരു തലയിൽ കൈവെച്ചനുഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും പ്രഭാവലയത്തിൽനിന്നുള്ള ഊർജ്ജപ്രവാഹമാണു സംഭവിക്കുക. റയ്ക്കി ചികിത്സാ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനസിദ്ധാന്തം അതാണ്. പക്ഷെ, തലയിൽ കൈവെക്കുന്നത് അതിനു പോന്നവരായിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടുത്ത ഭാവി, ഓറാഫോട്ടോഗ്രാഫിയിലൂടെ രോഗങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാവാം. ഊർജ്ജശരീരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവുകൾ

ഭാരതീയ ജ്ഞാനികൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു - ഷഡ്ദർശനങ്ങളിൽപെട്ട വൈശേഷികത്തിൽ വളരെയേറെ ശാസ്ത്രീയ സത്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് - പലതും അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല.

ഒരുവൻ എന്തെല്ലാം കാരണങ്ങളുമായാണോ ജനിക്കുന്നത്, ഒരുവൻ ജീവിത കാലത്ത് എന്തെല്ലാം കാരണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവോ അതിന്റെയെല്ലാം അടയാളങ്ങൾ ഈ ഊർജ്ജശരീരത്തിൽ കാണും - അവന്റെ ചിന്തകളും മനോഭാവവുമെല്ലാം. ഒരു മാലിന്യരഹിതമായ മനുഷ്യന്റെ ഊർജ്ജവലയം മൃദുവും തെളിമയുള്ളതും ഏറെ പ്രകാശമാനവുമായിരിക്കും. ഒരു ദുർവൃത്തന്റേതാവട്ടെ ഇരുണ്ടതും കീറിപ്പിരിഞ്ഞതും, ഉടയുന്നതും, ദുർഗന്ധമുള്ളതും, നിറക്കൂട്ടുകൾ അലക്ഷ്യമായി വാരി വലിച്ചെറിഞ്ഞതുപോലെ വൃത്തിഹീനവുമായിരിക്കും. ഈ അടയാളങ്ങളെയാണ് ഊർജ്ജമാലിന്യങ്ങൾ (Dead Orgone Energy) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. കർമ്മദോഷങ്ങളും ഈ അടയാളങ്ങളുപയോഗിച്ചാണ് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ മാലിന്യങ്ങളെ കാരണങ്ങളായിപ്പറയാം. ഭൗതിക ശരീരത്തിന് ചുറ്റുമുള്ള ഊർജ്ജശരീരത്തിലാണവ എന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഭൗതികശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും - രോഗങ്ങളായി. ഇത് നമ്മെ, സൂര്യനെ മേഘങ്ങളെന്നതുപോലെ, മൂല ഊർജ്ജധാരയിൽ നിന്നകറ്റുകയും ചെയ്യും. ഇവയെ വേണമെങ്കിൽ പാപങ്ങളെന്നോ കർമ്മദോഷങ്ങളെന്നോവൊക്കെ വിളിക്കാം.

ഊർജ്ജശരീരത്തിലുള്ള ഓരോതരം മാലിന്യങ്ങളും (Dead Orgone Energy) ഏതെല്ലാം പ്രവർത്തനങ്ങളെയാണ് ബാധിക്കുന്നതെന്ന് മനുഷ്യർ നിരീക്ഷിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഊർജ്ജശരീരത്തിലുള്ള വൈകാരിക പോരായ്മകളും ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവുമായി വളരെ ബന്ധമുണ്ട്. ഈ ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ കണ്ണുകളുടെ പ്രവർത്തനം നിരീക്ഷിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ചെറുപ്രായത്തിൽ അടുത്തുള്ളവ കാണാൻ വേണ്ടി കണ്ണടകൾ ഉപയോഗിക്കും, വാർദ്ധക്യത്തിൽ അകലെയുള്ളവ കാണാനാണ് കണ്ണാടി പൊതുവേ ആവശ്യമായി വരിക. ചെറുപ്രായത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യം കാണാതെ അകലെയുള്ള സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് മനുഷ്യൻ കണ്ണു പായിക്കുന്നുവെന്നും, വാർദ്ധക്യത്തിൽ

യാഥാർത്ഥ്യബോധം വീണ്ടെടുക്കുന്നുവെന്നും കണ്ടാൽ മതി. ചിന്തകളുടെ ഭാരത്താൽ തല കുനിയുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവണമല്ലോ. ചുറ്റുമുള്ള ഊർജ്ജ ശരീരത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ മുഖത്തുതന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കാണാം - മുഖം മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയാണല്ലോ.

കോപവും ദുഃഖവുമാണ് ശരീരത്തിൽ ഏറ്റവും വ്യാപകമായ നാശം വരുത്തുന്ന വിപത്തുകൾ. ഇവ ഊർജ്ജവലയം കറുത്തിരുളാനും വികലമാകാനുമൊക്കെ കാരണമാകും. അത്തരക്കാരുടെയടുത്തു നിൽക്കുന്നവർക്ക് ഇതസ്വസ്ഥത ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം തീവ്രരോഗങ്ങളായി ശരീരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നുള്ളത് അനിഷേധ്യമായ സത്യമാണ്. വൈരാഗ്യവും നിരാശാബോധവും എപ്പോൾ എടുത്തു കളയുന്നോ അപ്പോൾ തന്നെ അത്ഭുതകരമായ രോഗശാന്തിയും അനുഭവപ്പെടുമെന്നുള്ളത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു തിയോളജിയും ഫിലോസഫിയും ആവശ്യമില്ല. എല്ലാ മതങ്ങളിലും സമാനമായ അത്ഭുതങ്ങൾ സമൃദ്ധമായി നടക്കുന്നുണ്ട്. ഊർജ്ജവലയത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് Barbera

Ann Brennan എഴുതിയ Hands of Light എന്ന ആധികാരികഗ്രന്ഥം ഉപകാരപ്പെടും. കിർലിയൻ ഫോട്ടോഗ്രാഫി ഉപയോഗിച്ച് ഊർജ്ജവലയത്തിന്റെ ചിത്രമെടുത്ത് അതിലെ പോരായ്മ കണ്ടുപിടിച്ചു ചകിൽസിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ഊർജ്ജ കൈമാറ്റം

മനുഷ്യരുടെ പെരുമാറ്റം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ എത്രയും കൂടുതൽ ഊർജ്ജം എങ്ങിനെയും സമ്പാദിക്കാനുള്ള ഒരു വ്യഗ്രത കാണാൻ കഴിയും. ഇവിടെ, ഉപബോധമനസ്സിന്റെ ഇംഗിതത്തിനനുസരിച്ചാണ് അവന്റെ പെരുമാറ്റരീതി തന്നെ. ആരാധനാലയങ്ങളിലേക്കും, ആചാര്യ സന്നിധാനങ്ങളിലേക്കും, തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങളിലേക്കും, യോഗാക്രമങ്ങളിലേക്കുമെല്ലാം ഓരോരുത്തരെയും നയിക്കുന്നത് ഉപബോധമനസ്സ് സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഈ ഉൾപ്രേരണയാണ്. ഒരു രോഗിയുടെയടുത്ത് ഏറെ നേരമായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ ക്ഷിണിതനായി മടങ്ങുന്നത് രോഗിയുടെ അബോധമനസ്സ് അടുത്തു വന്നവന്റെ സൂഷ്മോർജ്ജം ചോർത്തിയെടുത്തതുകൊണ്ടാണ്.

അകലെയുള്ളതാണെങ്കിലും പരകായങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ശേഷി ഊർജ്ജശരീരമുള്ള എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്, ചിലരതു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. പല വീട്ടമ്മമാർക്കും ഇന്നാരോ വിരുന്നുകാർ വരുന്നുവെന്നു തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ! വരാനിരിക്കുന്ന വിരുന്നുകാരുടെ ചിന്താരശ്മികൾ ഈ വീട്ടിലുള്ളവരുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നു; ആ സന്ദേശം ആ വീട്ടമ്മമാർ തിരിച്ചറിയുന്നു. ടെലിപ്പതി, ടെലിക്കൈനോസിസ് എന്നിവയൊക്കെ ഈ വിഭാഗത്തിൽ വരും. പരിശീലനംവഴി ആർക്കും കുറെയൊക്കെ ഇതു വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. അടുത്തുവരുന്ന രണ്ടുപേരുടെ ഊർജ്ജശരീരങ്ങൾക്ക് പരസ്പരം പ്രതിപ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കാനാവില്ലല്ലോ. ഇവിടെ വളരെയെളുപ്പത്തിൽ ബലം കുറഞ്ഞിടത്തുനിന്ന് ബലം കൂടിയിടത്തേക്ക് ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഒരൊഴുക്കുണ്ടാവും - ഒന്നിൽനിന്നു പുറത്തെടുക്കാവുന്നതിന്റെ പരമാവധി ആവുന്നതുവരെ ഇതു തുടർന്നേക്കാം. ബലം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഉപബോധമനസ്സാണ്. അതുകൊണ്ടാണ്,

ചന്തയിലും തിരക്കിലും പെട്ട് മടങ്ങുന്നവർക്ക് അകാരണമായ ക്ഷീണം അനുഭവപ്പെടുന്നത്.

ഇതൊഴിവാക്കാനും ഉപായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായോഗിക ബുദ്ധിമുട്ടുകളുമുണ്ട്. വളരെ ഗുരുതരമായി കാണേണ്ട ഒരു കാര്യം തന്നെയാണ് വ്യാപകമായ ഈ ഊർജ്ജ മോഷണം. ഒരാളുടെ ഉപബോധമനസ്സ് മറ്റൊരുവന്റെ ഉപബോധമനസ്സ് അറിയാതെല്ലെ ഊർജ്ജം ചോർത്തുന്നത്, ചിലപ്പോൾ അത് ഉഭയസമ്മതപ്രകാരംതന്നെ ആയിരിക്കാം. അനന്തസ്നേഹമായ ശ്രോതസ്സുമായി സദാ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ സ്വമനസ്സോടെ ഊർജ്ജം കൈമാറുന്നവരിൽ പെടും. അവർ സ്വന്തമായുള്ളയെന്തെങ്കിലും ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കുകയാണെന്നുള്ള ധാരണ വേണ്ട, അവരിലൂടെ ഊർജ്ജം ഒഴുകുകയാണെന്നു പറയുകയാണു ശരി. വേറൊരാളുടെ സൗഖ്യം തീവ്രമായി ഇശ്ചിക്കുന്ന ഒരാൾ ഉള്ളത് നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നു മിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഊർജ്ജകൈമാറ്റങ്ങൾ നോക്കെത്താത്ത ദൂരത്തുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളുമായും സംഭവിക്കും.

ഉപബോധമനസ്സ് തട്ടിയെടുക്കുന്നത് സാത്വികോർജ്ജം മാത്രമല്ല. ഏത് ഊർജ്ജ ശരീരത്തിലോട്ടാണോ അത് കടന്നു കയറുന്നത് ആ ശരീരത്തിലെ മാലിന്യങ്ങളുടെയും ആ ശരീരത്തിന്റെ കർമ്മദോഷങ്ങളുടെയുമെല്ലാം ഒരു

വീതംകൂടി ഒപ്പമുണ്ടായിരിക്കും. സാത്രികജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക് കൂട്ടംകൂടാൻ താൽപ്പര്യം കുറയും (ഒറ്റക്കായിരിക്കാനുള്ള ധൈര്യം കൂടും). പക്ഷെ, തമസി കാംശം കൂടുതലുള്ളവർ എപ്പോഴും അന്യരുടെ സഹവാസം ഇഷ്ടപ്പെടും; അവർക്കറിയാം, കൂട്ടുകെട്ടിലൂടെ സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിൽ വാരിക്കൂട്ടിയ മാലിന്യങ്ങൾ കുറെയെങ്കിലും ആർക്കെങ്കിലുമൊക്കെ വിതരണം ചെയ്യാമെന്ന്. ഒരു സമൂഹമായി ജീവിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ത്വരയുടെ രഹസ്യം ഇതാണ്. മതമായി മനുഷ്യൻ കൂട്ടം കൂടുമ്പോഴും ഈ തത്ത്വം ഒപ്പമുണ്ട്. അവിഹിത മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഊർജ്ജസംഭരണം നേടേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അപകടമാണ് ഞാനിവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. അസത്തുക്കളുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിലൂടെ അതിലുൾപ്പെടുന്നവൻ അവരിലൊരാളായി മാറും - ഉറപ്പ്! അതുപോലെ മരിച്ചും സംഭവിക്കും.

ഒരു ശരീരത്തിലെ ഊർജ്ജം മുഴുവൻ ചോർന്നു പോയാലെന്നു സംഭവിക്കും? ഫലം മരണമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ, അങ്ങിനെയൊന്നു സംഭവിക്കാൻ ഉപബോധമനസ്സ് സമ്മതിക്കില്ല. എടുക്കാവുന്നതിന്റെ / നഷ്ടപ്പെടാവുന്നതിന്റെ പരമാവധി ക്ലേശത്തെ കടക്കാൻ ഒരു ഉപബോധമനസ്സും എളുപ്പത്തിൽ സമ്മതിക്കില്ല. ഭയം, ഒരുവനിലെ സൂഷ്മോർജ്ജം നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ ഇടയാക്കും. കാട്ടാനയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നുപെട്ടാൽ നാം പേടിച്ചു വിറക്കുകയല്ലെങ്കിലും - മരിച്ചു വീഴുന്നില്ലല്ലോ?

നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും കാരണമായതിലേക്കൊക്കും ഒഴുകുകയെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക. ശപിക്കപ്പെടുന്നവന്റെ പകുതി ഊർജ്ജം ശപിക്കുന്നവന് കിട്ടും എന്നൊരു വരം ദുർവ്വാസാവ് മഹർഷിക്കുണ്ടായിരുന്നല്ലോ! നായ്ക്കളുടെയടുത്തായിരിക്കുമ്പോൾ ഭയത്തിലാണെങ്കിൽ അവ കൂടുതൽ ശൗര്യത്തോടെ ആക്രമിക്കാനാണു സാധ്യത. പട്ടിയെ കണ്ടാൽ കൊല്ലാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുമായാണ് ഒരു കള്ളൻ വളപ്പിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ കാവൽ പട്ടി അനങ്ങിയില്ലെന്നുമിരിക്കും. മൃഗങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചാൽ അവ അതിനനുസരിച്ചും പ്രതികരിക്കും - ഉറപ്പ്! എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും പരസ്പരം എല്ലാം അറിയുന്നു.

എവിടെ അതിനുള്ള ഭക്ഷണമുണ്ടെന്ന് പക്ഷികളും അറിയുന്നു മൃഗങ്ങളും അറിയുന്നു.

ഊർജ്ജമോഷണത്തിനു വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നാലുപയാങ്ങളെപ്പറ്റിക്കൂടി ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയാം. ഓരോരുത്തരും അവലംബിക്കുന്നത് പരമ്പരാഗതമായി അവരുപയോഗിച്ച് വിജയിച്ചവയോ, പുതുതായി പരിശീലിച്ച് വിജയം ഉറപ്പു വരുത്തിയതോ ആയൊരു തന്ത്രമായിരിക്കും. വളരെ സാധാരണമായി മിക്ക ഉപബോധമനസ്സുകളും അവലംബിക്കുന്ന സൂത്രമാണ് ബലപ്രയോഗം. അച്ഛനമ്മമാരും അദ്ധ്യാപകരുമൊക്കെ കുട്ടികളുടെ നേരെ കയർക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം ഇതുതന്നെ. ഈ തന്ത്രം വളരെ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അധികാരികളാണെങ്കിലും അമരക്കാരനായാലും അടിയന്മാരാണെങ്കിലും ആരെയെങ്കിലും ഭീഷണിപ്പെടുത്താനോ കുറ്റപ്പെടുത്താനോ കിട്ടുന്ന അവസരങ്ങളൊന്നും പൊതുവേ കളയാറില്ല. കായികകസർത്തിലൂടെ മറ്റൊരുവനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നവനും അവന്റെ ഊർജ്ജം ചോർത്തിയെടുക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരിൽ ഒരു അധമമനോഗതി (ഇൻഫീരിയോറിറ്റി കോംപ്ലക്സ്) സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൂടെ അപരനെ അധമനാക്കി ഊർജ്ജാപഹരണം നടത്തുന്നതും വളരെ വ്യാപകമാണ്. ഈ വിഭാഗത്തിൽ അപവാദപ്രചാരണങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ മാത്രമല്ല, കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേക ഇരിപ്പടം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരും പ്രത്യേക പരിഗണന ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുമെല്ലാം ഉണ്ടാവും. ആവശ്യമില്ലാത്ത എല്ലാ വാർത്തകളും ആവശ്യമില്ലാത്തതിടത്തൊക്കെ കടന്നുകയറി ശേഖരിക്കുന്ന ആളുകൾ പ്രഗത്ഭരായ ഊർജ്ജ മോഷ്ടാക്കളാണ്. മറ്റുള്ളവരെ ചെറുതാക്കാൻ കിട്ടുന്ന ഒരവസരവും ഇവർ നഷ്ടപ്പെടുത്താറില്ല. മറ്റുള്ളവരെ എളിമപ്പെടുത്തിയോ കളിയാക്കി ചെറുതാക്കിയോ മാത്രമല്ല, സ്വന്തം സ്ഥാനം ഉയർത്തിയും ചിലർ ശക്തരാവും. മുന്തിയ വീടും അതിനു ചേർന്ന ആഡംബരങ്ങളുമെല്ലാം സ്വരൂക്കൂട്ടുന്നവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ശക്തി സംഭരണം, അല്ലാതെ മറ്റെന്ത്?

ചിലരുപയോഗിക്കുന്നത് വേറൊരു തന്ത്രമാണ്. അവരോടൊന്നു ചോദിച്ചാലും അവ്യക്തമായ ഉത്തരമേ ലഭിക്കൂ. എവിടെയൊക്കെ പോയിട്ടുണ്ടെന്ന് ചോദിച്ചാൽ

‘ഒരുപാടിടത്ത്’ എന്നേ അവർ മറുപടി പറയൂ. കേൾക്കുന്നവർക്ക് ലോകം മുഴുവൻ അയാൾ പോയിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്ന രീതിയിലായിരിക്കും ഉത്തരം പറയുന്നത്. എന്ത് വായിച്ചുവെന്നു ചോദിച്ചാലും, എന്തൊക്കെ അറിയാമെന്നു ചോദിച്ചാലുമൊക്കെ ഇത്തരം മറുപടിയേ അത്തരക്കാരിൽനിന്നുമുണ്ടാവൂ. ഇതിലൂടെയും സ്വന്തം വലിപ്പം വലുതാക്കി അപരനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു.

വളരെ വ്യാപകവും ഫലപ്രദവുമാണെന്ന് തെളിഞ്ഞ ഒരു തന്ത്രമാണ് അനുകമ്പ പിടിച്ചുപറ്റൽ. ഭിക്ഷക്കാർ മാത്രമല്ല ഈ മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുന്നത് - സർവ്വതരം പിരിവുകാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരുമെല്ലാം ഇതുപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ‘എന്റെ വീടും ബന്ധുക്കളുമെല്ലാം വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ നശിച്ചു പോയി. ഞാൻ വികലാംഗനുമാണ് സഹായിക്കണം’ എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ അയാൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ദൈവം നിങ്ങൾക്കൊക്കെ ധാരാളം ഐശ്വര്യങ്ങൾ നൽകി, എനിക്കു കിട്ടിയ യാതനകൾക്ക് നിങ്ങളും ഉത്തരവാദിയാണെന്നാണ്. ദൈവം അയാളോട് അനീതി കാട്ടിയല്ലോ, നഷ്ടപരിഹാരമായി ഞാനും ഒരു വിഹിതം തരാം എന്ന് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് ദാനം കൊടുക്കുന്നവൻ അവന്റെ ഊർജ്ജം ഏറെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. അനുകമ്പയ്ക്കുള്ള ഒരു പോരായ്മയാണിത്. ദൈവം നീതികേട് കാട്ടി എന്ന ചിന്തയും ദോഷം ചെയ്യും. ഇവിടെ അത്തരക്കാരെ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത് സഹജസഹഭാവത്തോടെയും സഹാനുഭൂതിയോടെയുമാണ് അല്ലാതെ സഹതാപത്തോടെയല്ല. ഊർജ്ജ മോഷണങ്ങളൊന്നും വൈദ്യുതി കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു പോലെ ഒരു ചാലകത്തിലൂടെയല്ല സംഭവിക്കുന്നത്. ഈ കൈമാറ്റത്തിന് സ്ഥൂലമാധ്യമങ്ങൾ വേണമെന്നേയില്ല.

ഈ തന്ത്രങ്ങളൊന്നും ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരാത്തവർ തീർച്ചയായും ദൈവികസാന്നിദ്ധ്യമുള്ളവർ. അവയെയാണ് ഗുരുക്കന്മാരായി നാം അനുഗമിക്കേണ്ടതും. അവരെ തിരിച്ചറിയാൻ എന്തെളുപ്പം! അവരുടെ അടുത്തുനിന്നു പോരാന്തേ നമുക്കു തോന്നണമെന്നില്ല. അത്തരക്കാർ 1) എപ്പോഴും സന്തോഷവാന്മാരായിരിക്കും, 2) എല്ലാറ്റിനെയും സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും, 3) എല്ലാറ്റിനെയും

അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും, 4) എല്ലാറ്റിനെയും സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും (ഇതിന്റെയർത്ഥം എല്ലാത്തിനേയും അനുകരിക്കുകയെന്നല്ല, പകരം, ആയിരിക്കുന്നതെല്ലാം കൃത്യമായും അതാതിന്റെ സ്ഥലത്തും സമയത്തും ഉചിതമായാണെന്ന മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നാണ്), സർവ്വോപരി, 5) എല്ലാറ്റിനോടും നന്ദിയുള്ളവരുമായിരിക്കും. ഈ അരിപ്പയിലൂടെ ആരെങ്കിലും കടന്നുവരുന്നുവെങ്കിൽ അയാളെ അനുഗമിക്കാൻ മടിക്കണ്ട. ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിറച്ചിരിക്കുന്ന സ്നേഹോർജ്ജം അയാളുടെ ഓരോ നാഡികളിലൂടെയും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടാവും. ഒരാൾ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്ത്രത്തിന്റെ തൊങ്ങലിന്റെ തിളക്കമല്ല അയാളിലെ ദൈവസാന്നിധ്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം.

ഊർജ്ജം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ

ഭൂമിയിൽ സ്ഥൂലോർജ്ജത്തിന് പ്രത്യേക നിയമങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ സൂഷ്മോർജ്ജത്തിന് ആകാശത്തിലുമുണ്ട് നിയമങ്ങൾ. സാത്വികോർജ്ജം ഒരു ശരീരത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരീരം ഭൂമിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പോളാരിറ്റിയിലേക്ക് മാറുന്നുവെന്നാണ്. ഭൂമി സദാ ന്യൂട്ട്രലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, ഇവിടെ ഒരു ഡിസ്ചാർജ് ഉണ്ടാവാതെ നോക്കുക ആവശ്യമാണ്; ഇതുകൊണ്ടാണ് താപസ്തർ മെതിയടി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തപസ്സിരിക്കാൻ പുലിത്തോൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്, അതൊരു നല്ല ഇൻസുലേറ്റർ ആയതുകൊണ്ടാണ്. യോഗാ ചെയ്യുന്നവർ വെറും നിലത്തുനിന്നല്ല അതു ചെയ്യുന്നത്. ഉറക്കത്തിലും ശരീരത്തിന്റെ പോളാരിറ്റി വ്യത്യാസം വരും. അതു കൊണ്ടാണ് വെറും നിലത്തു കിടക്കുന്നത് ഒഴിവാക്കണം എന്ന് പറയുന്നത്.

ഭാരതത്തിൽ ഉണർന്നെണീക്കുന്നതിന് ചില ചിട്ടകളൊക്കെയുണ്ട്. ആദ്യം വലതുവശം തിരിഞ്ഞു കിടന്നിട്ട്, സാവധാനം കൈകൾ നിലത്തു സ്പർശിച്ച് വേണം എഴുന്നേൽക്കാൻ. കിടക്കുമ്പോൾ ശരീരം ആർജ്ജിക്കുന്ന എലക്ട്രിക്

ചാർജ്ജ് ന്യൂട്രലാക്കാൻ ഇതാവശ്യമാണെന്ന് ഇന്നു ശാസ്ത്രം പറയുന്നു. ഹിന്ദുക്കൾ രാവിലെ എണീൽക്കുമ്പോഴേ, നിവർത്തിയ കരങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി “കരാഗ്രേ വസന്തേ ലക്ഷ്മി, കരമദ്ധ്യേ സരസ്വതി, കരമുഖേ ശതഗൗരി, പ്രഭാതേ കരദർശനം” (ജ്ഞാനത്തെ എടുക്കുന്നതും, കർമ്മശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും, ഐശ്വര്യം സ്വീകരിക്കുന്നതുമായ കരങ്ങളാണ് ഇത്) എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലിയിട്ട് കൈപ്പത്തി നിലത്തമർത്തി ശരീരത്തിലെ പോളാരിറ്റി വ്യത്യാസം ക്രമപ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷമാണ് കട്ടിലിൽ നിന്നെണീൽക്കുന്നതും, കാലുകൾക്കൊണ്ട് ഭൂമിയെ സ്പർശിക്കുന്നതും. ഉള്ളിൽ സംഭരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന ഊർജ്ജം നഷ്ടമാകാതെ സൂക്ഷിക്കാനും ഭാരതത്തിൽ ഉപായങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ധ്യാനത്തിന് മുമ്പ് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും അവർ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. ചന്ദനവും ഭസ്മവുമൊക്കെ സൂഷ്മോർജ്ജത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇൻസുലേറ്ററുകളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അവർ ശരീരത്തിലെ പ്രധാന പ്രസരണ കേന്ദ്രങ്ങൾ അവ കൊണ്ടു മറച്ചു.

സാത്വികം, രജസ്സികം, തമസ്സികം

വസ്തുവിനു മൂന്നു സവിശേഷതകളുണ്ട്, സാത്വികം, രജസ്സികം, തമസ്സികം. ഇതിൽ സാത്വികമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശുദ്ധ ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഭാഗം, രജസ്സികം മദ്ധ്യം, തമസ്സികം ശുദ്ധത തീരെ കുറഞ്ഞത്. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളിലും എല്ലാ ഗുണങ്ങളുടെയും ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഈ തിരിവ് ഊർജ്ജത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുമുണ്ട്, അവതാരങ്ങളിലുമുണ്ട്, പുരാണങ്ങളിലുമുണ്ട്. വാക്കുകളെയും ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങളുള്ളവയിൽ പെടുത്താം. ഒരേ അർത്ഥമുള്ള വാക്കുകളും ഗുണത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കാം. സാത്വികാംശമാണ് നാം ഇശ്ചിക്കുന്നതെങ്കിൽ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണവും, ചെയ്യുന്ന ജോലിയും, കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ചിന്തകളും സാത്വികമായിരിക്കണം. രജസ്സികത്തിൽ ഭക്ഷിക്കലും ഉറക്കവുമാണ് പ്രധാനം. ഞാനാണ് കർത്താവ് എന്ന ചിന്ത രജസ്സികത്തിലാണ്. ശാന്തമായ മനസ്സും കലങ്ങാത്ത ബുദ്ധിയും ഉള്ളിടത്ത് സാത്വികം പ്രശോഭിക്കുന്നു. മാംസഭക്ഷണം,

മദ്യം എന്നിവ പൊതുവേ തമസ്സിക ഗുണത്തിൽപ്പെടുന്നു, പച്ചക്കറികൾ മിക്കതും സാത്വിക വിഭാഗത്തിൽപ്പെടും.

ഭക്ഷണം മരുന്നാണെന്നൊരു പ്രമാണം തന്നെയുണ്ട്. മാംസഭുക്കുകളായ മൃഗങ്ങൾ

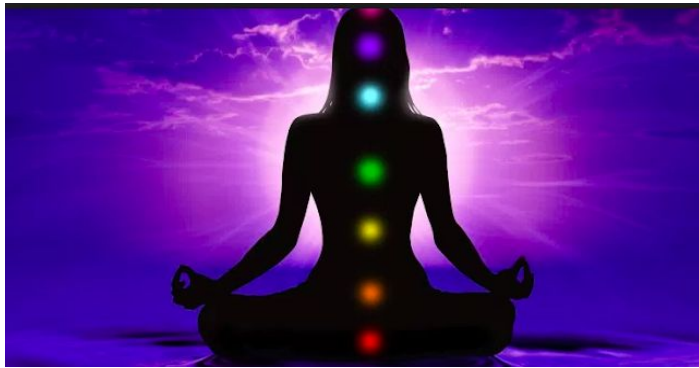
അക്രമവാസനയുള്ളവയും സസ്യഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾ സൗമ്യസ്വഭാവമുള്ളവയുമാണല്ലോ. തമസ്സിക ഭക്ഷണവും ചിന്തകളുമായി ജീവിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും സാത്വികരല്ല, ആയിരിക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല. ഇശ്വാശക്തി തമോഗുണത്തിൽ നിന്നും ക്രിയാശക്തി രജോഗുണത്തിൽ നിന്നും ജ്ഞാനശക്തി സത്വഗുണത്തിൽ നിന്നും വരുന്നു.

ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുമായി ജീവൻ ആത്മതത്ത്വത്തിൽ നിന്ന് അകന്നു കഴിയുന്നു എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. പാശ്ചാത്യം രജോഗുണ സമൃദ്ധവും ഭാരതം സാത്വിക ഗുണാത്മകവും ആണെന്നാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്.

ചക്രാകൾ

മനുഷ്യന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് ശരീരത്തിനാഹാരം വേണം; ഊർജ്ജമില്ലാതെ യാതൊന്നിനും നിലനിൽക്കാനാവില്ലതാനും. പക്ഷേ, ദിവസങ്ങളോളമോ ഖര-ദ്രാവക ആഹാരങ്ങളൊന്നും കഴിക്കാതെ മാസങ്ങളോളം ജീവിച്ചവർ ധാരാളം. ഇതിനൊരു മറുപടി കിട്ടണമെങ്കിലും സൂഷ്മശരീരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാരതീയനിരീക്ഷണങ്ങളിലേക്കു വരണം. നമ്മുടെ ശരീരം നാം കരുതുന്നതുപോലെ ഒരു ലഘുയന്ത്രമല്ല. കഴിക്കുന്ന ആഹാരത്തിൽ നിന്നും

മനോശരീരത്തിനും ആത്മശരീരത്തിനുമെല്ലാം വേണ്ട ഊർജ്ജം അതാതിനു ചേർന്ന സൂഷ്മതയിലേക്കു മാറ്റി വിതരണം ചെയ്യുന്നത് ചക്രാകളാണ്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള നാഡികളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു തലങ്ങും വിലങ്ങും പായുന്ന ഊർജ്ജരശ്മികൾ പലയിടങ്ങളിലും ചുഴികളെപ്പോലെയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇവയെയാണു ചക്രാകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഒരു ചുഴിയിലേക്ക് പതിക്കുന്ന എന്തിനെയും ആ ചുഴി വലിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ സ്ഥൂലഭക്ഷണത്തിൽ നിന്നു സൂഷ്മോർജ്ജം വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ ഇവക്കു കഴിയും - സൂഷ്മോർജ്ജത്തെ സ്ഥൂലോർജ്ജമായി മാറ്റാനും ഇവക്കു കഴിയും. ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ ഒരു

ട്രാൻസ്ഫോർമറിനോടുപമിക്കാം.

കുറഞ്ഞ വോൾട്ടേജിനെ വലുതാക്കാനും കൂടിയതിനെ ചെറുതാക്കാനും അവക്കു കഴിയുമല്ലോ.

ശരീരത്തിന്റെ ഈ പ്രവർത്തനത്തെ പരോക്ഷമായി

സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് യേശു പറഞ്ഞത്, മനുഷ്യൻ അപ്പംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നതെന്ന് (മത്തായി 4:4). ഇതിന്റെയർത്ഥം ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ കാണണമെന്നില്ല. ഒരു വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുന്നവൻ ഖരാഹാരം ലഘുവായെ ഭക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ; അമിതാഹാരം കഴിക്കുന്നവരെ വിശുദ്ധിയുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത് ശരിയുമല്ല. പ്രാപഞ്ചികോർജ്ജത്തിൽ നിന്ന് സ്ഥൂലശരീരത്തിനുള്ളത് ചക്രാകളെന്ന ഊർജ്ജചുഴികളിലൂടെ മുടങ്ങാതെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും ആഹാരം കഴിക്കാതെ ജീവിക്കാമല്ലോ! ഭാരതീയ യോഗികൾ സൂഷ്മശരീരത്തിൽ നിന്നും 'അമൃത്' ലഭ്യമാക്കാനുള്ള യോഗാ പരിശീലിച്ചിരുന്നു - അവരും അൽപ്പാഹാരക്കാരായിരുന്നു. മിക്ക ശാരീരിക സമസ്യകൾക്കും യോഗാ പരിഹാരമാണ്, ശ്വാസമെടുക്കാതെ പോലും (Suspended animation) ദീർഘനേരം ആയിരിക്കാൻ യോഗായിൽ മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്.

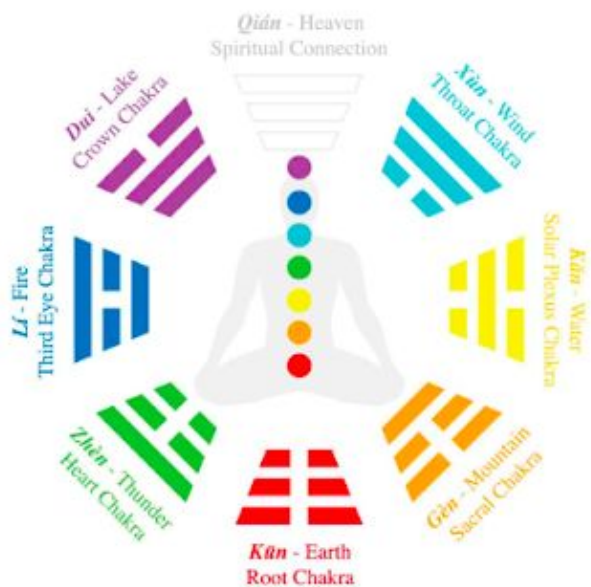
പ്രധാനചക്രാകളും ഉപചക്രാകളും ചെറു ചക്രാകളുമൊക്കെയായി 700 ഓളം മർമ്മകേന്ദ്രങ്ങൾ ഒരു ശരീരത്തിലുണ്ട്. ചക്രാകളെ, ശരീരത്തിലെ സൈക്കിക് കേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. പ്രധാനചക്രാകൾ ആറെണ്ണം (ഷഡ്ചക്രാകൾ) മാത്രം. പക്ഷെ, ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത മുർദ്ധാവിലുള്ള ചക്രായേയും (സഹസ്രാരാ) പ്രധാനചക്രാകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി എഴുന്നൂ പൊതുവേ പറയുന്നു. മുർദ്ധാവു തുറന്നല്ലിരിക്കുന്നതെങ്കിലും നവദ്വാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണത്. സദ്മരണത്തിൽ ജീവൻ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്നത് മുർദ്ധാവിലൂടെയാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടാണ് മരണമടയുന്നവരുടെ കണ്ണുകൾ മേൽപ്പോട്ട് മറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

നട്ടെല്ലിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് പ്രധാന ചക്രാകളുടെ പ്രവർത്തനം. സഹസ്രാരായിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രാപഞ്ചിക സൂഷ്മോർജ്ജം ഒരു കുഴലിലൂടെയെന്നപോലെ നട്ടെല്ലിലൂടെ താഴേക്കൊഴുകി മൂലാധാർ ചക്രയിലൂടെ (at cocyx) കടന്നു പോവുന്നു - വഴിയിലുള്ള മറ്റു ചക്രാകൾക്ക് അത് യഥേഷ്ടം സ്വീകരിക്കുകയുമാവാം. നട്ടെല്ലു നിവർന്നിരിക്കുമ്പോൾ സൂഷ്മോർജ്ജത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് സുഗമമാകുന്നു. Posture Therapy യെന്ന ചികിത്സാരീതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനും കിടക്കുന്നതിനും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുമൊക്കെ പ്രത്യേക ശരീരരീതികളുണ്ട് - ലക്ഷ്യം ഒന്നു തന്നെ, പരാമവധി ഊർജ്ജപ്രവാഹം സാധ്യമാക്കുക. അതിശൂന്യതയിൽ നിന്നുൽഭവിക്കുന്ന ഈ ഊർജ്ജപ്രവാഹവുമായി നേരിയ തോതിലെങ്കിലും ബന്ധമില്ലാതെ മനുഷ്യനു നിലനിൽക്കാനാവില്ല.

മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ഓരോ പ്രവർത്തനവും ഏതെങ്കിലും ചക്രായുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിലായിരിക്കും. കൊച്ചുകുട്ടികൾ കരയുമ്പോൾ അവരെ തോളിൽ കമഴ്ത്തി കിടത്തി ചന്തിക്കു മുകളിൽ അമ്മമാർ തട്ടുന്നത് കണ്ടിട്ടില്ലേ? ഒരുവനിലെ വികാരങ്ങൾ മുഴുവൻ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത് ആ ഭാഗത്തുള്ള സ്വാധിഷ്ടാന ചക്രയുടെ ചുറ്റുമാണ്. ആ ചക്രായെ ഊർജ്ജവത്കരിച്ച് (പ്രചോദിപ്പിച്ച്) കുട്ടിയെ ശാന്തനാക്കുകയാണ് അമ്മ ചെയ്യുന്നത്. വളരെയേറെ വൈകാരിക സമ്മർദ്ദത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് മിക്കവാറും സ്വാധിഷ്ടാന

ചക്രായുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉദരഭാഗത്താവും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ. ഓരോ ചക്രായും വൈകാരിക തലത്തെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ശിരസ്സ് അഹത്തിന്റെ സ്ഥാനമായും നെഞ്ചിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗം അസ്തിത്വത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായും കരുതപ്പെടുന്നു. അഹംകൂടുമ്പോൾ തലക്കനം കൂടും, 'നാം' 'നമ്മൾ' എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ നാം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് നെഞ്ചിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തേക്കാണ്.

ഭാരതത്തിലെ ദാർശനികർ ഇതെല്ലാം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നമ്മുടെ ആചാര/പെരുമാറ്റ രീതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രീയമായ ആ ജീവിതചര്യയാണ് മതമായി എല്ലാവരും കാണണമെന്നവർ ആഗ്രഹിച്ചതും. ഭാരതീയർ ഗുരുക്കന്മാരുടെ മുന്നിൽ പാദനമസ്കാരം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഗുരുവിന്റെ പാദങ്ങളാണ് അഹത്തിന്റെ നാശസ്ഥാനം

എന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്. ഗുരുവിന്റെ കാൽതൊട്ടു ശിരസ്സിൽ വെയ്ക്കുന്നതിലൂടെ 'ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തം അഹങ്കാരം ഇവിടെ സമർപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ്' പറയുന്നത്. ഗുരു തലയിൽ വലതു കൈവെച്ച് 'നിനക്ക് ശാന്തി ഉണ്ടാവട്ടെ' എന്നനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കൈകളിലൂടെയാണ് ആത്മബോധം പ്രവഹിക്കുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ ദൃശ്യസ്ഥാനം കണ്ണുകളാണ്.

അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി സംസാരിക്കുന്നത്. ആത്മലോഭം സംഭവിച്ച മൃതദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നാം അടക്കുകയാണ് പതിവ്.

ട്രാൻസ്ഫോമറുകളിൽ എത്തുന്ന വൈദ്യുതി അതാതിന്റെയടുത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുവെന്ന് പോലെ പ്രധാന ചക്രങ്ങളുടെ സമീപത്തുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങൾക്ക് (Endocrine System) അവ ശക്തി വിതരണം ചെയ്യുന്നു. ഗർഭിണിയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉദരത്തിലുള്ള കുഞ്ഞ് മൂലാധാരം,

സ്വാധിഷ്ഠാനം, മാനിപ്പുരാ എന്നീ ഉദരത്തിനടുത്തുള്ള പ്രധാനചക്രങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഊർജ്ജം സ്വീകരിക്കുന്നത്. സാധാരണയിലേറെ ഊർജ്ജം കുഞ്ഞിന് വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് മൂലാധാര ചക്രയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള കാലുകൾക്ക് ആവശ്യത്തിന് ഊർജ്ജം കിട്ടാതെ വരും. ഇതാണ് ഗർഭിണികൾക്ക് കാലുകൾക്ക് വേദനയും ബലക്കുറവും അനുഭവപ്പെടാൻ കാരണം.

ചക്രങ്ങൾ ഏഴ്; എഴുന്ന സംഖ്യ ഭൗതികമായും ആത്മീയമായും പൂർണ്ണതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വെളിപാടിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഏഴ് ദേവാലയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഏഴു മാലാഖമാരെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ പരാമർശങ്ങൾ, ശരീരത്തിലെ ഏഴു ചക്രങ്ങളെപ്പറ്റി ആയിക്കൂടെന്നില്ലെന്ന് പണ്ഡിതരും പറയുന്നു. എന്തായാലും, ഏഴ് ഒരു വിശിഷ്ട സംഖ്യയായിട്ടാണ് ബൈബിൾ കാണുന്നത്; സൃഷ്ടിയുടെ നാൾവഴി ഏഴാം ദിവസത്തിലെ വിശ്രമത്തോടെയാണ് അവസാനിക്കുന്നത്.

ഓരോ ചക്രയുടെയും ആരോഗ്യം അനുസരിച്ചായിരിക്കും അതിനോട് ചേർന്നുള്ള എൻഡോക്രൈൻ ഗ്ലാൻഡിന്റെയും ശരീരഭാഗങ്ങളുടെയും ആരോഗ്യമെന്ന് പറഞ്ഞു. ഉപചക്രങ്ങൾ എന്ന മർമ്മകേന്ദ്രങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചാൽ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നാഡികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളുടെ പോരായ്മകൾ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കും. ഒരു പ്രത്യേക ചക്രയുടെ മാത്രം നിയന്ത്രണത്തിലും, അതിനെ മാത്രം ആശ്രയിച്ച് നിലനിൽക്കുന്നതുമായും ഒരു ശരീര ഭാഗവുമില്ല. ഒരു ചക്രയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചാൽ മറ്റു ചക്രങ്ങളും ചെറുതായി ഉദ്ദീപിപ്പിക്കപ്പെടും.

പ്രാണവാഹികളായ ലക്ഷക്കണക്കിന് നാഡികൾ ശരീരത്തിലുണ്ട്, ചിലതാവട്ടെ ഒരുപകാരണത്തിന്റെ സഹായത്താലും കാണാൻ സാധിക്കാത്തത്ര ചെറുതാണ്. രോഗം ബാധിച്ച ശരീരഭാഗങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ പങ്കുള്ള, നാഡികളുടെ തൊലിയോട് ചേർന്നു വരുന്ന ഭാഗം ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രം അക്കുപ്രഷർ ചികിത്സാസമ്പ്രദായം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. ശരീരത്തിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളെയും തന്നെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന നാഡികളുടെയെല്ലാം പ്രചോദന കേന്ദ്രങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു വരുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണ് ഉള്ളംകാലുകൾ, കൈത്തലങ്ങൾ, ചെവികൾ എന്നിവ. കുറച്ചു നേരം തുടർച്ചയായി കൈകൊട്ടിയാലും സുഖം കിട്ടും. ചെവിയുടെ

ആകൃതി തന്നെ അമ്മയുടെ ഗർഭ പാത്രത്തിൽ ശിരസ്സു താഴെയായി ചുരുണ്ടുകൂടിക്കിടക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ രൂപമാണ്. അദ്ധ്യാപകൻ ചെവിയുടെ താഴത്തമർത്തി തിരുമ്മുമ്പോൾ (കുഞ്ഞിന്റെ ശിരസ്സുഭാഗം) തിരുമ്മപ്പെടുന്നവന്റെ മസ്തിഷ്കഭാഗം ഉത്തേജിക്കപ്പെടും. ഇതു ബുദ്ധിശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു അക്കുപ്രഷൻ ഉപായമാണ്, അല്ലാതെ ഒരു ശിക്ഷയല്ല. ചെരിപ്പില്ലാതെ നടക്കുന്നതും ഒരു തരം ഹീലിംഗ് മാർഗ്ഗം തന്നെ. ആകമാന ചക്രാകളുടെ ആരോഗ്യവത്കരണം ലക്ഷ്യമിടുന്ന ഒരു ഹോളിസ്റ്റിക് ഹീലിംഗ് രീതിയാണ് റെയ്ക്കി.

ചക്രാകളുടെ പ്രവർത്തനം കാണാൻ ചക്രാപെൻഡുലങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാം. പെൻഡുലം ചക്രായ്ക്ക് നേരെ മുകളിൽ പിടിച്ചാൽ, ചക്രയുടെ ഭ്രമണദിശയും ശക്തിയും രീതികളുമെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാം, അതിലൂടെ അതിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ശരീരഭാഗങ്ങളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതിയും മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു റയ്ക്കി പരിശീലകൻ അതു സ്വന്തം കൈകളിലൂടെ തിരിച്ചറിയും. ക്രിസ്റ്റലുകൾ വളരെ ശക്തിയേറിയ പെൻഡുലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് തന്നെയാണ് ഭൂമിയുടെ പുറം അടുക്കുകളിലൂടെയുള്ള ജലധാരകൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പെൻഡുലങ്ങളുടെ പ്രവർത്തന രഹസ്യവും. ഭൂമിക്കടിയിലൂടെയുള്ള ജലധാരകൾക്കനുസരിച്ച് അവ ചലിക്കും.

ചക്രാപെൻഡുലങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. ഊർജ്ജചക്രാകളോട് എളുപ്പത്തിൽ പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു വസ്തു വേണം പെൻഡുലമായി ഉപയോഗിക്കാൻ. രണ്ടാമത്, പെൻഡുലം പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് അതിൽ നിന്നെടുത്തു മാറ്റണം, എന്നതാണ് - മനസ്സ് ശൂന്യമായിരിക്കണം. ഒരു നിഗമനവും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ല. ഒരു പെൻഡുലത്തിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള ചലനം ഇഴുപ്പിച്ചാൽ പെൻഡുലം അതുപോലെ കറങ്ങുന്നത് കാണാം. അതുകൊണ്ടാണ് പെൻഡുലങ്ങൾ അതുപയോഗിക്കുന്നത് എവിടെയാണെങ്കിലും യാതൊരു മുൻവിധിയുമില്ലാതെ ചലിക്കാൻ അനുവദിക്കണം എന്നു പറയുന്നത്. മികച്ച ഫലം ലഭിക്കാൻ, പെൻഡുലമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു ഇത്തരം

ഊർജ്ജപ്രവാഹങ്ങളോടും പരിശോധകനോടു പ്രത്യേകമായും അനുഭാവത്തോടെ പ്രതികരിക്കുന്നവയാവണം.

ചക്രാകളുടെ പ്രവർത്തനം

പ്രധാനചക്രാകളെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. ഒന്നാമത്തെ ചക്രാ എന്നു പറയുന്നത് മൂലാധാർ (Root) ചക്രയാണ്. കാലുകളുടെയിടയിൽ, നട്ടെല്ലിന്റെ അഗ്രത്ത് (Coccyx) ഭൂമിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചക്രയാണിത്. ഭൗതിക നിലനിൽപ്പുമായി ഇത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത് ദുർബ്ബലമായാൽ പണവും ആഡംബരങ്ങളും പ്രശസ്തിയുമൊക്കെ ആർജ്ജിക്കാനുള്ള ആവേശം ഉണ്ടാവും; മാത്രമല്ല, ആത്മഹത്യാ വ്രണതയും ഉണ്ടാവാം. രണ്ടാമത്തെ ചക്രയാണ് സ്വാധിഷ്ടാന (Hara). ഒരാളുടെ വികാരങ്ങളും വിചാരങ്ങളുമെല്ലാം അമർത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. ഇതിന്റെ സ്ഥാനം പൊക്കിളിനു രണ്ടിഞ്ചു താഴെ. ലൈംഗികോർജ്ജത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും ഇതാണ്. മൂന്നാമത് വരുന്നത് മാനിപ്പുര (Solar Plexus) ചക്രയാണ്. ഇത് ആരോഗ്യമുള്ളതാണെങ്കിൽ മാനസികവും വൈകാരികവുമായ ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥയിലായിരിക്കും ആ വ്യക്തിയും. ഇതിനെ ശരീരത്തിലെ ഹീലിംഗ് സെന്റർ എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഇത് രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷകരിൽ വളരെ ശക്തിയുള്ളതായിരിക്കും.

നാലാമത് ചക്രയാണ് അനാഹത (Heart Chakra). നെഞ്ചിന്റെ മധ്യത്തിലാണ് ഇതിന്റെ സ്ഥാനം. ഇടതുവശത്തുള്ള ഭൗതികഹൃദയം ഈ ചക്രയുടെ കീഴിൽ വരും. ഇത് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് സ്നേഹം എന്ന അടിസ്ഥാനോർജ്ജം ആയതു കൊണ്ട് ഇതിനെ കേന്ദ്രചക്രയെന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. സ്നേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതും വിന്യസിപ്പിക്കുന്നതും ഈ ചക്രയാണ്. അനാഹത മുതൽ മുകളിലോട്ടുള്ള ചക്രാകൾ ശുദ്ധ ചക്രാകളാണ്, ഭൗതിക ശരീരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായല്ല അവയ്ക്ക് കൂടുതൽ ബന്ധം. അഞ്ചാമത് വരുന്ന വിശുദ്ധിചക്രയുടെ (Throat Chakra) സ്ഥാനം, മുമ്പിൽ കഴുത്തിനു മദ്ധ്യേ. കഴിവുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ശേഷിയുമായി ഇതു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചക്രാ ശക്തിയുള്ളതാണെങ്കിൽ അവർ പ്രഗത്ഭവാരായ വാഗ്മികളോ,

എഴുത്തുകാരോ, കവികളോ ഒക്കെയായിരിക്കും. പ്രകടിപ്പിക്കാൻ തിരുമുട്ടുണ്ടാവുമ്പോൾ അറിയാതെ പലരും കഴുത്തിൽ തിരുമ്മുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. ആറാമത് ചക്രമായാണ് ഇത്താന(ഗുരു) ചക്രം (Third Eye). ഇതിന്റെ ക്ഷേത്രസ്ഥാനം (പ്രചോദന കേന്ദ്രം) പുരികങ്ങൾക്ക് നടുവിലാണ്. വിശേഷജ്ഞാനം ഈ ചക്രം ഉപയോഗിച്ചു നേടുന്നു. ആറാം ഇന്ദ്രിയം എന്നു പറയുന്നത് ഈ ഗുരു ചക്രമായെ ആണ്. അവസാനത്തേതാണ് സഹസ്രാർ ചക്രം

(Crown Chakra). ഇതിന്റെ സ്ഥാനം ശിരസ്സിനു മുകളിൽ മൂർദ്ധാവിൽ. ഈ ചക്രമായാണ് ഓരോരുത്തരെയും പ്രാപഞ്ചിക ഊർജ്ജ ശ്രോതസ്സുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് ശക്തമല്ലെങ്കിൽ ആത്മീയതയെന്നത് അയാൾ ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഒരു കുഞ്ഞിനെ മാമ്മൊദീസാ മുക്കുമ്പോൾ വൈദികൻ ശുദ്ധചക്രങ്ങളിലെല്ലാം കുരിശടയാളം വരക്കും.

ചക്രങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നിറങ്ങളും സ്വരവും തരംഗഭാവവുമുണ്ട്. ചക്രങ്ങളെ ഊർജ്ജവത്കരിച്ചാൽ മാനസികമായും ശാരീരികമായും ആരോഗ്യമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിത്തീരാൻ സാധിക്കും. ആധുനിക മനുഷ്യനു വ്യാപകമായി ഹൃദ്രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ കാരണം അനാഹത ചക്രയുടെ പ്രവർത്തന ശേഷി കുറയുന്നതാണ്. മറ്റുള്ളവരെ കൈയ്യയച്ചു സഹായിക്കുന്നത് കൊണ്ടോ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ മാത്രം ഈ ചക്രം ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് സ്നേഹം സ്വീകരിക്കാനുംകൂടി കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ആ ചക്രം ശോഷിച്ചിരിക്കും. പലപ്പോഴും നമ്മുടെ അഹാധിഷ്ടിത മനോഭാവമായിരിക്കും പുറമേ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന നിർദ്വേഷം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമ്മെ വിലക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ ഊർജ്ജമാണ് സ്നേഹം. ശുദ്ധ സ്നേഹത്തെ പ്രതിരോധിക്കാൻ

യാതൊന്നിനും കഴിയുകയുമില്ല. ഈ സ്നേഹം നേരിട്ട് നാം സ്വീകരിക്കുന്നു. നാം സ്വീകരിച്ചതു മറ്റുള്ളവർക്കും ജീവജാലങ്ങൾക്കുമൊക്കെ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതുവഴി അപരന് രോഗ സൗഖ്യവും ദോഷമോചനവും നൽകി സഹായിക്കാൻ നമുക്കാവും.

ഹോളിസ്റ്റിക്

വളർച്ചയുടെ പാതയിൽ, അറിവുകളുടെയും അനുഭവങ്ങളുടെയുമൊക്കെ മറവിൽ അനേകം നിബന്ധനകൾ (പ്രോഗ്രാമുകൾ) ഓരോരുത്തരും ദിവസവും മനസ്സിൽ സ്വരൂപിക്കുന്നു - അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും. അറിവായി നാം ശേഖരിച്ച്, എന്നെന്നേക്കുമായി മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന മിക്ക തുണ്ടുകളോടുംമൊപ്പവും വൈറസ്സുകൾ പോലെ പ്രോഗ്രാമുകളും കാണും. ഏതു സാഹചര്യത്തിലായിരുന്നാലും, നാം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന (Installed) ഇത്തരം പ്രോഗ്രാമുകളുടെ സ്വാധീനമനുസരിച്ചായിരിക്കും, ബുദ്ധിയിൽനിന്നപ്പപ്പോൾ ശരീരത്തിന്റെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി /പ്രതികരണങ്ങൾക്കായി നിർദ്ദേശങ്ങൾ അയക്കപ്പെടുക.

നിബന്ധനകൾ, അതെന്തായാലും (നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും) പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തനിമയിൽ നിന്ന് ഒരോരുത്തരേയും അകറ്റുവാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കൂ. പ്രാർത്ഥന നല്ലതാണെന്ന വിശ്വാസവും ഒരു പ്രോഗ്രാം തന്നെയാണ്. അടിസ്ഥാന പ്രാപഞ്ചികനിബന്ധനകളല്ലാതെ എത്രമാത്രം നിബന്ധനകൾ നാം സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടോ അത്ര കുറവുമാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തെ നാം ആശ്രയിക്കുവെന്നുള്ള അല്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചം എത്തുന്നുവുള്ളൂ. അതായത്, നിബന്ധനകൾ മൂലസ്ഥനത്തിന്റെ ധാരയിൽ നിന്നും ആശ്രിതരെ അകറ്റുന്നു. മൂലസ്ഥനം പ്രപഞ്ചമാകെ നിറച്ചിരിക്കുന്ന സർവ്വസൗഖ്യദാന ശേഷിയുള്ള ഊർജ്ജം നമുക്കു ലഭ്യമാകാതെ പോവുകയാണ് നിബന്ധനകൾകൊണ്ടു സംഭവിക്കുക. നിബന്ധനകൾ വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമുള്ള കുട്ടികളിൽ എളുപ്പം

രോഗസൗഖ്യം ലഭ്യമാകുന്നതിന്റെ ഒരു മുഖ്യകാരണം അതാണ്. ഒരു റേഡിയോ, ഒന്നിനുമേലൊന്നായി തുണിക്കുപ്പങ്ങൾ (ഓരോരോ നിബന്ധനകൾ) കൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നാൽ റേഡിയോയിൽ നിന്നുള്ള ശബ്ദം ആനുപാതികമായി നേർത്തു നേർത്തുവരുമെന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നകലുന്നവർ സുഖത്തിൽ നിന്നും അസുഖത്തിലേക്കു സാവധാനം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വലിപ്പ-ഗുണവ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടാതെ ഉള്ളിലുള്ള കൃത്രിമനിബന്ധനകളെ മുഴുവൻ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ - ധ്യാനം. ധ്യാനരീതികൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും നാം തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്, അവസാനം വരെയുപയോഗിക്കാൻ പറ്റുന്ന മാർഗ്ഗമായിരിക്കണം.

ആയുർവ്വേദം, ഹോമിയോ, യോഗാ, റയ്ക്കി ഇവയൊക്കെ ഹോളിസ്റ്റിക് സമ്പ്രദായങ്ങളാണ്. അലോപ്പതിയെ നോൺ ഹോളിസ്റ്റിക് വിഭാഗത്തിലാണു പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഒരു വിരലിൽ നീരുണ്ടായാൽ അവർ ചികിത്സിക്കുന്നത് നീരിനെ മാത്രമാണ്, കാരണത്തെ കാര്യമായി തൊടുന്നതേയില്ല. നോൺ ഹോളിസ്റ്റിക് മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നവർക്ക് രണ്ടു സൗഖ്യം വേണ്ടി വരുമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു - രോഗത്തിൽ നിന്നും, ഉപയോഗിച്ച മരുന്നിന്റെ ആഘാതത്തിൽ (സൈഡ് ഇഫക്ട്) നിന്നും. ഭാരതീയർ ആകമാന ചികിത്സയെപ്പറ്റി മാത്രമെ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

സൗഖ്യത്തിന്റെ രഹസ്യം

എന്തിനാണു രാത്രിയും പകലുമെന്നു ചോദിച്ചാൽ, രാത്രിയില്ലാതെ നമുക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരും. ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾക്കൊണ്ടും ദുഷ്ചിന്തകൾക്കൊണ്ടും മലീമസമാകുന്ന ഭൂമി വീണ്ടും ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത് രാത്രികളിലാണ്. അന്തരീക്ഷത്തിലെ സൂഷ്മമായതിനെയും സ്ഥൂലമായതിനെയുമെല്ലാം പ്രപഞ്ചം ശുദ്ധീകരിച്ചു വീണ്ടും ഉപയോഗിക്കാനായി നമുക്കു തരും. പുലർച്ചെ 3.30 നു ബ്രഹ്മമുഹൂർത്തം തുടങ്ങും, അതു

സൂര്യോദയത്തിനു 48 മിനിറ്റുകൾ മുമ്പുവരെ ദീർഘിക്കുകയും ചെയ്യും. മനസ്സേറ്റവും ശാന്തവും ഏകാഗ്രവുമാകുന്നത് അപ്പോഴാണ്. ഈ സമയത്ത് ഉണരുന്നതും ധ്യാനിക്കുന്നതും (പഠിക്കുന്നതും) വളരെ പ്രയോജനം ചെയ്യും.

ഭൂമിയിലായിരിക്കുന്ന സർവ്വതും ഈ പ്രാപഞ്ചിക ഊർജ്ജം സ്വീകരിക്കത്തക്ക രീതിയിലാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ശ്വാസത്തിനുമുണ്ടാരു താളം, ഹൃദയമിടിപ്പിനുമുണ്ടാരു താളം; ബൗദ്ധികശേഷിയും ശരീരത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികപ്രവർത്തനങ്ങളുമെല്ലാം ഓരോ താളക്രമങ്ങളിലാണ്. ഈ താളങ്ങളും ചലനങ്ങളും ലയവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാ അംശങ്ങളും ആരോഗ്യത്തിലുമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഊർജ്ജ വിന്യാസം ഭൂമിയിലെല്ലായിടത്തും ഒരേപോലെയാണു്. മലഞ്ചെരുവുകളിലും, മലയോരങ്ങളിലും, കടൽക്കരയിലുമൊക്കെ ഇതേതരമാണ്. താപസ്തന്മാർ പ്രധാനമായും കന്യകാവനങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തുവെങ്കിൽ ഒരു കാരണം ഇതാണ്. ചുറ്റുപാടുകളുടെ സഹായവും അവരുടെ വളർച്ചക്ക് അവർ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെ നേരിട്ട് നേടുന്ന ആത്മീയ വളർച്ചക്ക് പത്തര മാറ്റിന്റെ തിളക്കമുണ്ട്. അത് കൊണ്ടാണ്, ഒരു ഗ്രഹസ്ഥൻ ഒരു താപസ്തനെക്കാൾ മൂന്നു മടങ്ങ് അനുഗ്രഹീതനാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

സൂഷ്മോർജ്ജത്തെ അളക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇന്നുണ്ട് - മണ്മറഞ്ഞ പല സംസ്കാരങ്ങളുടെയും സാത്വികോർജ്ജ പ്രഭവകേന്ദ്രം നാം ഇങ്ങിനെ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ടു് (ഉദാ: AD 66 ൽ മഹാബലിപുരത്തുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷേത്രം കണ്ടെടുത്തപ്പോൾ തയ്യാറാക്കിയ statistics report). ഊർജ്ജത്തിന്റെ മൂലഭാവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഊർജ്ജദായനികളായ വ്യത്യസ്ത ആകൃതികളെപ്പറ്റി ഭാരതീയശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾക്ക് കൌതുകകരമായ രൂപങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ മുഖത്ത് ദുഃഖംമാറി സന്തോഷം വരാൻ വെറും ഒരു ചുളിവു പോരെ? വിഗ്രഹങ്ങൾ പരുവപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതീവജാഗ്രത വേണം. വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഓരോ വിഗ്രഹത്തെയും ചൈതന്യദായനികളായി മാറ്റുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ, ഒരു ഹൈന്ദവനും വിഗ്രഹത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന

ചൈതന്യത്തിന്റെ ശ്രോതസ്സ് വിഗ്രഹം തന്നെയാണെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. വിഗ്രഹങ്ങളിലൂടെ ഈശ്വരനെ കാണുമാറാകട്ടെയെന്നു പ്രാർഥിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. മൂർത്തിയല്ല ഈശ്വരനെന്ന് വേദങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ക്രൈസ്തവനും ഹിന്ദുവിനുമൊക്കെ അടി തെറ്റുന്നില്ലെയെന്നുള്ള സംശയം അസ്ഥാനത്തല്ല.

ചിന്തകൾകൊണ്ടും ഭക്ഷണംകൊണ്ടും സഹവാസംകൊണ്ടും ഈ പ്രകൃതിദത്തസാഹചര്യത്തിൽ നിന്നും നാം മാറുമ്പോൾ 'അ'സുഖക്കാരാകുന്നു. പ്രകൃതിചികിത്സകർ രോഗികളെ പഴയ പാതയിൽ കൊണ്ടുവരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രകൃതിദത്ത ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോഴും നാമാ പാതയിലെത്തും. ഏതു രോഗചികിത്സക്കും പഥ്യപാത നന്നായിരിക്കും. ഭൂമിയെ ചുറ്റിയും കാന്തികോർജ്ജപ്രവാഹമുണ്ട്, ഒരു ചാലകത്തിലൂടെ കാന്തികരേഖകൾ സഞ്ചരിക്കണമെങ്കിൽ ആ ചാലകം അതിനനുയോജ്യമായ ദിശയിലായിരിക്കണം. പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രാപഞ്ചികദൈവോർജ്ജം ലഭ്യമാകണമെങ്കിൽ നാം ആയിരിക്കേണ്ടതും അതിനനുസരിച്ചായിരിക്കണം.

ഒരു റേഡിയോയിൽ നാം റ്റൂൺ ചെയ്യുന്ന സ്റ്റേഷൻ കേൾക്കണമെങ്കിൽ അതിനുള്ളിലെ കപ്പാസിറ്ററും റസിസ്റ്ററും ഇൻക്ടറും ഉൾപ്പെടുന്ന സർക്യൂട്ട്, ആ നിശ്ചിത ഫ്രീക്വൻസിക്ക് റ്റൂൺഡ് ആയിരിക്കണം. ഭൗമികകാന്തിക തരംഗത്തിന്റെ താഴ്ന്ന തലത്തിലുള്ള ഷൂമാൻ റസൊണൻസിൽ നിന്നു നാം വ്യത്യസ്ഥരായിരുന്നാൽ, അതിവേഗം നാം രോഗികളായിത്തീരും. കൃത്രിമ രാസവളങ്ങളിലൂടെ തരംഗഭാവം വ്യത്യാസം വന്ന ചെടികളുടെ ഫലം ഭക്ഷിച്ചാലും നാം പ്രാപഞ്ചിക ഭാവത്തിൽ നിന്നു മാറും അതിലേക്കു മനുഷ്യരെ മടക്കിക്കൊണ്ടുവരികയാണ് പ്രകൃതിചികിത്സകർ ചെയ്യുന്നത്. ഈ റസൊണൻസിലായിരിക്കുന്നവർ ശിരസ്സിൽ കൈവെക്കുന്നതിലൂടെ നമുക്കു നമ്മുടെ ഊർജ്ജതരംഗഭാവം പഴയതുപോലെയാക്കാനും സാധിക്കും (ഉദാഹരണം, ഗുരുക്കന്മാർ അനുഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ സൗഖ്യം ലഭിക്കുന്നത്). യാതൊരു സാഹചര്യത്തിലും ഒരു വൈദ്യനും സൗഖ്യം കൊടുക്കുന്നില്ല, എല്ലാവരും മാധ്യമങ്ങൾ മാത്രം! മുറിവിൽ വെച്ചുകെട്ടുന്ന മരുന്നല്ല തൊലിയായി മാറുന്നത്,

മരുന്ന് Catalyst മാത്രം. കൊടുക്കുന്നവൻ ഒന്നേയുള്ളൂ, അത് സർവ്വത്തിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഈശ്വരൻ തന്നെ. ഒരു ഗ്ലാസ്സിൽ നിന്നും വെള്ളമൊഴിവാക്കിയാൽ അതു വായുകൊണ്ട് നിറയുന്നതുപോലെ ലളിതമാണ് ഈശ്വരന്റെ സാന്നിധ്യവും; ഗ്ലാസ്സിലെ വെള്ളം എന്തിനുപയോഗിച്ചുവെന്നും എങ്ങിനെ ഒഴിവാക്കിയെന്നും വായു നോക്കുന്നില്ല.

ഊർജ്ജം വിലയേറിയതാണ് - സൂഷ്മമായാലും സ്ഥൂലമായാലും. കായികാദ്ധ്യാനമൊന്നും ചെയ്യാതെ വെറുതെയിരുന്നാൽ സ്ഥൂലോർജ്ജം പോകാതെ നോക്കാം, പക്ഷെ സൂഷ്മോർജ്ജത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതു നടപ്പില്ല. ഏറ്റവും കൂടുതൽ സൂഷ്മോർജ്ജം ഉപയോഗിക്കുന്നത് ശിരസ്സാണ് - അതാകട്ടെ ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്നത് ചിന്തകളിലൂടെയും വികാര വിക്ഷോഭങ്ങളിലൂടെയും മാത്രമല്ലതാനും. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും ബന്ധിച്ചാലെ ഊർജ്ജശോഷണം തടയാനാവൂ. കാണാനും കേൾക്കാനുമെല്ലാം ഊർജ്ജം വേണം. അതുകൊണ്ടാണ്, ധ്യാനിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ കണ്ണുമടച്ച് കാതിനു കേൾക്കാൻ ശബ്ദമില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിൽപോയി ഇരിക്കുന്നത്. കത്തോലിക്ക സഭയിൽ ബ്രഹ്മചര്യം നിലവിൽവന്നത്, പൗരോഹിത്യം കാംക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് സ്ത്രീബന്ധത്തിലൂടെ ഊർജ്ജനഷ്ടം ഉണ്ടാവാതിരിക്കാനാണ്.

ഈ ഊർജ്ജപ്രവാഹത്തിന്റെ തുടക്കവും ഒടുക്കവും എവിടെനിന്നെന്നു ചോദിച്ചാൽ അറിയില്ല; ദൈവത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു, ദൈവത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു - അത്രതന്നെ. ഇതിന്റെ പ്രവാഹദിശയുമായി ഉറക്കത്തിലും ഉണർവ്വിലും സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാനാണ് കിടപ്പിനും ഇരുപ്പിനും ദർശനത്തിനുമൊക്കെ ഉത്തമമായ ദിശകൾ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കിടക്കേണ്ടത് തെക്കോട്ടോ കിഴക്കോട്ടോ തലവെച്ചായായിരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു ചൊല്ലുള്ളത്, അരുതേ പടിഞ്ഞാട്ട്, വർജ്ജ്യം വടക്കോട്ട്, ഉത്തമം കിഴക്കോട്ട് എന്നാണ്. മൃതദേഹം സംസ്കരിക്കുമ്പോൾവരെ ദിശ നമ്മൾ നോക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

തലയിൽ നിന്നുള്ള സൂഷ്മോർജ്ജം പുറത്തേക്ക് പ്രസരിക്കുന്നത് പ്രധാനമായും കണ്ഠം, തിരുനെറ്റി, നെഞ്ച്, കണ്ണുകൾ എന്നീ ശരീരഭാഗങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഈ

ഭാഗങ്ങളിൽ ഭസ്മം/ചന്ദന കുറികൾ വരക്കുന്നത് ഈ പ്രവാഹം തടയാനാണ് - ഇവ സൂഷ്മോർജ്ജത്തിന് മികച്ച ഇൻസുലേറ്ററുകളാണ്. കണ്ണിൽ, ഇതൊന്നും പൂശണ്ട - കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതിലേക്കും ഏറ്റവും മികച്ച ഒരിൻസുലേറ്ററാണ് കണ്ണുനീർ. ഹൈന്ദവ ആചാരങ്ങളെ വെറും ദുരാചാരങ്ങളായി നമുക്കു തള്ളിക്കളയാനാവില്ല; എല്ലാറ്റിന്റെയും പിന്നിൽ ചില ശാസ്ത്രീയ നിയമങ്ങളുമുണ്ട്. ക്ഷേത്രത്തിനു ചുറ്റും അവർ വലയം വെക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യമറിയാൻ, ഒരുർജ്ജകേന്ദ്രത്തെ ഒരു ചാലകം ഭേദിച്ചാൽ ചാലകത്തിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് പഠിച്ചാൽ മതി.

മനസ്സിലെ ചിന്തകൾ ഊർജ്ജശരീരത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന ആഘാതത്തെപ്പറ്റി പലരും കാര്യമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. പെട്ടെന്നൊരു കൊമ്പനാനയുടെ തൊട്ടുമുന്നിൽ നാം ചെന്നുപെട്ടുവെന്നു കരുതുക. എത്രപേർക്ക് ഓടാൻ കഴിയും? നമ്മുടെ മുട്ടുകൾ വിറയ്ക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല അറിയാതെ മൂത്രം പോയെന്നുമിരിക്കും, കൈയ്യാ കാലോപോലും ചലിപ്പിക്കാനാവാതെ നാം സ്തബ്ധരായെന്നുമിരിക്കും. ഒരു വികാരം മനസ്സിൽ സൃഷ്ടിച്ച കോലാഹലത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണിവയൊക്കെ. കോപം കൊണ്ടുറഞ്ഞു തുളുനവരുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് അങ്ങിനെതന്നെ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ മരണം ഉറപ്പ്! ഉടൻ, ഓട്ടോണോമിക് നേർവസ് സിസ്റ്റത്തിന്റെ ഭാഗമായ പാരാസിമ്പതറ്റിക് സിസ്റ്റം പ്രവർത്തനസജ്ജമാവുകയായി. ഫലമോ? നാം ശരീരത്തിൽ ശേഖരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന ഊർജ്ജത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം അതിനു വേണ്ടി ചിലവിടേണ്ടി വരുന്നു. കാലുകൾക്കു കഷ്ടിച്ച് നിൽക്കാനുള്ള ശക്തിയേ കാണൂ - അവ ബലക്ഷയം കൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ വിറച്ചു തുടങ്ങും. കണ്ണുകൾ ചിമ്മാനും മടിക്കും, ചെവിക്ക് കേൾവിയും കുറയും, തലച്ചോറിനു ശരിയായി ചിന്തിക്കാനും കഴിയില്ല. അരിശപ്പെടുമ്പോൾ നാം സംസാരിക്കുന്നത് പൂർണ്ണബോധത്തോടെയാവില്ല. ഭയം വരുമ്പോഴും ഇതൊക്കെയാണു സംഭവിക്കുക. Dr Redford Williams ന്റെ പ്രസിദ്ധമായ പുസ്തകമാണ്, 'Anger Kills'. ഈ സ്വയംകൃതാനർത്ഥത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാനുള്ള 17 ഉപായങ്ങൾ ഈ പുസ്തകം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അരിശം നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ വിഷമിക്കുന്നവർ

ഇതിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ എന്തെങ്കിലും ഉപായം അവലംബിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പത്തിരട്ടി പണം ആശുപത്രികളിൽ പിന്നീട് ചിലവിലേണ്ടി വന്നേക്കാം.

ശരീരവും മനസ്സുമായുള്ള ഈ ബന്ധത്തിനു വേറൊരു തലമുണ്ട്. ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗവും ഒരു പ്രത്യേക വൈകാരികാവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നത് യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഗുസ്തിക്കു തയ്യാറെടുക്കുന്നവർ തുടകളിൽ തട്ടുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? തുടകൾ ആത്മവിശ്വാസത്തിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ശരീരഭാഗമാണ്. തോളിനു വേദനക്കാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഉത്തരവാദിത്വഭാരം അവരെ അലട്ടുന്നുണ്ടാവും. ശരീരത്തിന്റെ ഇടത്തുവശം സ്ത്രീസംബന്ധവും വലതുവശം പുരുഷസംബന്ധവുമെന്നും തിരിവുമുണ്ട്. ആരെങ്കിലും വികാരങ്ങളും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ താൽപ്പര്യപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ Louise L Hay എഴുതിയ You Can Heal Your Life എന്ന പുസ്തകം വായിക്കുക. അതിന്റെ PDF കോപ്പി സൗജന്യമായി ഡൗൺലോഡ് ചെയ്യാൻ കഴിയും; അൽപ്പം ഉൾക്കാഴ്ചയും കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും അത്ഭുതപ്രവർത്തനനാവാം.

എല്ലാവരോടും ക്ഷമിക്കാനും, നല്ലതു ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിക്കാനുമൊക്കെ തീരുമാനിക്കുമ്പോൾ പലരോഗങ്ങളും പമ്പ കടക്കുന്നു. അതിനുള്ളൊരു മാനസികാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് സമൂഹ കരിസ്മാറ്റിക് ധ്യാനങ്ങളും ചെയ്യുക. അവിടെ വ്യക്തികളൊരു Psychedelic അനുഭവത്തിലേക്കു വരും - തത്ത്വത്തിൽ, അബോധമനസ്സിന്റെ ഒരു വ്യതിരക്ത മേഖലയിലേക്ക്. ഇവിടെ ഇശ്ചകൾ സ്ഥാപിച്ചും രോഗസൗഖ്യം സാധ്യമാക്കാം. ഈ തന്ത്രം വ്യത്യസ്ഥരീതികളിൽ നടത്തുന്ന പല മതങ്ങളുമുണ്ട്. അബോധമനസ്സിൽ 'പ്രോഗ്രാം' സ്ഥാപിക്കുന്ന മറ്റൊരു കൃത്രിമ മാർഗ്ഗമാണ് ബ്രെയിൻ വാഷിങ്. അതിനുകുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിലേക്കൊരാളെ കൊണ്ടുവരാൻ മരുന്നുകളും (Drugs) ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇത്തരം മാർഗ്ഗങ്ങളൊക്കെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാനസിക ബലം തകർക്കുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്.

ഞാനാരാണ്?

സൂഷ്മോർജ്ജ ശരീരവും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു വേറെരു ചിന്തയുപയോഗിക്കാം. ഇതിൽ, ഒരു ചരടുകൊണ്ട് രണ്ട് കേന്ദ്രങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കേന്ദ്രം ദൈവം, അടുത്ത കേന്ദ്രം ദൈവത്തിനു വിരുദ്ധമായത് (അധർമ്മം). സൂര്യനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികൾപ്പോലെ ദൈവത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന അനേകം ചരടുകളിലൊന്നാണ് ഇവിടെ ആയിരിക്കുന്ന സർവ്വതും എന്നു സങ്കൽപ്പിക്കുക (അതാണ് ശരിയും). ഓരോ ചരടിനും ഒരു കേന്ദ്രമുണ്ടാകും - അതിന്റെ ജീവകേന്ദ്രം; അത് ഈ ചരടിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തുമാവാം. നാം അല്ലെങ്കിൽ ഓരോന്നും പരിണാമം പ്രാപിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച്, ജീവകേന്ദ്രം ദൈവത്തിലേക്കടുക്കുന്നു, അവസാനം ദൈവത്തിലായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങൾക്കു രക്ഷ കിട്ടിയേക്കാമെന്നല്ല യേശു പറഞ്ഞത്, രക്ഷ ഉണ്ടെന്നാണെന്നോർക്കുക. സർവ്വതും സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശേഷി ദൈവത്തിനുണ്ടെങ്കിൽ, പരിണാമത്തിൽ ദൈവത്തോടടുക്കുന്ന ഓരോന്നും ഈ സിദ്ധിലോകത്തേക്കു തന്നെയാണടുക്കുന്നത്, അതായത് സൃഷ്ടിക്കാനും അറിഞ്ഞിരിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനുമൊക്കെയുള്ള ഒരുവന്റെ ശേഷിയും അവൻ പരിണാമത്തിലേക്ക് മുന്നേറുന്നതിനനുസരിച്ച് കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നാം വളരുന്നതിനനുസരിച്ച് ഓരോ സിദ്ധികളിലും നമ്മുടെ പ്രാവിണ്യം കൂടും. ഒരു പരിധികഴിഞ്ഞാൽ സഹദൈവമെന്ന സ്ഥാനത്തു നാമെത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, ഒരു നീണ്ട പക്ഷേയാണിത്; അങ്ങിനെ വളർന്നയൊരുവനും ഈ സിദ്ധികളുണ്ടെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവു പോലും സ്വന്തമായി സൂക്ഷിക്കുന്നവനായിരിക്കില്ല. അവരതു മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ

വേണ്ടിയെന്ന വ്യാജേനപോലും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയില്ല; കാരണം, നാമെന്തു ചെയ്താലും അതിന്റെ ഫലം ദൂരവ്യാപകമാണ്, ആ കാരണം സൃഷ്ടിച്ച ഫലങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതം (ഫലം) അനുഭവിക്കാനുള്ള ശേഷി നമുക്കൊറ്റക്ക് കാണണമെന്നുമില്ല. അതാണ്, പ്രവചിക്കുന്നവർ സത്യം അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നുമില്ല, സത്യം അറിയുന്നവർ പ്രവചിക്കാനിടയില്ലെന്നും പറയാൻ കാരണം.

എന്താണു ശരിയായ വളർച്ചയെന്നു കാണിക്കാൻ ഓഷോ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. അതിങ്ങനെ, ഇറ്റലിയിൽ ഒരു മാതൃകാസന്യാസി ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയിൽ സംതൃപ്തരായ ദൈവങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ദർശനം നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു, അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. എന്തു വരം വേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചുകൊള്ളാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട ദൈവങ്ങളോട് സന്യാസി പറഞ്ഞു, "ഇന്നും ഞാൻ സന്തുഷ്ടനാണ്, ഇന്നലെയും ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു, നാളെയൊരു മാറ്റം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുമില്ല." ഒരു വരവും വേണ്ടെന്നുള്ള സന്യാസിയുടെ നിലപാട് ദൈവങ്ങളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അവർ കൂടിയാലോചിച്ച് സന്യാസി എതിർക്കില്ലാത്ത ഒരു വരം കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു - ' അയാൾ തൊടുന്നതിനെല്ലാം ജീവൻ കിട്ടട്ടെ 'യെന്നായിരുന്നത്. സന്യാസിയാകട്ടെ, അങ്ങനെയൊരു വരം ഒരിക്കലും വേണ്ടായെന്നായി. എങ്കിലും ദൈവങ്ങളെ പ്രകോപിപ്പിക്കണ്ടായെന്ന് തീരുമാനിച്ച് ഈ വരത്തിനൊരു ഭേദഗതി നിർദ്ദേശിച്ചു, തന്റെ നിഴൽ എവിടെ സ്വർശിക്കുന്നുവോ അവിടെ ജീവൻ നൽകട്ടെയെന്നായിരുന്നത്. ഇതിന്റെ സന്ദേശം അതിഗഹനമൊന്നുമല്ല. നാമ-രൂപ-ഗുണ വിശേഷങ്ങളുള്ള ദേഹത്തെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഹത്തിൽ നിന്നും മോചനം നേടാനായിരുന്നു സന്യാസിയുടെ തപസ്സ്. ഞാൻ തൊടുന്നിടത്ത് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചുവെന്ന നേരിയയറിവ് വീണ്ടുമയാളെ ഞാനെന്തെങ്കിലുമാണെന്ന ചിന്തയിലേക്ക് തള്ളിയിടും. പ്രകാശത്തിലേക്കു നടക്കുന്ന അയാളുടെ പിന്നിൽ എന്തു സംഭവിച്ചാലും അതയാളിൽ ഒരു മാറ്റവും ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലല്ലോ!

സൂക്ഷിച്ചുപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ അറിവ് ഭാരമായി മാറും. അറിവിന്റെ ആചാര്യന്മാരായിരുന്ന ഭാരതീയർ അറിവിന് വേണ്ടിയുള്ള ആർത്തിയിൽ ആരും അപകടപ്പെടണമെന്നും ചിന്തിച്ചില്ല. അവിടെ 'ഗുരുതത്ത്വ' അവർ പരിചയപ്പെടുത്തി, ഈശ്വരൻ - ഗുരു - ഉപഗുരു - ശിഷ്യൻ ഈ ചങ്ങലയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ എക്കാലവും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നും അവർ ഉറപ്പുനൽകി. അറിവാർജ്ജിക്കുന്നതിൽ നമുക്ക് ഭയം തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ അതിനൊരാറ്റു അർത്ഥമേയുള്ളൂ - നാം പരമാത്മാവുമായുള്ള ബന്ധമറ്റവരാണ്.

ഒരു തടാകത്തിന്റെ അടിയിൽ ഒരു രത്നം കിടക്കുന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. ഇതെടുക്കണമെങ്കിൽ കൃത്യമായും മൂന്നു സാഹചര്യങ്ങൾ ചേർന്ന് വരേണ്ടതായുണ്ട്, വെള്ളം കലങ്ങിയതാവാനു പാടില്ല, ഓളങ്ങളുള്ളതായിരിക്കാൻ പാടില്ല, വേണ്ടത്ര പ്രകാശവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ദൈവാനുഗ്രഹമാണ് പ്രകാശം, അഹമാണു വെള്ളത്തിൽ ഓളങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നത്, അജ്ഞാനമാണ് വെള്ളം കലക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തെത്താൻ ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടൊപ്പം എളിമയും വേണം നിശ്ശബ്ദതയും വേണം (അകത്തും പുറത്തും).

ഞാൻ പറഞ്ഞ ചരടിൽ നമ്മുടെ ജീവകേന്ദ്രം എവിടെയാണെന്നതിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ജീവിതചര്യ. യേശുവിനോളം വളർന്നുവെങ്കിൽ, എവിടെ ഉറങ്ങുമെന്നോ, എന്തു ഭക്ഷിക്കുമെന്നോ ആരെന്തു പറഞ്ഞുവെന്നോയൊന്നും പ്രശ്നമായിരിക്കില്ല. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ നമുക്കുള്ള ചിന്താഗതി നാം വളരുന്നതിനനുസരിച്ചു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഈ വളർച്ചയിൽ ഫലം ഇശ്ചിക്കാതെ കർമ്മം ചെയ്യുന്നവനെ സന്യാസിയെന്നും, കർമ്മങ്ങളെ ഈശ്വരനുമായി സംയോജിപ്പിച്ചു മുന്നേറുന്നവനെ 'യോഗി'യെന്നും കാണണം. ഉടുപ്പിലൊരു പാടു വീണാൽ, ആഹാരത്തിനു രുചി കുറഞ്ഞാൽ..... ഇതൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് വളരെത്താഴെ ജീവൻ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരാണ്, അവർ അത്രയേ പരിണാമം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

ഈ സൂഷ്മോർജ്ജ ശരീരത്തിന്റെ അതിസൂഷ്മഭാഗമെന്നു പറയുന്നത് ദൈവമെന്ന അതിബോധതലം തന്നെ. അതായത്, ദൈവത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കാത്തതായി യാതൊന്നുമില്ല, ദൈവത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട്

യാതൊന്നിനും നിലനിൽക്കാനുമാവില്ല. ഭൗതികശരീരം നിർജ്ജീവമായാലും സൂഷ്മോർജ്ജശരീരം നിലനിൽക്കുന്നു. ഇതിനെ നാം ആത്മാവെന്നും വിളിക്കുന്നു. ആത്മാക്കളെ ഒരു വസ്തുവായി കാണാൻ പാടില്ല, എന്തിനെയും ഭേദിച്ചുസഞ്ചരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഊർജ്ജശരീരങ്ങളാണവ, അവയെ തരംഗമേഖലകളെന്നു വിളിക്കുകയാണുചിതം. പല ആത്മാക്കളായ ഒന്നിലേറെ തരംഗമേഖലകൾക്ക് സംയോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാറുണ്ട് - ഒരാളിൽത്തന്നെ. ഏതൊരാത്മാവും ദൈവത്തിലാകുന്നത് അതാതിന്റെ തരംഗഭാവം വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചാണ്; ഇതു മനസ്സിലായാൽ സർവ്വ ഗുരുക്കന്മാരും ഓരോ തരംഗഭാവമാണെന്നു കാണാം; സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ആ തരംഗഭാവങ്ങൾ കടക്കാതെ ഒരാത്മാവിനും പോവാനാവില്ലെന്നും കാണാം. “ഞാൻതന്നെ വഴിയും സത്യവും ജീവനും; എന്നിലൂടെയല്ലാതെ ആരും പിതാവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു വരുന്നില്ല” യെന്ന് യേശു പറഞ്ഞപ്പോൾ രക്ഷയിലേക്കുള്ള പാതയിൽ ആരും അവശ്യം കടന്നുപോകേണ്ട ഒരു ഊർജ്ജമേഖലയാണ് താനെന്നായിരിക്കണമല്ലോ യേശു ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതു ശരിതന്നെയാണ്; ഗുരുക്കന്മാരിലൂടെ ആദിഗുരുവിലെത്തുന്ന ഒരു രാജപാഥയെപ്പറ്റിയാണ് ഭാരതീയ ജ്ഞാനികളും പരാമർശിച്ചത്. എങ്കിലും ഈ വാക്യം വി. ബൈബിളിൽ പിന്നീട് എഴുതിച്ചേർത്തതാണെന്നാണ് ഗവേഷകർ പറയുന്നത്.

അറിവു തേടി

ഒരിക്കലൊരു പണ്ഡിതൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചയക്കാരനായിരുന്ന സന്യാസിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. സന്യാസ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥരാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലായിരുന്നു പണ്ഡിതന്റെ യാത്ര. ആശ്രമത്തിലെത്തിയ അയാൾ ധ്യാനാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന സന്യാസിയുടെ മുന്നിൽ, അദ്ദേഹം കണ്ണുതുറക്കുന്നതും നോക്കി കാത്തിരുന്നു. കുറേ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സന്യാസി കണ്ണുതുറക്കാതെതന്നെ അടുത്തിരുന്ന ജഗ്ഗിൽ നിന്നും ഗ്ളാസ്സിലേക്ക് വെള്ളം പകർന്നു തുടങ്ങി. ഗ്ളാസ്സ് നിറഞ്ഞതദ്ദേഹം കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല - വെള്ളം

പുറത്തേക്കൊഴുകി. ഉടൻ പണ്ഡിതൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, "ഗുരോ, വെള്ളം!" സന്യാസി മെല്ലെ കണ്ണുതുറന്ന് പണ്ഡിതന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കുനോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "നാം തമ്മിലൊരു സംവാദം നടത്തിയാലും ഇതുതന്നെ സംഭവിക്കും." താനറിയുന്നതാണു ശരിയെന്നു തലമുഴുവൻ നിറച്ചിരിക്കുന്ന പണ്ഡിതന് സന്യാസി പറയുന്ന ഒരു വാക്കും ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ലെന്നാണ് സന്യാസി ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഇതാണജ്ഞത! അൽപ്പം താണുനിന്നാലെ അറിവും ജലവും ഒഴുകൂ. അജ്ഞതയോളം വലിയ പാപമില്ലെന്നു തന്നെയാണ് ഭാരതീയ മനസ്സിലാക്കലും. ഋഗ്വേദത്തിൽ ഒരു പ്രസിദ്ധമായ പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്, "അസതോ മാ സത്ഗമയാ, തമസ്സോ മാ ജ്യോതിർഗമയാ, മൃത്യോമാ അമൃതം ഗമയാ'.

ഇതിലെ മൂന്നു വകുപ്പുകളും ചേർത്ത് ഒരൊറ്റ ജപമാക്കിയാൽ ഇങ്ങനെയൊന്നും - 'അജ്ഞതയിൽ നിന്നു ജ്ഞാനത്തിലേക്ക്' ഞങ്ങളെ നയിക്കേണമേ' - ജ്ഞാനം സത്യവുമാണ്, വെളിച്ചവുമാണ്, അനശ്വരതയുമാണ്. എന്തെങ്കിലുമൽപ്പം കേട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അതുമാത്രമാണു ശരിയെന്നുകരുതി പഠനം അവിടെ നിർത്തുന്നവരുണ്ട്. ആദ്യം കാണുന്ന സ്വതന്ത്രത്വം താമസമുറപ്പിക്കുന്ന തീർത്ഥാടകരാണവർ. ആയിരിക്കുന്ന നിമിഷം കണ്ണുകളും കാതുകളും തുറന്നിരിക്കുന്നവൻ കാറ്റിലും മഴയിലും ജ്ഞാനത്തിന്റെ ദൈവത്തെ കാണും, ആ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കുകയും ചെയ്യും. മറ്റൊരു കൂട്ടർ അറിവിന്റെ നിറകുടമെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരാണ്.

എല്ലാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നുപറഞ്ഞു ഒരു കൂട്ടം ശിക്ഷ്യന്മാർക്ക് ഒരു ഗുരു കൊടുത്ത പണിയുടെ കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അദ്ദേഹം രാവിലെമുതൽ ദുഃഖം അഭിനയിച്ചിരുപ്പാത്തുടങ്ങി, പൂജയുമില്ല ഭക്ഷണവുമില്ല..... കീഴോട്ടും നോക്കി ഒരേയിരുപ്പ്. ശിക്ഷ്യന്മാരെല്ലാം അടുത്തുകൂടി കാരണമന്വേഷിച്ചു. അവരോടെല്ലാം ഗുരു പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾക്കു പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഒന്നല്ല എന്റെ പ്രശ്നം". ഒരു ശിക്ഷ്യൻ പിന്നെയും നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഗുരു പറഞ്ഞു.

"ഞാനിന്നലെയാരു സ്വപ്നംകണ്ടു. ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഏറെനേരം പൂമ്പാറ്റയായി പറന്നു നടക്കുന്നുവെന്നായിരുന്നത്."

ശിക്ഷ്യൻ പറഞ്ഞു, "അതിലെന്താ പ്രത്യേകത? എല്ലാവരും സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നതല്ലേ?" ഗുരു തുടർന്നു, "അതല്ല പ്രശ്നം! പൂമ്പാറ്റയായി പറന്നു നടക്കുന്നുവെന്നു സ്വപ്നം കണ്ട മനുഷ്യനാണോ അതോ മനുഷ്യനാണെന്നു സ്വപ്നം കാണുന്ന പൂമ്പാറ്റയാണോ ഞനെന്നതാണുത്തരം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട എന്റെ പ്രശ്നം." ശിക്ഷ്യന്റെ നാവിറങ്ങിപ്പോയെന്നു പറയാം. ആർക്കുത്തരം തരാനാവുമിതിന്? എല്ലാ കണ്ടെത്തലുകളുടെയും ഗതിയിതാണ്. രണ്ടു വശങ്ങൾ കാണും - രണ്ടും മനസ്സിലാക്കാതെ സത്യം അറിയാനുമായില്ല.

'ആയിരം സന്യാസിമാർ ആയിരം മതങ്ങൾ' എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ട്, ബുദ്ധിസ്തുകളുടെയിടയിൽ. ഒരു കാലത്ത്, ഓരോ ബുദ്ധപണ്ഡിതന്റെ അടുത്തു വിദ്യനേടാൻ എത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയും നേരെ വിരുദ്ധമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരാചാര്യന്റെ ശിക്ഷ്യത്വത്തിലും അൽപ്പകാലം പരിശീലനം നേടേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലേ വിദ്യ പൂർണ്ണമാകൂയെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. വേദങ്ങളുടെയും പുരാണങ്ങളുടെയും ഭാരതത്തിൽ ചർച്ചാകന്മാരുണ്ടായിരുന്നു - സ്വതന്ത്ര ചിന്തകരായിരുന്നവർ. അവരില്ലാതെ ഇതിഹാസങ്ങൾ പൂർണ്ണമാകുമായിരുന്നില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

അവബോധം

ബ്രഹ്മത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കലാണ് ബ്രഹ്മത്തിലേക്കുള്ള വഴി. അപ്പോൾ, ബ്രഹ്മത്തിലേക്കുള്ള വഴിയായ ധ്യാനത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്നവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കലെന്നാണെന്ന് അറിഞ്ഞല്ലേ മതിയാവൂ? Awareness (അവബോധം) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിനു തത്തുല്യമായ അർത്ഥമുള്ള പദം മലയാളത്തിലില്ല. ഈ അറിഞ്ഞിരിക്കലിൽ ആയിരിക്കുന്നവൻ ഞാനെന്നാണ്, ഞാനെന്നിനാണ്, എനിക്കു ചുറ്റുമുള്ളതൊക്കെ എന്തിനുള്ളതാണ്

എന്തുചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, ഇപ്പോഴെന്താണു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, അങ്ങിനെ പ്രപഞ്ചത്തിലും അതിനപ്പുറവുമിപ്പുറവുമൊക്കെയുള്ള സകലതിന്റെയും അവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ഈ അറിയൽ ഭാവിയിലോ ഭൂതത്തിലോ ആയിരിക്കില്ല, പകരം ആയിരിക്കുന്ന വർത്തമാന കാലത്തുമാത്രമായിരിക്കണം - മനസ്സെപ്പോഴും ഭൂതകാലത്തോ ഭാവികാലത്തോ ആയിരിക്കുമെന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടി വരുന്നത്. ആയിരിക്കുന്ന ഈ നിമിഷം മാത്രമേ സത്യമായിട്ടുള്ളൂവെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നവനാണല്ലോ യഥാർത്ഥ അറിയലിലായിരിക്കുന്നവൻ.

അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കൽ പ്രകാരം ഏതൊരുവ്യക്തിക്കും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ഒരു കാണി (സാക്ഷി) യുടേതു മാത്രമാണ്. ഇവിടെ നടക്കുന്നതെല്ലാം പ്രാപഞ്ചികസ്റ്റേജിൽ നടക്കുന്ന ഒരു മഹാനാടകത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടായിരിക്കണം അത്തരക്കാർ കാണേണ്ടത്. ഒരോരുത്തരുടേയും മുന്നിൽ നടക്കുന്ന പ്രാപഞ്ചിക നാടകത്തിൽ അനേകം അഭിനേതാക്കളുണ്ടാവാം, കഥക്കു വീര്യം പകരുന്ന അനേകം സംഭവങ്ങളുമുണ്ടാവാം. ഇതെല്ലാം കണ്ടറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലാതെ ആരും കഥയിൽ കയറിക്കരയുകയോ അരങ്ങിൽക്കയറി ചിരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അവനും കഥയുടെ ഭാഗമായി മാറും - സാക്ഷിയുടെ ദൗത്യം അതല്ല.

ഗൗതമബുദ്ധൻ, ഒരു പടികൂടിക്കടന്ന് ഒരുതരം മാനസിക സമതുലനാവസ്ഥയേപ്പറ്റിയാണു (Equanimity - സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലുമെന്നല്ല ഒരു സാഹചര്യത്തിലും വൈകാരികമായി സജീവമാകാത്ത ഒരവസ്ഥ) പറഞ്ഞത്. കഠിനമായ ശാരീരിക/മാനസിക വേദന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ സമചിത്തതയോടെ ആ സാഹചര്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഉള്ളിലുള്ള മാലിന്യങ്ങളെ സമൂലം നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ അതിനു കഴിയും. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചാണോയെന്നറിയില്ല, പല വിശുദ്ധരും കൃത്രിമമായി ശാരീരികപീഡകൾ ഉണ്ടാക്കി പരിശീലനം നേടിയിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മനസ്സിൽ ദുഃഖമുണ്ടായാലും ശരീരത്തിൽ വേദനയുണ്ടായാലും, ആകെ സന്തോഷമാണെങ്കിലും ശ്വാസത്തിൽ വ്യത്യാസം വരും. ഈ വ്യത്യാസത്തെ

ശ്രദ്ധിച്ച് ബോധപൂർവ്വം നിയന്ത്രിക്കുക വഴി സൗഖ്യം സാധിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് ഗുരു ഗോയങ്കായുടെ 'വിപാസ്സന' ധ്യാനം. ഞാൻ കോപിക്കുകയാണെന്നു നിരീക്ഷിക്കുന്നവനിൽ നിന്നും കോപം എളുപ്പത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുപോലെയാണിത്. സാഹചര്യം എന്തായാലും ശ്വാസഗതി ഒരേപോലെ നിലനിർത്താൻ കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിയറിയാതെ തന്നെ മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും സൗഖ്യം സാധ്യമാണ് (അസുഖം എന്താണെന്നുപോലും ആരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതില്ലത്രെ). വേദന സഹനമല്ലെന്നും സഹനത്തിനു വേദനയുണ്ടാവണമെന്നില്ലെന്നും സദാ സന്തുലിത വികാരാവസ്ഥയിലായിരിക്കുന്നവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും.

സുഖവും ദുഃഖവും മാറിമാറി രംഗത്തെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ജീവിതവേദിയിൽ വികാരരഹിതരായി നിൽക്കാൻ കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ നാം എല്ലാ അർത്ഥത്തിലുമുള്ള അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനാവൂ. പ്രശ്നം എത്ര സങ്കീർണ്ണമാണെങ്കിലും അതിനു തക്കതായ പരിഹാരം പ്രശ്നത്തിനു കാരണമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നും ഓരോരുത്തരും കാണണം, ആ പ്രശ്നം ആ അവസ്ഥയിൽ അവിടെയായിരിക്കേണ്ടത് തന്റെ വളർച്ചക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും അവൻ കാണണം.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരവയവമായിനിന്ന് അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ കാരണമാകുന്നുവെങ്കിൽ അതു വേറൊന്നാണ്. അവിടെ, ആരും വേദനയുമല്ല സഹനവുമല്ല പ്രശ്നവുമല്ല പ്രശ്നപരിഹാരവുമല്ലെന്ന് ചിന്തയാണു വേണ്ടത് - അപ്പോഴേ ഒഴുക്കു ശരിയാവൂ. തന്നിലെ സുതാര്യതയെ (സൂര്യനെ) മറയ്ക്കുന്ന ചിന്തകൾക്കു പകരം ആയിരിക്കുന്ന നിമിഷത്തെ അതായിരിക്കുന്നതുപോലെ അറിയാനും അംഗീകരിക്കാനും സഹായിക്കുന്ന ചിന്തകളാണു വേണ്ടതെന്നിശ്ചിക്കാൻ ഓരോരുത്തർക്കും കഴിയണം. ഈ നിമിഷത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷവും തന്റേതായി വരുന്നില്ലെന്നും കാണണം. ധ്യാനത്തിലൂടെ ശുദ്ധമായ അവബോധത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമ്പോഴെ യാഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ മുന്നിൽ മാറാല നീക്കി മുഖം കാണിക്കൂ. അപ്പോൾ, കാരണവും ഫലവുമെല്ലാം

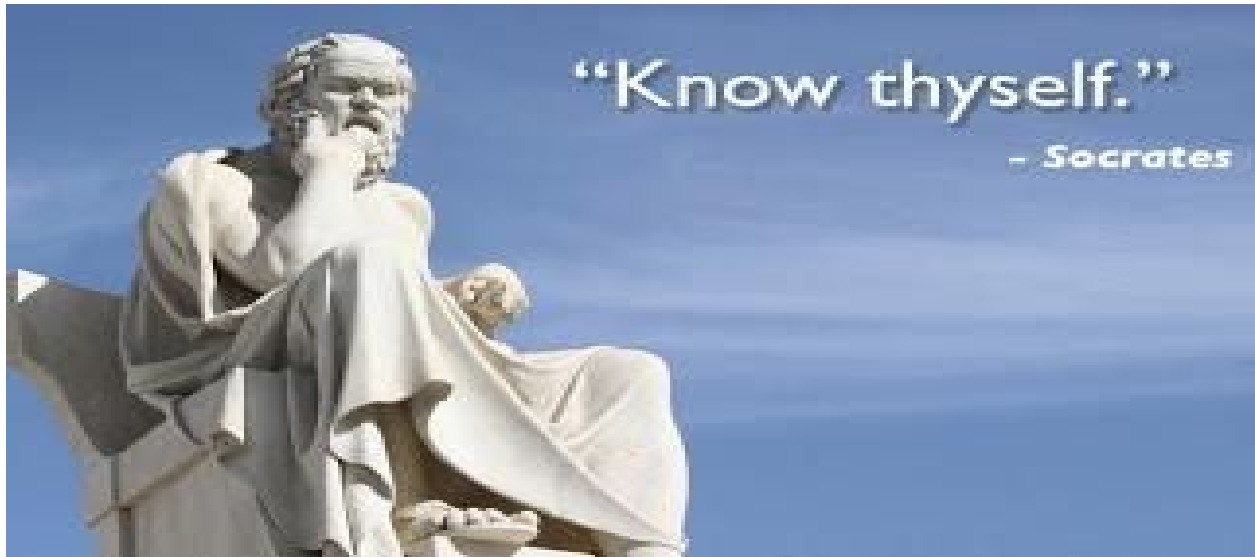
ഒന്നുതന്നെയൊന്നു കാണാനും കഴിയും. ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ അപരനു വേണ്ടി ബലിയാകാൻ മടിയില്ലാത്ത ധ്യാനാവസ്ഥയിലായിരിക്കുന്ന ചരാചരങ്ങളാണു പ്രപഞ്ചം നിറയെ.

അറിയലിലായിരിക്കുന്നവന് അവന്റെ മേൽ സമ്പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതും പറയാതെ വയ്യ. ഗൗതമബുദ്ധൻ അറിഞ്ഞുകോണ്ടേയിരിക്കൽ (Awareness) എങ്ങിനെയെന്നു ശിഷ്യന്മാരെ കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോളിൽ വന്നിരുന്ന ഒരു കൊതുകിനെ തുരത്തിയ കഥ പ്രസിദ്ധം. സാധാരണ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ കൊതുകിന്റെ സ്പർശനം അനുഭവപ്പെട്ടിടത്തേക്ക് ബോധമനസ്സിറിയാതെ അതിവേഗം കൈചലിക്കുകയല്ല സംഭവിച്ചത്. പകരം, ഓരോ ചെറിയ ചലനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധമനസ്സിന്റെ അറിഞ്ഞുള്ള പ്രവർത്തനമാക്കിയദ്ദേഹം മാറ്റി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ തോളിൽ ചെന്നപ്പോഴേക്കും കൊതുകിന്റെ കാര്യം സാധിച്ചിട്ടു സ്ഥലം കാലിയാക്കിയിരുന്നുവെന്നതു വേറൊരു കാര്യം. ഒരുവൻ അവന്റെ ജീവിതം നേടിയെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അവൻ അവനെത്തന്നെ നേടിയിരിക്കണം. അവനെത്തന്നെ നേടുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ മേൽ സമ്പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം അവനുണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു ഡ്രൈവറും വാഹനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു സമമായിരിക്കും അറിയലിൽ ജീവിക്കുന്നവന്റെ ദേഹവും ദേഹിയും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കുക. ഇവിടെ, ദേഹിയറിയാതെ ഒരു സ്പന്ദനം പോലും ദേഹത്തു സംഭവിക്കുന്നില്ല.

ശാരീരിക ചലനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മനസ്സിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളും 'അറിഞ്ഞിരിക്കലിൽ' തികഞ്ഞ ബോധത്തോടെയായിരിക്കും സംഭവിക്കുക. അതായത്, ഒരു ചിന്തയും ഒരുവനറിയാതെ അകത്തേക്കും വരുന്നില്ല പുറത്തേക്കും പ്രസരിക്കുന്നില്ല. അവനിശ്ചിക്കാതെ വികാരങ്ങളും രൂപപ്പെടുന്നില്ല, ആഗ്രഹങ്ങളും പരിണാമപ്പെടുന്നില്ല. ഞാനതാണ്, ഇതാണ് എന്നൊക്കെയുള്ള വീക്ഷണങ്ങൾ മാറി ഞാനെല്ലാമാണ് ഞാനെല്ലാറ്റിലുമുണ്ട് എല്ലാമെന്നിലുമുണ്ടെന്നും, അറിയുകതന്നെയാണു മോക്ഷമെന്നും ഇവിടെ മനസ്സിലാകും. ഇതൊരുതരം മാനസാന്തരം തന്നെ. ധ്യാനത്തിൽ മുന്നേറുന്നവനേക്കാൾ സ്വതന്ത്രനായി

വേറെയാരും ഉണ്ടാവണമെന്നില്ല. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ ലഘു ധൈര്യം പോരാ.

സ്വയം അറിയുക

സ്ഥൂലശരീരമല്ല ആദ്യം ഉണ്ടായത്, ഊർജ്ജശരീരമാണ്. നാം ദൈവത്തിൽ നിന്നാണു വരുന്നതെന്നു കരുതാൻ കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ, ആത്മാവിൽ നിന്നാണു ശരീരം രൂപം കൊണ്ടതെന്നു ചിന്തിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവില്ല. അച്ചായിരിക്കണമല്ലോ (Dye) ആദ്യമുണ്ടാവുക. ഒരാളിന്റെ ആകമാനരൂപം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ അയാളുടെ സൂഷ്മശരീരത്തെപ്പറ്റി നല്ലയൊരു ധാരണ കിട്ടും. മുഖം മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയാണ്; മനസ്സിന്റെ അടിസ്ഥാനഭാവം മുഖത്തു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഇന്റർവ്യൂവിനു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉദ്യോഗാർത്ഥി എങ്ങിനെ നിൽക്കുന്നു, ഇരിക്കുന്നുവെന്നൊക്കെ നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. മനസ്സിനുള്ളിലുള്ള വ്യാപാരങ്ങൾ അഭിനയത്തിലൂടെ മറയ്ക്കാൻ എളുപ്പമല്ല. ഒരാൾ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ, ഒച്ചയുടെ തീവ്രത, അതോടൊപ്പം കാണിക്കുന്ന ചേഷ്ടകൾ, മുഖഭാവം ഇതൊക്കെ നോക്കിയാലും ഒരാളുടെ മനോഭാവം അറിയാൻ കഴിയും. നാം നിൽക്കാനും ഇരിക്കാനും നടക്കാനുമൊക്കെ അവലംബിക്കുന്ന അംഗചലനങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തിത്വം

നിരീക്ഷിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്തിനധികം, കൈയ്യക്ഷരത്തിൽ നിന്നു പോലും ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. കൈയക്ഷരം നന്നായിരിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം അതായിരിക്കാം.

അരിശപ്പെടുന്നവർ എന്തുകൊണ്ട് ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ അകന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു പറയാം. വിവിധ തലങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട അടുപ്പം, 'Spatial zones' തീയറിയിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇതിൻ പ്രകാരം നാലു സോണുകളാണുള്ളത്: 1) intimate zone - ഇവിടെ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള അകലം 18" ൽ താഴെ, 2) the personal zone - 18" മുതൽ 4' വരെ, 3) the social zone - 4' മുതൽ 12' വരെ, 4) the public zone - 12' കൂടുതലേയുണ്ടാവൂ. സ്വന്തം zone സൂക്ഷിതമാക്കാനാണ് CEO മാർ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും അകലം സൂക്ഷിക്കുന്ന രീതിയിൽ മേശയും ഇരിപ്പിടവും ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു നിശ്ചിത അകൽച്ച സൂക്ഷിക്കാൻ പല നേതാക്കന്മാരിലും വ്യാപകമായി കാണുന്ന ഒരു രോഗമാണ്.

യോഗ

യോഗ (Yoga) എന്ന വാക്ക് സംസ്കൃതമാണ്; മലയാളത്തിലെ വളരെയേറെ വാക്കുകളുടേയും മൂലം, നാലായിരം വർഷങ്ങളെങ്കിലും പഴക്കമുള്ള ഈ ഇൻഡോ-ആര്യൻ ഭാഷയായ സംസ്കൃതമാണ്. മറ്റുഭാഷകളിൽ പകരം വെക്കാനില്ലാത്ത നിരവധി വാക്കുകൾ സംസ്കൃതത്തിലുണ്ട് - ധർമ്മ, യോഗാ, സാധനയൊക്കെ ഉദാഹരണങ്ങൾ. Yoga എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം സമഗ്രമായ കൂടിച്ചേരലെന്നോ ഒന്നാകലെന്നോ മാത്രം - ശരീരം മനസ്സ് ആത്മാവ് ഈ മൂന്നു തലങ്ങളുടെ ഐക്യപ്പെടൽ മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ചിത്തവൃത്തികളെ അടക്കി നിർത്തുകയാണു യോഗായുടെ ലക്ഷ്യം. പ്രാചീന ഭാരതീയ തത്ത്വചിന്തകനായ പതഞ്ജലി മഹർഷിയാണ് യോഗസൂത്രം എന്ന ആധികാരിക ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ്; പക്ഷേ, പതഞ്ജലിമഹർഷി കണ്ടുപിടിച്ചതല്ല യോഗം. അദ്ദേഹം,

അതിനെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ; അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക മതത്തിന്റെ വകയുമല്ല യോഗ.

ഭാരതത്തിന്റെ ഹോളിസ്റ്റിക് സമീപനത്തിന്റെ അടിത്തറ 'യോഗാ'യിലാണ്. അളന്നു കുറിച്ച 'പൂരക - കുറുക - രേചക'ങ്ങളുള്ള (ശ്വാസം എടുക്കൽ - പിടിച്ചു നിർത്തൽ - ഉച്ചാസം) പ്രാണായാമം, യോഗസാധനകളുടെയെല്ലാം അവിഭാജ്യഘടകവുമാണ്. ശ്വാസത്തെ ഏതൊരുവന്റെയും മാനസിക-ശാരീരിക തലങ്ങളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന പാലമായാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്. ശരീരത്തിൽ വേദന അനുഭവപ്പെട്ടാലും മനസ്സിന് വിഷമമുണ്ടായാലും ശ്വാസത്തിന്റെ രീതി വ്യത്യാസം വരും. കരച്ചിലും ചിരിയുമൊക്കെ ശ്വാസത്തിന്റെ ഇനങ്ങൾ തന്നെ. ശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനം വളരെ അൽഭുതപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ഒരാളൊരു കാര്യം സംസാരിക്കുമ്പോൾ നാം ശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നോക്കി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ഭാവിഫലം നിശ്ചയിക്കാമെന്നു പോലും പറയപ്പെടുന്നു.

ദീർഘശ്വാസനവും പ്രാണായാമവും സൗഖ്യദായകമാണ്. ഉറക്കത്തിൽ ദീർഘശ്വാസനം വഴി ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഉന്മേഷം ലഭിക്കുന്നുവെന്ന് ആർക്കാണറിയാത്തത്? പല അസുഖങ്ങളും നന്നായൊന്നുറങ്ങിയാൽ തീരുന്നതേയുള്ളൂ. അനധികൃത ശ്വാസനവ്യായാമം വഴി ഉള്ളിലെ ഓക്സിജന്റെയോ കാർബൺ ഡയോക്സൈഡിന്റെയോ അനുപാത വ്യത്യാസം ക്രമാതീതമാക്കി, ഒരു മരവിപ്പിക്കുന്ന/ത്രസിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമുണ്ടാക്കുന്നതിലൂടെ വലിയ രോഗശാന്തി നടക്കുന്നുവെന്ന് പ്രഘോഷിക്കുന്നവരുണ്ട്; ശരീരത്തിനു ദോഷമാണവർ ചെയ്യുന്നത്. പഞ്ചാക്ഷര മന്ത്രമായ 'ഓം നമഃശിവായ' ഒരു പ്രാണായാമമാണ്. ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ അതു നീട്ടിയും കുറുക്കിയും ചൊല്ലുമ്പോൾ ശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ രീതി ഒരു പ്രത്യേക താളത്തിൽ വരും. ഭാഗവതപാരായണം കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ കാണില്ലല്ലോ! അതിന്റെ പാരായണം ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലല്ലേ? ദേവഭാഷയെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന സംസ്കൃതം വളരെ നിഗൂഢതകളുള്ള ഒരു ഭാഷയാണെന്നോർക്കുക.

സൂര്യനമസ്കാരം എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സമ്പൂർണ്ണ യോഗായാണ്. സൂര്യനമസ്കാരം ചെയ്യുന്നതിന് സമയനിഷ്ഠയുമുണ്ട്, ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ശ്വാസം എടുക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷയുമുണ്ട്. സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും സൂക്തജപം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് സൂര്യനമസ്കാരം ചെയ്താൽ അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന ഗുണം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വേഗത്തിലുണ്ടാവില്ലെന്നുറപ്പ്.

യോഗസാധന എന്തായാലും യോഗ്യനായ ഗുരുവിൽ നിന്നും പഠിക്കണം, നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ താനും. ഏതു വിദ്യയും ഗുരുവിൽ നിന്നു സ്വായത്തമാക്കുന്നതു വഴി ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും

സംരക്ഷണവും ഉണ്ടാകുമെന്നുറപ്പ്. വാൾപ്പയറ്റിനിറങ്ങുന്നയാൾ ഗുരുവിന്റെ പാദനമസ്കാരവും ചെയ്ത്, ഗുരുവിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്നു - അനാവശ്യമായ ഒരു പരീക്കുമേൽക്കാതെ മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അക്ഷരം പഠിക്കുന്നതിൽ ഗുരുവിന്റെ സ്ഥാനം നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തലമുറയായിരുന്നല്ലോ കടന്നു പോയത്? 'ഗുരുതത്ത്വ'യെന്നത് ഒരു പ്രമാണമാണ്; ആദിഗുരു (ദൈവം) മുതൽ തുടങ്ങുന്ന ഒരു പരമ്പരയുടെ കണ്ണിയായാണ്

'ഗുരുതത്ത്വ'യിൽ അധ്യാപകൻ വരുന്നത്. ഇതിൽ നിന്നു മാറുന്നവർ 'ഗുരുതത്വ'മില്ലായ്മയുടെ ദോഷങ്ങൾക്കു വിധേയമായിരിക്കും.

ഗുരുദീക്ഷയെന്നു പറയുമ്പോൾ ഗുരുവിന്റെ കൈയിലുള്ള എന്തെങ്കിലും എടുത്തു കൊടുക്കുകയാണെന്നു കരുതരുത്. എല്ലാം ഈശ്വരന്റെ വകയാണ്. ഒരു ദീക്ഷക്ക് മൂന്നു ഘടകങ്ങളാണാവശ്യം - ഈശ്വരൻ, മാധ്യമം, സ്വീകർത്താവ്. പക്ഷേ, ദീക്ഷാദാനത്തിൽ മാധ്യമത്തിനു, ജലമൊഴുകുന്ന കുഴലിന്റെ മാത്രം വിലയേ ഉള്ളൂ - ഗുരുവത്ര വലിയവനായാലും, എടുക്കുന്ന യോഗസാധന എത്ര മഹോന്നതമാണെങ്കിലും. ഗുരുവില്ലാതെതന്നെ ഈശ്വരൻ ദീക്ഷ നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രക്രിയകളാണ് നാം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പലതും. നാമൊരു ഗുരുവിനെ കണ്ടെത്തുവാൻ ഇന്നുപയോഗിക്കുന്ന ഒരു മാനദണ്ഡവും ശരിയല്ല. ശരിയായ ഗുരു, ശിക്ഷ്യന്മാരുടെ എണ്ണത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല, പ്രതിഫലത്തിലും താൽപ്പര്യമുള്ളവനായിരിക്കില്ല. ഒരു ഗുരുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ഗുണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ വ്യക്തതയാണെന്നു പറയാം. ചിന്തിക്കുന്നതു പറയാനും പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കാനും ഒരു ഗുരുവിനു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഒരു ഗുരു ഒരിക്കലും മരിക്കുന്നുമില്ല, ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധത്തോളം ശക്തമായ് മറ്റൊരു ബന്ധവുമില്ല താനും. പ്രശംസ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഗുരു സ്വന്തം അഹത്തിന്റെ ആരാധകൻ മാത്രം.

യോഗാ ശരീരത്തിനു ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു വാദിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. യോഗാ, തോന്നിയതുപോലെ ചെയ്തിട്ടു ഫലം നിരീക്ഷിച്ചാൽ നിരാശയായിരിക്കും ഫലം. പ്രതികൂല പഠനഫലം തരുന്ന മിക്ക സാഹചര്യങ്ങളിലും, ഉപയോഗിച്ചത് ശുദ്ധയോഗാ ആയിരിക്കില്ല. യോഗായിലൂടെ ശരീരത്തിനുള്ളിലെ ഊർജ്ജ നാഡികളിലൂടെയുള്ള പ്രവാഹം സുഗമമാകുന്നു. ഓരോ ശരീരരോഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആസനങ്ങളും മുദ്രകളുമെല്ലാമുണ്ട്. ആസനങ്ങളോടൊപ്പം യോഗമുദ്രകൾക്കും സ്ഥാനമുണ്ട്. സൂഷ്മശരീരത്തിലൂടെയുള്ള ഊർജ്ജപ്രവാഹത്തെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ മുദ്രകൾക്കു കഴിയും.

ധ്യാനത്തിനിരിക്കാനാണെങ്കിലും യോഗസൂത്രയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന സുഖാസന, പത്മാസന, വജ്രാസനയൊക്കെയാണുത്തമം. പഴയ രീതിയിലുള്ള

ചടഞ്ഞിരുപ്പിലൂടെ അധികനേരമായിരിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയില്ല - ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ ശാരീരിക പ്രശ്നങ്ങളിലായിരിക്കും. നിലത്തിരുന്ന് ആഹാരം കഴിക്കുന്ന പഴയ ആചാരം വളരെ മികച്ചതാണെന്ന് ശാസ്ത്രീയമായിത്തന്നെ തെളിഞ്ഞ കാര്യം. ക്രമമല്ലാത്ത ജീവിതരീതിയും തെറ്റായ ഭക്ഷണക്രമവും മാനസിക സംഘർഷങ്ങളും വിളിച്ചുവരുത്തുന്ന ജീവിതശൈലീ-രോഗങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ യോഗസാധനകൾക്ക് അസ്തിത്വത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങളിലേക്കു കടന്നുചെന്ന് അവിടെ നാം സംഭരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന 'കാരണ'ങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. എല്ലാ ഹോളിസ്റ്റിക് ചികിത്സകളും തത്ത്വത്തിൽ യോഗയാണ് - ഇതിൽ പ്രാർത്ഥനയും പെടും. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക സാധനയാണു മികച്ചതെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ശരിയല്ല. ഓരോ സാധനകൾക്കും അതിന്റേതായ ചിട്ടകളുണ്ട് - അതു പാലിക്കണം. അർപ്പണബോധവും നിശ്ചയധാർഢ്യവും ഇതിനാവശ്യവുമാണ്. യോഗയിലൂടെയുള്ള ഒരാളുടെ പുരോഗതിയിൽ മൂന്നു തടസ്സങ്ങളുണ്ടാവാം - സ്വന്തം അർഹതയിലുള്ള സംശയം, ചെയ്യുന്ന സാധനയുടെ ഫലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തർക്കം, ഗുരുവിലുള്ള വിശ്വാസക്കുറവ്. ഒരാനയുടെ സ്വഭാവ വൈകൃതങ്ങളെല്ലാം ആനക്കാരൻ അറിയുന്നതുപോലെ, ഒരു സദ്ഗുരു ശിഷ്യനെ അറിയുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ഗുരു ഒരിക്കലും മരിക്കുന്നുമില്ല, ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധത്തോളം ശക്തമായ മറ്റൊരു ബന്ധവുമില്ല താനും. പ്രശംസ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഗുരു സ്വന്തം അഹത്തിന്റെ ആരാധകൻ മാത്രം. സത്യത്തിൽ ശിക്ഷ്യൻ ഗുരുവിനെ തേടി കണ്ടെത്തുകയാണ്, പകരം ഗുരു ശിക്ഷ്യനെ കണ്ടെത്തുകയാണ് - ഒരു ഗുരുവുവിനു യോഗ്യനായിരിക്കുകയാണ് ആദ്യം ശിക്ഷ്യൻ ചെയ്യേണ്ടത്.

പ്രപഞ്ചമെന്നോ ദൈവമെന്നോ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിൽ സർവ്വതും ഉൾപ്പെടുന്നു - എല്ലാം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഭാഗം. ഒരറിവും സിദ്ധിയും ബോധവും ബ്രഹ്മത്തിനജ്ഞാതമല്ല; ബ്രഹ്മത്തിലേക്കടുക്കുന്നവന്റെ മുന്നിൽ സൃഷ്ടി-സ്ഥിതി-സംഹാര ശേഷികളുൾപ്പെടെ എല്ലാം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. കഴിവുകളും സിദ്ധികളുമില്ലാതെ ആരും ജനിക്കുന്നില്ലായെന്നു പറയാം - എല്ലാവരിലും എല്ലാ സിദ്ധികളും ഒരേ അളവിലായിരിക്കില്ലായെന്നു മാത്രം.

സിദ്ധികൾ 32 എന്ന് ഭാരതീയ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ജന്മം, ഔഷധം, മന്ത്രം, തപസ്സ്, സമാധി ഇവയിലേതു കൊണ്ടും പ്രത്യേക സിദ്ധികളെ പ്രാപിക്കാം. കഴിവുകൾ വളർത്തിയെടുത്തു സിദ്ധിതലം വരെയെത്തിക്കാൻ വിനയപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം അതുപയോഗിച്ചു സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിലകൂട്ടാൻ വ്യഗ്രതപ്പെട്ടാൽ എന്താണു സംഭവിക്കുക? അവനിലെ അഹം (ഈഗോ) കൂടുതൽ ശക്തിപ്രാപിക്കും. ഇന്നത്തെ അഭിനവ ഗുരുക്കന്മാരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഈ കെണിയിൽ കിടന്നു പിടയുന്നവരാണ് - ഓഷോയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ 99.99 ശതമാനവും. സിദ്ധികളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു പണമാക്കി മാറ്റാൻ ഇന്നത്തെ ഒരു സിദ്ധനും പിന്നിലല്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരുന്നു.

വസിഷ്ഠമുനി ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു കേൾക്കുക: “ആകാശഗമനം മുതലായ സിദ്ധികൾ ചില ജീവികൾക്ക് നൈസർഗ്ഗികമായി ഉണ്ടാവുന്ന കഴിവാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള അസാധാരണമായ കഴിവുകൾ മറ്റു ചിലർക്കുമുണ്ടാവും. അവർ എല്ലാവരും ആത്മജ്ഞാനം ആർജ്ജിച്ച മാമുനിമാരല്ല. സിദ്ധികൾ സ്വായത്തമാക്കിയവർ പൊതുവേ ആത്മജ്ഞാനം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണ്. അവർ മുക്തരുമല്ല. അവർ ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് നിയതമായ സാധനമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണ് ഈ കഴിവുകൾ നേടുന്നത്. എന്നാൽ ആത്മജ്ഞാനിക്ക് ഇതിലൊന്നും താൽപര്യമില്ല. കാരണം അയാൾ സ്വയം പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചവനാണ്. സ്വയം സംപ്രീതനുമാണ്. സിദ്ധികളുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് അയാളെ വശീകരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല.” അബോധമനസ്സിന്റെ സൂഷ്മതലത്തിലുള്ള ഈ സിദ്ധിമേഖലവരെയെത്താൻ ധ്യാനത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അത്യാവശ്യമല്ല - കൃത്രിമ മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ട്.

സിദ്ധികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് ഭാഷാസിദ്ധി. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഊർജ്ജശരീരങ്ങൾ ആശയ വിനിമയം നടത്തുവാൻ വ്യത്യസ്ത ഭാഷകളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മാവിന് ബ്രഹ്മഭാഷ, ദേവന്മാർക്ക് ദേവഭാഷ, ഗന്ധർവന്മാർക്ക് മറ്റൊന്ന്, മനുഷ്യന് നാലാമതൊന്ന്. മനുഷ്യന്റെ ഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു ദൈവിക കാര്യങ്ങൾ വർണ്ണിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഓരോ സൂഷ്മോർജ്ജ മേഖലയിലും അനുയോജ്യമായ ഭാഷ എന്നേ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുളളൂ. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോട്

സംവദിച്ചത് സംസ്കൃതത്തിലോ പാലിയിലോ ആയിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. മനുഷ്യഭാഷയിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം വന്നപ്പോളുണ്ടായ 18 അദ്ധ്യായങ്ങളും ഒരാവർത്തി വായിക്കാനെടുക്കുന്ന സമയം അവരെടുത്തിട്ടില്ല. ഭാഷാസിദ്ധിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥമില്ലാത്ത അക്ഷരങ്ങൾ പുലമ്പുകയല്ല, പകരം സൂഷ്മഭാഷകൾ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ കഴിവാണെന്നു ഞാനനുമാനിക്കുന്നു. ഗുരുകുല സമ്പ്രദായത്തിൽ ഗുരു മൂലജ്ഞാനം കൈമാറുന്നത് മനുഷ്യഭാഷ ഉപയോഗിച്ചായിരുന്നിരിക്കാനുള്ള സാധ്യത വളരെ കുറവാണ്.

ദൈവവുമായി അല്ലെങ്കിൽ ദൈവികാരൂപികളുമായി ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കണമെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ നാം മുകളിലേക്ക് പോകണം അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം താഴേക്കു വരണം. ദൈവം മനുഷ്യനുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ നാം കൂടുതൽ താഴേക്കാണ് പോവാറ്. വി. ബൈബിളിൽ മാലാഖമാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുവെന്ന് പറയുന്ന മിക്ക സന്ദർഭങ്ങളിലും 'ഭയപ്പെടരുത്' എന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് ഇടപെടൽ തുടങ്ങുന്നത്. ഭയം നമ്മെ ദൈവത്തിൽ നിന്നകറ്റും. ഈ സത്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ അറിയുന്നില്ലെന്ന് നടിച്ചുകൊണ്ടാണോ പല മതങ്ങളും വിശ്വാസികളിൽ ഭീതിവിതച്ചുകൊണ്ട് അവരെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പിടിച്ചു നിർത്തുന്നത് എന്നെനിക്കറിയില്ല. ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള യാത്ര ഭീരുക്കൾക്കുള്ളതല്ല, ഭയം ദൈവത്തോടായാലും.

ഉറക്കത്തിൽ ജീവകേന്ദ്രം ഉന്നതമായ ഊർജ്ജസ്ഥിതിയിലേക്ക് മാറാറുണ്ട്. അവിടെ, ജീവൻ ആ മേഖലയിലുള്ള അറിവുകളും സന്ദേശങ്ങളും നേരിട്ട് സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. ചിലർക്ക് ബോധമനസ്സിലേക്ക് പകർത്തി സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം എന്നേയുള്ളൂ - ഭൂരിഭാഗവും അതവഗണിക്കുന്നു. ജീവാത്മാവ് ആകാശ സഞ്ചാരങ്ങൾക്ക് ശരീരം വിടുമ്പോഴാണ് ഉറക്കത്തിൽ ശരീരത്തിൽ ഞെട്ടൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ദൈവികമായ പല സന്ദേശങ്ങളും സ്വപ്നത്തിലാണല്ലോ ലഭിക്കുക. സ്വപ്ന സന്ദേശങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്, എല്ലാവർക്കും തന്നെ കിട്ടുന്നുമുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (Akashic Record in Etheric plane).

ഈ സൂഷ്മ സർവ്വവിജ്ഞാനകോശത്തിൽനിന്നുള്ള അറിവുകൾ (വരാനിരിക്കുന്നതും കഴിഞ്ഞുപോയതും) നമ്മെ സ്പർശിക്കാറുണ്ട്. ഇതൊക്കെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനെയാണ് മൂന്നാം കണ്ണ്, Intuition or Instinctive understanding എന്നൊക്കെ പറയുന്നത്. ഇതുപയോഗിക്കാൻ പരിശീലനം ലഭിച്ചവർക്ക് സാധിച്ചെന്നിരിക്കും ചിലർക്കു ജന്മനാ ഇതിനുള്ള ശേഷിയുണ്ടാവും. ഈ ദർശനശേഷിയും സിദ്ധിയുടെ മറ്റൊരു തലം തന്നെ.

മനസ്സിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ചിന്തകളിൽനിന്ന് ഇതുപോലത്തെ അറിവുകളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ, ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ അവ സദൃശ്യത, വിപരീതത, കാര്യകാരണസംബന്ധി, സ്മൃതിഹേതു ഈ നാലുകാരണങ്ങളിലേതെങ്കിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ചിന്തയല്ലെന്നുറപ്പു വരുത്തണം. സദൃശ്യതയെന്നാൽ നാം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലുമായോ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലുമായോ സാദൃശ്യമുള്ളത്, വിപരീതതയെന്നാൽ അവക്കു വിരുദ്ധമായത് (ഉദാഹരണം: പൊക്കമുള്ള ഒരാളെ കാണുമ്പോൾ പൊക്കം കുറഞ്ഞയാരാളെ ഓർമ്മിക്കുന്നത്), കാര്യകാരണ സംബന്ധിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ, പുക കാണുമ്പോൾ തീയെപ്പറ്റി ഓർക്കുന്നത്, സ്മൃതിഹേതുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ പേന കാണുമ്പോൾ അതുതന്നെ വ്യക്തിയെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കുന്നത്. ഇടക്കൊരു കാര്യം പറയട്ടെ, ഒരറിവ് ഓർമ്മയിലേക്കു സൂക്ഷിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഇതിലേതെങ്കിലുമായോ എല്ലാവുമായോ ബന്ധിപ്പിച്ചാണ് അതുള്ളിലേക്ക് സമാഹരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഓർത്തെടുക്കാൻ എളുപ്പമാവും (കുട്ടികൾക്കുപകാരപ്പെടും) അല്ലെങ്കിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് ഇതുപകാരപ്പെടുത്താം. ഈ ദർശനശേഷി വളർത്തിയെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് വളരെ ക്ഷമയാവശ്യമുണ്ട്. ഞാനിതു പഠിച്ചുവെന്ന ഒരൊറ്റ അഹങ്കാരത്തിലെത്തിയാൽ മുഴുവൻ തെറ്റാനും മതി! അങ്ങിനെ ചതിവിൽപ്പെട്ടവർ ധാരാളം. മുപ്പതുവെള്ളിനാണയങ്ങൾ എന്റെ കൈയ്യിലുമിരിക്കും ഗുരു ഗുരുവിന്റെ വഴിക്കും പൊയ്ക്കോളുമെന്നായിരിക്കണം യുവാസും ചിന്തിച്ചത്.

ചിന്തകളുടെ ലോകം

ദൈവം തന്ന സാമാന്യബോധം ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാണ് - നമുക്കുവേണ്ടി ചിന്തിക്കാൻ മറ്റൊരാളെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവം തന്നെ തിരിച്ചെടുക്കാനാണു സാധ്യത. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ ദിവസവും അറുപതിനായിരത്തോളം ചിന്തകളും പതിനായിരത്തോളം വാക്കുകളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുവെന്നാണ് ഇതേപ്പറ്റിയുള്ള പഠനങ്ങൾ പറയുന്നത് - ഉപയോഗിക്കുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷം വാക്കുകളും അസ്ഥാനത്താണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും പഠനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ചിന്തകളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതൊക്കെത്തന്നെ സ്ഥിതി. ശരീരം ശേഖരിക്കുന്ന ഊർജ്ജത്തിൽ കൂടുതലും ചിലവഴിക്കുന്നത്, വ്യഥാ ചിന്തിക്കാനും സംസാരിക്കാനുമായാണെന്നറിയുമ്പോൾ ഒരു വിഷമം തോന്നുന്നുണ്ടാവും. ഊർജ്ജനഷ്ടം ഒഴിവാക്കാനാണ് എല്ലാ അർത്ഥത്തിലുമുള്ള പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ബന്ധനം ആചാര്യന്മാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നത്.

സൃഷ്ടിയുടെ പടവുകളാണ് ചിന്ത, വാക്ക്, ക്രിയ. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു നടപടികളിലും പിഴച്ചാൽ സൃഷ്ടി വികലമായിരിക്കും, ഉറപ്പ്! ആ അർത്ഥത്തിൽ, ആവശ്യമില്ലാത്ത ചിന്തകളും വാക്കുകളും ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു കാണണം. അതായത്, നമ്മുടെ ഭാവി തകർക്കുന്നത് നാം തന്നെയാണെന്ന് നാം കാണുന്നില്ല. "നീ തന്നെയാണ് നിന്റെ നാഥൻ, നീ തന്നെ നിന്റെ ഭാവിയും നിശ്ചയിക്കുന്നു" വെന്നു തന്നെയാണ് ബുദ്ധിസ്റ്റ് പ്രമാണം. ഇവിടെയാണ്, ഒരു വ്യക്തി തത്ത്വസംഹിതകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി ഇടയുന്നത്. മതങ്ങൾ പറയുന്നു, നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ചിന്തിക്കാമെന്ന് - മടിയൻ പറയുന്നു, കൊള്ളാം നല്ല കാര്യം കൂലി ഞങ്ങൾ തന്നുകൊള്ളാമെന്ന്.

വാക്കുകൾ ഊർജ്ജതരംഗങ്ങളാണെന്ന് നമുക്കറിയാം. ചിന്തകളും അങ്ങിനെ തന്നെ - നഗ്നനേത്രങ്ങൾക്കൊണ്ട് നമുക്ക് കാണാനാവില്ലായെന്നുള്ളതു. പക്ഷെ, ചിന്തകളുടെ ശക്തിയും സ്വഭാവവുമെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ

നമുക്കിന്നുണ്ട്. ചിന്തകൾക്ക് രൂപവും നിറവും ഭാരവും പിണ്ഡവും ഗുണവും ശക്തിയും എല്ലാമുണ്ടെന്നും തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആത്മീയ ചിന്തകളുടെ നിറം മഞ്ഞയും സ്വാർഥതയുടെ നിറം ഇളം തവിട്ടുതന്നെ ആണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ചില നിറങ്ങളോടുള്ള നമ്മുടെ ആസക്തി, മനോഭാവവും സ്വഭാവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഒരേ രീതിയിൽ ചിന്തകളെയും പരുവപ്പെടുത്തുകയാണ് യൂണിഫോമുകളുടെ ലക്ഷ്യം. അതേസമയം, ഒരു പ്രത്യേക നിറവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഊർജ്ജചക്രങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് സന്യാസിമാർ കാവിവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നത്. വെള്ളയുടെ ലക്ഷ്യവും മറ്റൊന്നല്ല - ലക്ഷ്യം വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും.

റക്ഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഫെയ്ദെവ്, ചിന്തകൾക്കനുസരിച്ച് മനോശരീരത്തിലെ ആറ്റമുകൾ പുനഃക്രമീകരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും തത്തുല്യമായ അനുരണനങ്ങൾ ഭൗതിക ശരീരത്തിൽ സംഭവിക്കുമെന്നും തെളിയിച്ചു. ചിന്തകളുടെ ശരീരത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി മാഞ്ചസ്റ്റർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി നടത്തിയ പഠനത്തിൽ, നിയന്ത്രിത സാഹചര്യത്തിൽ കായിക പരിശീലനം നടത്തിയ ആളുകളിൽ 33% പേർക്ക് പേശീവളർച്ച സംഭവിച്ചുവെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, കായിക പരിശീലനം നടത്തുന്നതായി ചിന്തിക്കുക മാത്രം ചെയ്ത രണ്ടാമത് വിഭാഗത്തിലെ 18% ആളുകളിലും അതേ തോതിലുള്ള പേശീവളർച്ച കാണാനായി. സൈക്കോ-ന്യൂറോ-ഇമ്മ്യൂണോളജി പറയുന്നത് എല്ലാ ചിന്തകളും എൻഡോക്രൈൻ ഗ്ലാന്റുകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്നാണ്.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ദുരുഹതകൾ ഇപ്പോഴും അവശേഷിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ചിന്ത-വാക്ക്-പ്രവൃത്തി (ചിന്ത-വചനം-മാംസം) ഈ പടികളുടെ പ്രസക്തി ആരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകൾക്കുള്ള സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശേഷി മനുഷ്യൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്, അളന്നിട്ടുണ്ട്. ചിന്തകളുടെ പ്രവർത്തനം മനസ്സിലാക്കാൻ ചാൾസ് ലെഡ്ബീറ്ററെന്ന ഗവേഷകൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന എലമെന്റൽ സിദ്ധാന്തം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് നമ്മൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ബോധത്തിന്റെ പല അടങ്കുകളിൽ ഉപബോധമനസ്സിന്റെ തലങ്ങളാണ് ഒരു ലക്ഷ്യം വിക്ഷേപിക്കാൻ പറ്റിയ

വിക്ഷേപണത്തറകൾ എന്നാണ്. അതായത്, ഒരു ലക്ഷ്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ ബോധമനസ്സിനെക്കാൾ ശക്തി ഉപബോധമനസ്സിനാണ് എന്നർത്ഥം. ബോധമനസ്സിൽ നിന്നും ഉപബോധമനസ്സിലേക്ക് മനുഷ്യൻ വഴുതുന്ന സന്ധ്യക്കും, ഉപബോധമനസ്സിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും സാവധാനം ഉണരുന്ന പ്രഭാതത്തിലും ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് ബലം കൂടും. ഇതുപോലെ, ബോധമനസ്സ് മയങ്ങുന്ന അനുഭവങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങൾക്ക് കഴിയും. പക്ഷെ, ഇവ കൃത്രിമമായതുകൊണ്ട് നിയന്ത്രിത സാഹചര്യങ്ങളിലെ പ്രയോജനപ്പെടും.

വി.ബൈബിളിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തീരുമാനിച്ചവരുടെ നയങ്ങൾ നിർണ്ണായകമായി - മുഖ്യശിക്ഷ്യനായ പത്രോസിന്റെയും, മറിയത്തിന്റെയും, തോമ്മായുടെയുമൊക്കെ പേരിലുള്ള രചനകൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. 'നഷ്ടപ്പെട്ട സുവിശേഷങ്ങൾ' എന്നൊരു കൃതിയിപ്പോൾ ലഭ്യമാണ്, അതിലുണ്ട്, 'നീ ചിന്തിക്കുന്നതെന്തോ അതായിത്തീരുമെന്ന്' യേശു പറഞ്ഞതായി. വളരെ നിർണ്ണായകമായ ഒരു ചിന്തയിലിരിക്കുന്നു; അതു മറ്റൊന്നുമല്ല, നാമിപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നതെന്തോ അതു നമ്മുടെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന നിയമം. വിതക്കുന്നതു കൊയ്യും എന്നു പറഞ്ഞാൽ കൊയ്യുന്നതു നാം വിതച്ചതാണെന്നു സാരം. പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള ജീവന്റെ പരിണാമപാതയിൽ ഘട്ടം ഘട്ടമായാണതു സംഭവിക്കുക - കൊയ്ത്ത്!

എങ്ങിനെ നോക്കിയാലും, ഒരു ദൈവികപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി നാമിവിടെ ആയിരിക്കുന്നുവെന്നത് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ഞാനുദ്ദേശിച്ചത് ഒരൊറ്റ കാര്യമേയുള്ളൂ, നാമെന്തായിരിക്കുന്നോ അതാണ് നമുക്കാവശ്യം; അതു നാം തിരഞ്ഞെടുത്തതാണ് - അഭിമാനത്തോടെ നാമത് കരുതേണ്ടതുമാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ദുരിതപൂർണ്ണമാക്കുന്ന ഒരു ഘടകം താരതമ്യപ്പെടുത്തലാണ്. നമ്മളറിയാത്ത അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്, പ്രകൃതി ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥയിലാണ് എല്ലാവരെയും ആക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന്. അതിലെ Psychological Balance നെപ്പറ്റി മാത്രം പറയാം. സ്വന്തം രമ്യഹർമ്മത്തിലെ 5 ഡയമെൻഷൻ തീയേറ്ററിലിരുന്നു സിനിമാ കാണുന്ന

സഹസ്രകോടീശ്വരനേക്കാൾ സംതുപ്തൻ, ചാറ്റമഴ തൂജുമ്പോൾ ഓലപ്പുരയുടെ ഇറയത്തെ ചാക്കുകട്ടിലിൽ ഒരറ്റത്തു പൂച്ചയേയും താഴെ പട്ടിയെയുമായി മൂടിപ്പുതച്ചുകിടന്നുറങ്ങുന്ന വയസ്സൻ പിച്ഛാരനായിരിക്കാം.

അയൽവാസിക്കു സൈക്കിളുണ്ട്, മറ്റവനു കാറുണ്ട്... അങ്ങിനെയങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുന്നുനിടത്താണ് പ്രശ്നം. ആർക്കും കിടക്കാമില്ലാത്ത നാട്ടിലാണെങ്കിൽ ഈ പിച്ഛാരൻ ആ ചാക്കു കട്ടിലിൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ധനവാനായിരിക്കും. ഈ താരതമ്യാത്മക ജീവിതം നമ്മുടെ സമൂഹം പണിതതു തന്നെയാണ്. എത്ര മാർക്കു കിട്ടുന്നുവെന്നുള്ളതല്ല ഇന്നത്തെ കുട്ടികളുടെയോ മാതാപിതാക്കന്മാരുടേയോ പ്രശ്നം - പകരം, മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം മുന്നിലെത്തിയോയെന്നതാണ്. അത്തരക്കാർക്കു മത്സരിക്കാൻ ഒരു സൈന്യംതന്നെ എപ്പോഴും മുന്നിലുണ്ടാവും. ഓരോരുത്തരും മത്സരിച്ചു ക്ഷിതിനിക്കുന്നതു കാണാനും കൈയ്യടിക്കാനും എല്ലാവരും കാണും. സ്വന്തം റിക്കോർഡുമായി മത്സരിക്കാൻ ഓരോരുത്തരെയും പഠിപ്പിക്കുവാൻ നാമിനിയെങ്കിലും തയ്യാറെടുക്കുക. ആ വാശി ജീവിതത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നവന്റെ വിജയഗാഥ ഒരിക്കലും അവസാനിക്കില്ല. ആയിരിക്കുന്ന നിമിഷത്തെ അംഗീകരിക്കൽ വളർച്ചയുടെ പാതയിലെ ഒരു നിർണ്ണായക നാഴികക്കല്ലാണ്. വളരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അതിനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങാൻ ഏറ്റവും നല്ല സമയമിപ്പോഴാണ് താനും.

പോസിറ്റീവ് തിങ്കിംഗ്

പോസിറ്റീവ് തിങ്കിംഗ്, ഭാവി രൂപീകരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, ശരീരം ആരോഗ്യത്തോടേയായിരിക്കാനും ആവശ്യമാണ്. നാം സന്തോഷവാന്മാരായിരുന്നാൽ ശരീരത്തിലെ മുഴുവൻ കോശങ്ങളും സന്തോഷവാന്മാരായിരിക്കും. ഇതു രോഗാവസ്ഥയിലുള്ള സെല്ലുകളെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു മരുന്നിലോ ഒരു വൈദ്യനിലോയുള്ള വിശ്വാസം

(Placebo Effect) മാത്രംമതി മാതൃകരോഗങ്ങളിൽനിന്നുപോലും രക്ഷപ്പെടാൻ. ഒരു പ്രത്യേക ശരീരഭാഗം സുഖപ്പെടുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾക്ക് ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ അവിടെ സൗഖ്യവും ആരംഭിച്ചിരിക്കും. എങ്ങിനെയാണോ ഒരവസരം ആയിരിക്കേണ്ടതെന്ന് ഒരാൾ കരുതുന്നുവോ അതുപോലെ തന്നെ അത് ഭാവനയിൽ കാണുക. അതങ്ങിനെതന്നെ സംഭവിക്കുന്നതു പോലെ പെരുമാറുകയും ചെയ്താൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രവർത്തനം കാണാം. സംശയത്തിന്റെ ഒരു നാമ്പ് പോലും ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. വി. ബൈബിളിൽ ലാസ്സറസ്സിനെ യേശു ഉയർപ്പിച്ച ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മരിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞ ഒരാളുടെ കല്ലറയുടെ മുമ്പിൽ നിന്ന് 'പിതാവേ എന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടതിനു ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു, ലാസ്സറെ പുറത്തു വരിക' എന്ന് പറയുമ്പോൾ ലാസ്സർ ജീവിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നില്ലായെന്ന് ഓർക്കുക. പക്ഷെ, അങ്ങിനെ ഒരവസ്ഥയെപ്പറ്റിയല്ല യേശു സംസാരിച്ചതും ചിന്തിച്ചതും. ഇത്തരമൊരു മനോഭാവത്തിന്റെ കടുകുമണിയോളം വലിപ്പത്തിലേക്കിലും ഉള്ളിലുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു മലയെ മാറ്റാൻ അത് മതിയെന്നാണ് യേശു പറഞ്ഞത്.

സ്വയം അങ്ങിനെയൊരു വിശ്വാസതലം ഉണ്ടാക്കാൻ ത്രാണിയില്ലെന്നു തോന്നുവർക്ക് ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യം സങ്കല്പിക്കുന്നത് പ്രയോജനം ചെയ്യും. അതുശരിയായാൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാം, ഇത് ശരിയാകുമോയെന്നു നോക്കട്ടെ എന്നൊക്കെ ഒരിക്കലും പറയാൻ പാടില്ല - ചെറിയ കാര്യത്തിലായാൽപോലും. പക്ഷെ, അത്യാഗ്രഹവും അമിതാത്മവിശ്വാസവും അപകടം വരുത്തും. ചിന്തകളുടെ പ്രവർത്തനം മനസ്സിലാക്കിയാൽ ഒരു വ്യക്തിയും ഒരു സ്ഥിതി വിശേഷവും സ്വയം അങ്ങിനെ ആകുന്നതല്ല, ബോധപൂർവ്വമുള്ള ചിന്തകളിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടതാണെന്നും കാണാം.

നെഗറ്റീവ് ചിന്തകൾ അപകടം വിളിച്ചു വരുത്തുമെന്ന് പറഞ്ഞു. അനേകംപേർ ഒരുമിച്ചുചേർന്നു സൃഷ്ടിച്ച നെഗറ്റീവ് ഇശ്ചകൾ അമേരിക്കയിൽ ട്വിൻഡർ ദുരന്തമായി മാറി. ഇതുപോലൊരു രംഗം അമേരിക്കയിൽ ഏറെ വായിക്കപ്പെട്ട ഒരു നോവലിലുമുണ്ടായിരുന്നു, ഒരു ഹോളിവുഡ് ചിത്രത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നു. ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ അതു ഭാവനയിൽ കണ്ടു - അതു യാഥാർത്ഥ്യവുമായി.

പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും അല്ലെങ്കിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഉള്ളിൽ രൂപം കൊള്ളുന്ന അസ്വസ്ഥതകൾ വളർന്നുവരുന്നത്, അതേത്ര ചെറുതാണെങ്കിലും അശക്തമാണെങ്കിലും ദോഷം ചെയ്യുമെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമായ കാര്യം തന്നെ. പ്രശ്നങ്ങളെ അതിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ തന്നെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയെന്നതാണ് അറിവുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത്. ഇദി അമിനും ഹിറ്റ്ലറുമൊക്കെ വ്യക്തികളാണെന്നു കരുതാൻ പാടില്ല. അനേകമാളുകൾ വർഷങ്ങളായി മനസ്സിൽ കരുതിയ വിദ്വേഷചിന്തകൾ അവരിലൂടെ പുറത്തു വന്നുവെന്നുള്ളു. ഈ ലോകത്തു നടക്കുന്ന പല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് ശരിയാണ്. ആകാശത്തുകൂടെ സഞ്ചരിക്കാനും, ചന്ദ്രനിൽ കാലുകുത്താനുമൊക്കെയുള്ള അനേകരുടെ ഇശ്ചയാണ് ഓരോരുത്തരിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നത്.

നെഗറ്റീവ് ചിന്തകളാണ് ദരിദ്രരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ദാരിദ്ര്യത്തിനെതിരായി പൊരുതണം എന്നൊരാൾ പറയുന്നതുതന്നെ ഒരു ദരിദ്രൻകൂടിയെങ്കിലും ജനിക്കാൻ കാരണമാകും. നെഗറ്റീവ് ചിന്തകൾ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ ഉപബോധമനസ്സിനെ പ്രവൃത്തി-വാക്ക്-ചിന്ത പ്രക്രിയയിലൂടെ തിരുത്തുക. ഇവിടെ, എനിക്കത് ആവില്ലായെന്നതിനു പകരം എനിക്കതാവും എന്ന ചിന്തയോടെ പ്രവൃത്തിച്ചു തുടങ്ങുകയും ആവുന്നു എന്നു പറയുകയും അങ്ങിനെ തന്നെ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ മതി. പ്രപഞ്ചത്തിന് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേക പദ്ധതിയുണ്ടെന്നു തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നത് നല്ലത്, അത് സത്യമാണ് താനും.

തീവ്രമായ ഇശ്ച സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള എലമെന്റലുകളെ കാലാതീതമായി സൂക്ഷിക്കാനുള്ള വിദ്യകൾ പുരാതന സംസ്കാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പിരമിഡുകളിൽ ഇപ്പോഴും ചില ശാപങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് ഏതാണ്ട് എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. നല്ല ചിന്തകൾ മൂന്നുപ്രാവശ്യം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അത് പ്രസരിപ്പിക്കുന്നവന്റെ മനോശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കും, ആരെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണോ ആ ചിന്ത അയാൾക്കത് ഉപകാരപ്പെടും, ആകമാന

ബോധാതലത്തിലും അത് വ്യത്യാസം വരുത്തും. ദുർഘാപങ്ങളാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധിമുട്ടുകളെപ്പോലെ തിരിഞ്ഞു വന്നാലാതെ മേൽപ്പിക്കും.

ആളുകൾ കാത്തിരിപ്പ് കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വരികയും വിശ്രമിക്കുകയും പോവുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ചിന്തകൾ മനസ്സിലേക്ക് വരികയും പോവുകയും ചെയ്യും. പലതിനെയും നാം ശ്രദ്ധിക്കാറേയില്ല. ഒരേണ്ണത്തിനെ നാം ശ്രദ്ധിച്ചാലോ പുറത്താക്കാൻ ശ്രമിച്ചാലോ അല്ലെങ്കിൽ ഒന്ന് താലോലിക്കാമെന്നു കരുതിയാലോ? അതിന്റെയൊരു നൂറു പതിപ്പുകൾ കൂടി അപ്പോൾ തന്നെ മനസ്സിൽ രൂപം കൊള്ളുകയായി. നല്ലത്/ചീത്ത എന്നിങ്ങനെ അവയെ തരം തിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാലും ഇതുതന്നെ സ്ഥിതി. ആചാര്യനായാലും ആശ്രിതനായാലും നടപടിക്രമമെല്ലാം ഒന്നുതന്നെ. ചിന്തകളിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം അവയെ അവഗണിക്കുകയാണ്.

ക്ഷേത്രാങ്കണത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഒരാൾ ഈശ്വരചിന്തകൾക്ക് പെട്ടെന്ന് അധീനനാവുന്നത് അത്തരം ചിന്തകൾ കൂമ്പാരം കൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലത്ത് ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അനേകം വർഷങ്ങൾ മദ്യശാലയായി പ്രവർത്തിച്ച ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ സമീപത്തു നിന്നാൽ തന്നെ മദ്യപിക്കാനുള്ള ആസക്തി ഉണ്ടായെന്നിരിക്കും.

മറ്റുള്ളവരുടെ ഉപയോഗത്തിലിരുന്നതും ആരുപയോഗിച്ചുവെന്നുറപ്പില്ലാത്തതുമായ വസ്തുക്കൾ ഒഴിവാക്കുകയാണുചിതം. ദ്രോഹ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിയും ഇതുപോലെ പുറത്തുനിന്നുള്ള ചിന്തകളുടെ സ്വാധീനത്തിലായി പോയതുകൊണ്ട് ദ്രോഹം ചെയ്തുപോയതാവാം. ഊർജ്ജരശ്മികൾ എല്ലാം തീരുമാനിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ, ഒരു കാര്യം ശരിയെന്നോ തെറ്റാണോ പറയാനോ ഒരാൾ നല്ലവനെന്നോ ദുഷ്ടനെന്നോ വിധിക്കാനും മനുഷ്യൻ ആളല്ല. വളരെയേറെ പഠിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഒരു വിഷയമാണ് ചിന്തകൾ. ചിന്തകളുടെ സ്വാധീനം എത്രയാണെന്നറിയുന്നവർ നമ്മുടെ ചിന്തകളെ തന്മയത്വത്തോടെ സ്വാധീനിക്കുന്ന പ്രഭാഷകരെയും, എഴുത്തുകാരെയുമൊക്കെ മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി.

ഇശ്വയെ സ്ഥാപിക്കൽ

ഒരു ഇശ്വയെ (ലക്ഷ്യം) ചാൾസ് ലെഡ്ബീറ്റർ ഒരു എലമെന്റലായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ എലമെന്റലിലുള്ള ഇശ്വയാണ് പിന്നീട് സ്വയം പ്രവർത്തിച്ചു ക്രിയയാകുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. സ്വരൂപിക്കുന്ന എലമെന്റലിന്റെ ശക്തി വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. ശക്തനായ ഒരാചാര്യന്റെ ഇശ്വ അപ്പോൾ തന്നെ ക്രിയയാകാൻ മാത്രം ശക്തിയുള്ളതാവാം - ശാപവും ഒരിശ്വ തന്നെ. ഗുരുക്കന്മാർക്ക് ഒരു എലമെന്റലിന്റെ ശക്തി ബഹുമടങ്ങ് കൂട്ടാൻ ശേഷിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനു നാം ഇത്രമേൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. ഒരാൾ സ്ഥാപിച്ച ഇശ്വയുടെ ശേഷി നിർവ്വിര്യമാക്കാൻ വിരുദ്ധ ചിന്തകൾക്ക് കഴിയും. കഴിയുന്നതും ശാപവാക്കുകൾ ഏൽക്കാതിരിക്കാനും ഇശ്വകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നവർക്ക് കഴിഞ്ഞാലെ മനോഹരമായ ഒരു സൃഷ്ടിയും സാധ്യമാകൂ. ഒരേ ഇശ്വ വീണ്ടും നമ്മൾ രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ എലമെന്റലിന്റെ ശക്തിയും ആനുപാതികമായി വർദ്ധിക്കും. പലർക്കുടി ആവർത്തിച്ചാലും ഇതു തന്നെ സ്ഥിതി. സമൂഹപ്രാർഥനകൾ ഒരു നല്ലയുദാഹരണമാണ്.

ഗൃഹ

പ്രവേശം മുതലായ ചടങ്ങുകളിൽ പരമാവധി ആളുകളെ പങ്കെടുപ്പിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് പിന്നിലുള്ള രഹസ്യവും ഇതു തന്നെ. ഒരു നിശ്ചിതശക്തി

ഈ എലമെന്റലിനു കിട്ടുമ്പോൾ അത് സ്വയം ഉചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എല്ലാ സൃഷ്ടിയുടെയും പ്രവർത്തനരീതി ഇതാണ്.

ഇവിടെ അൽപ്പം വിശദീകരണം കൂടി ആവശ്യമുണ്ട്. നല്ലയാരു ഭാവിക്ക് കൃത്യമായതും വ്യക്തമായതുമായ ഒരു എലമെന്റ് രൂപീകരിക്കപ്പെടണം. ഇതാണ്, നിങ്ങൾ ആരായിത്തീരണമെന്നാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോഴേ അധ്യാപകർ നമ്മോടു ചോദിക്കുന്നത്. ആ ലക്ഷ്യം, ഓരോ പ്രാവശ്യം മനസ്സിൽ കാണുമ്പോഴും ആ എലമെന്റലിന്റെ ശക്തിയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ എലമെന്റലിന്റെ ശക്തി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലും കാര്യമില്ല. ഇതാണ് അതിന്റെയർത്ഥം എന്ന് പ്രപഞ്ചത്തിനു (ഈശ്വരന്) നന്നായി മനസ്സിലായാലേ നാമുദ്ദേശിച്ച കൃത്യതയോടെ പ്രവൃത്തി സംഭവിക്കുന്നുള്ളൂ - പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടത് ഇശ്വരനാണല്ലോ.

എലമെന്റലിന്റെ കാതലൈന്താണെന്ന് ഈശ്വരൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത് അത് നമ്മൾ പറയുമ്പോഴും അതിനു വേണ്ടി നമ്മൾ ഒരുങ്ങുമ്പോഴുമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഒരു കുട്ടിയുടെ ആഗ്രഹം ഒരു ഡോക്ടറാവണം എന്നാണെങ്കിൽ ഡോക്ടർക്കൊത്തപോലെ ആ കുട്ടി പെരുമാറുകയും പ്രവൃത്തിക്കുകയും വേണം. ഒരു സ്കൂട്ട് വാങ്ങാൻ വേണ്ടി കൂടുകയിൽ സ്ഥിരം പണം ഇടുക, കൺസൾട്ടേഷൻ സൗകര്യമുള്ള മുറി വീട്ടിലൊരുക്കുക തുടങ്ങിയതുപോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഈ കുട്ടി ചെയ്യുകയും അതിനായി എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും ഈശ്വരന് കാര്യം പിടികിട്ടും. ചോദിക്കുന്നവരോടെല്ലാം ഞാൻ ഡോക്ടർ ആവാനാണ് പഠിക്കുന്നതെന്നു പറയുമ്പോഴും കാര്യം പിടികിട്ടും. ഇതു പറയാനുള്ള ഒരവസരവും നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്. ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഈ ലക്ഷ്യം പ്രപഞ്ചത്തെ അറിയിക്കുന്നോ അത്രയും നല്ല രീതിയിൽ കാര്യം സാധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇവിടെ, സംശയത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ എവിടെയെങ്കിലും വന്നാൽ ഫലത്തിലും വൈകല്യങ്ങളും തടസ്സങ്ങളും അനുഭവപ്പെടും. വേറൊരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പ്രാർത്ഥനയെന്നു പറയുന്നത് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം സാധിച്ചു എന്ന വിചാരത്തോടെ സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് നന്ദി പറയുകയാണ്.

ഇതിനൊക്കെ വെറും വിശ്വാസം പോരാ, Belief ന്റെയും faith ന്റെയും തലം കടന്ന് trust എന്ന് പറയുന്ന തലത്തിൽ എത്തിച്ചേരണം. ഇവിടെ മനുഷ്യൻ യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല, എല്ലാം പ്രപഞ്ചം കൃത്യസമയത്ത് ഭംഗിയായി ചെയ്തിരിക്കും എന്നു നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അലസതയെപ്പറ്റിയല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്; ഒരുവൻ അവനെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൗത്യം തുടരുകയും വേണം. ഓരോന്നും എന്തിനാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് ഇവിടെ ആരും ചിന്തിക്കുകയുമില്ല, ഒന്നിനെയും യുക്തികൊണ്ട് ബന്ധിപ്പിക്കുകയുമില്ല. സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം നല്ലതിനെന്ന് കണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതം trust ൽ മാത്രമേ സംഭവിക്കൂ. ഇതിലേക്ക് വരാൻ നമ്മെ സഹായിക്കാത്ത മുഴുവൻ തത്ത്വസംഹിതകളും മനുഷ്യനു ദ്രോഹം ചെയ്യും, ഒരു സംശയവും വേണ്ട. പോസിറ്റീവ് തിങ്കിംഗ് എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ ശാസ്ത്രീയത ഇതുതന്നെ. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി സംശയിക്കുന്നവരാണ് അൽപ്പം മുന്നിലേക്ക് മാത്രം നീളുന്ന പരിമിതമായ യുക്തിയെ ആശ്രയിക്കുന്നത്.

പ്രപഞ്ചം ആർക്കെന്തെങ്കിലും നൽകുന്നുവെങ്കിൽ അത് സമൃദ്ധമായിട്ടാണെന്ന് കാണാൻ നാം വിഷമിക്കുന്നു. ശ്വസിക്കാനുള്ള വായുവും കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളവും ഉപയോഗിച്ചുതീർക്കാൻ നമുക്കാവില്ലെന്ന് ഓരോരുത്തരും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ് വൈരുദ്ധ്യം. സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം പതറിപ്പോകാൻ പിന്നെയുമുണ്ട് കാരണങ്ങൾ. ഞാനത് അർഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് ചിന്ത, എനിക്കതിനു ശേഷിയില്ലെന്ന് ചിന്ത, എനിക്ക് കിട്ടുകയില്ലെന്ന് ചിന്ത, സാങ്കേതിക ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ എങ്ങിനെ പരിഹരിക്കുമെന്നുള്ള ചിന്ത, വേണ്ട പണം എങ്ങിനെ കണ്ടെത്തുമെന്ന ചിന്ത ... അങ്ങിനെ പലതും. ഇതൊക്കെ ലക്ഷ്യത്തെയും വികലമാക്കും. ഇതെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി പ്രപഞ്ചത്തിനുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കണമെങ്കിലും ഓരോരുത്തരും വെറും ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന്

മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിലും trust അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ trust ൽ ഒന്നിനേപ്പറ്റിയും ലവലേശം പോലും സംശയങ്ങൾ ആർക്കും കാണില്ല.

എങ്ങിനെ ഒരാളുടെ ഉപബോധമനസ്സിനെ പ്രോഗ്രാം ചെയ്യാമെന്ന് ഡോ. ജോസഫ് മർഫി എഴുതിയ 'Powers of the Subconscious Mind' എന്ന ഗ്രന്ഥം വളരെ വിശദമായി വിവരിക്കുന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കൊണ്ടായാലും എങ്ങിനെ അത്ഭുതരോഗശാന്തികൾ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥം വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടെ അറിയേണ്ട ഒരു കാര്യം, നാം സംസാരിക്കുന്നതെന്തോ അത് മനസ്സിലുള്ള പ്രോഗ്രാമുകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. മുഖഭാവങ്ങൾ അത് പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരിക്കും. വാക്കുകൾ ചിന്തയുടേയും സൃഷ്ടിയുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരു സുപ്രധാന കണ്ണിയാണ് (വചനമാണ് മാംസമാകുന്നത്). നാമിശ്ചിക്കുന്നത് വാക്കുകളിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു, തമാശക്കാണെങ്കിൽപോലും, നാം പറയുന്നതെന്തോ അതാവും സംഭവിക്കുക. ചിലത് സംഭവിക്കുന്നത് നാം പറയുന്നതുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടുമാണെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നാൽ കൂടുതൽ വലിയ അപകടങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ മതി. നാമെന്തിനെയാണോ ഭയക്കുന്നത് അത് സംഭവിക്കും എന്നൊരു ചൊല്ല് തന്നെയാണിത്. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കും എന്നൊരു പ്രോഗ്രാം ഉള്ളിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് നമ്മിൽ ഭയം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇത്തരം വിരുദ്ധ പ്രോഗ്രാമുകൾ ഉള്ളിൽ നിന്ന് എടുത്തു മാറ്റാനും ഉപായങ്ങളുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഒരു നിമിഷം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് മൂന്നു കാരണങ്ങളാലാണ്: നിയന്ത്രണമില്ലാതെ ഉള്ളിൽക്കൂടി കടന്നുപോവുന്ന ചിന്തകളാൽ (uncontrolled thoughts), പ്രത്യേക ഇശ്ചയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന നിയന്ത്രിത ചിന്തകളാൽ (creative

thoughts) സമൂഹബോധതലം (collective consciousness) സ്വയം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ചിന്തകളാൽ.

ധ്യാനം ധ്യാനം സർവ്വത്ര!

ധ്യാനം, ധ്യാനം, ധ്യാനം നാഴികക്കു നാല്പതുവട്ടം കേൾക്കുന്ന വാക്കാണിത്. 'Meditation' എന്ന വാക്കിനുള്ളിടത്തോളം നിർവ്വചനങ്ങൾ മറ്റൊരു വാക്കിനും ഉണ്ടായിരിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ മനസ്സിലാക്കലനുസരിച്ച് ധ്യാനമെന്നു പറയുന്നത്, മനസ്സിനെ എവിടെങ്കിലും കേന്ദ്രീകരിക്കുകയല്ല, എല്ലാറ്റിനെയും ചിതറിക്കലാണ്. പരമമായ സത്തയെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണം (അന്നമയം), ജീവൻ (പ്രാണമയം), മനസ്സ് (മനോമയം), അറിവ് (ജ്ഞാനമയം) എന്നീ കോശങ്ങളെയെല്ലാം നിർവ്വിര്യമാക്കി 'ആനന്ദ'മയകോശത്തിലെത്തി അതിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതാവാനു സഹായിക്കലാണ്. ധ്യാനത്തെ എങ്ങിനെയെല്ലാം വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും വസ്തുവും സമയവും ഒന്നും യാഥാർത്ഥ്യമല്ലാത്ത നിത്യതയിൽ എത്തിച്ചേരണമെങ്കിൽ നാമ-രൂപ-ഗുണ ബന്ധമുള്ള (ഈഗോ) സർവ്വത്തിൽ നിന്നും നാം മുക്തിപ്രാപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഏതോ ഒരു നിശ്ചിത കേന്ദ്രത്തിലേക്കുള്ള ചുരുങ്ങലല്ല, പകരം എല്ലാറ്റിൽ നിന്നുമുള്ള വിടുതലാണ് ധ്യാനം - നാമിപ്പോൾ ധ്യാനമെന്നതിനെ കരുതുന്നതങ്ങിനെയല്ലെങ്കിലും. ഒരിക്കൽ ധ്യാനം പഠിക്കാനെത്തിയ ശിഷ്യൻ സന്ധ്യയായപ്പോൾ ഗുരുവിനോട് പറഞ്ഞു, 'കൈകാലുകൾക്കെല്ലാം വേദന'; ഗുരു പറഞ്ഞു, 'മാറിക്കൊളം'. ഒരാഴ്ച്ച കഴിഞ്ഞു ശിഷ്യൻ പറഞ്ഞു, 'നല്ല സുഖം'; ഗുരു പറഞ്ഞു, 'അതും മാറിക്കൊളം'. ഫലം വ്യക്തിഗതമായതുകൊണ്ട്, ധ്യാനത്തിന്റെ

ഓരോ ഘട്ടത്തിലും പരിശീലകനുണ്ടാവുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലും ധ്യാനത്തെ കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കാനാവില്ല.

"വതസ്യ നിശ്ചിന്തനം ധ്യാനം (constant awareness of That)" എന്നാണ് ആത്മപൂജോപനിഷത്തിൽ ധ്യാനത്തെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത്. പരമമായ സത്തയെയാണ് 'തത്' എന്നിവിടെ പറയുന്നത്. തസ്യയെന്നാൽ 'അതിന്റെ'യെന്നർത്ഥം. തടസ്സമില്ലാതെ നിരന്തരം 'അതി'നെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കൽ ധ്യാനമാകും. ഇതു സാധിക്കാൻ അഹംബോധത്തെ ബോധപൂർവ്വം മാറ്റിനിർത്തണം. ഇതിനാവശ്യമായ ഇരട്ട ബോധമുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏകജീവി മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. അവനു മാത്രമേ ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയാണെന്നു ചിന്തിക്കാനാവൂ. അഹത്തെയും അഹത്തിന്റെ ബന്ധനങ്ങളേയും പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള യാത്രയിൽ അവയേയുംകൊണ്ട് പോകുന്നത് ശരിയാവില്ല - ഒപ്പം വേണ്ടത് തനി നിശ്ശബ്ദത തന്നെ. ചുരുക്കത്തിൽ, അഹംബോധത്തിൽ നിന്നും പരമമായ സത്താബോധത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമാണു ധ്യാനം, എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭാഗികമായി എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു നിർവ്വചനമാവും. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ എന്തെല്ലാം തടസ്സങ്ങളുണ്ടോ അതെല്ലാം പ്രധാനമായും മനസ്സെന്ന വലിയ മേഖലയിലാണ്; വേറൊരു വാചകത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മനസ്സിനെ നിർവ്വീര്യമാക്കുകയോ ഇല്ലാതാക്കുകയോ ചെയ്യുക ധ്യാനത്തിന്റെ ഒരവിഭാജ്യ ദൗത്യമാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ, 'ധീ' (ബുദ്ധി) യുടെ 'ന' (ഇല്ല) ഒഴിവാക്കലാണ് ധ്യാനം (ധീ + ന = ധ്യാന = ബുദ്ധിയില്ലാത്ത അല്ലെങ്കിൽ ബുദ്ധിപ്രവർത്തിപ്പിക്കാത്ത ഒരവസ്ഥ).

മനസ്സിനെ ഇല്ലാതാക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒന്നുമല്ലാതായിത്തീരുകയെന്നർത്ഥം. ഈ ഒന്നുമല്ലാതായിത്തീരൽ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു തിരിനാളത്തെ സങ്കൽപ്പിക്കുക. അതിനു പേരുണ്ട്, ഗുണമുണ്ട്, രൂപമുണ്ട്, സ്വഭാവമുണ്ട്, ആകൃതിയുമുണ്ട്. ഈ തിരിനാളം കാറ്റത്തു കെട്ടുപോയാൽ അതവിടെയുണ്ടായിരുന്നെന്നു തെളിയിക്കാൻ യാതൊന്നും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. ഇത്തരമൊരു അവസ്ഥമാറ്റമാണ് ഏതൊന്നും അഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ബ്രഹ്മമായിത്തീരുമ്പോൾ (എന്തെങ്കിലുമൊന്നു വിശുദ്ധമാകുമ്പോൾ /

ദൈവത്തിലാവുമ്പോൾ) ഉണ്ടാകുന്നത്. ശരീരം, മനസ്സ്, ആത്മാവ് എന്നീ മൂന്നു തലങ്ങളുമായി ആയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ, ആകമാന സൗഖ്യം പ്രാപ്യമാക്കാനുള്ള യത്നങ്ങളിൽ, ശരീരം, ശ്വാസം, മനസ്സ് എന്നീ മൂന്നു മാധ്യമങ്ങളിലൊന്നിനെയാണു പ്രധാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അത്തരം അഭ്യാസങ്ങളെയെല്ലാം ധ്യാനങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതാണ് ധ്യാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മനസ്സിലാക്കലുകളിൽ അവ്യക്തത സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനൊരുകാരണം.

പതറാതെ എന്തിലെങ്കിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണു ധ്യാനമെന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്; യാതൊരു ചിന്തകളുമില്ലാതെ കുറച്ചുനേരമിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതാണു ധ്യാനമെന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. ആദ്യത്തെയവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കാൻ, എന്തിലാണോ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അതിന്റെ ചിത്രം കണ്മുന്നിൽ വെച്ചാൽ മതിയാവും; രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥ പ്രാപ്യമാക്കാനാകട്ടെ നന്നായൊന്നുറങ്ങിയാലും മതിയാകും. രൂപവും ഗുണവുമൊന്നുമില്ലാത്ത ഈശ്വരനിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണു ശരിയായ ധ്യാനമെന്നു പറയാം. ഈശ്വരൻ ജ്ഞാനമായതുകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനേ ആ രീതിയിൽ സത്യത്തെ ധ്യാനിക്കാനാവൂയെന്നു പറയുമ്പോൾ, പിന്നെങ്ങിനെയാണു ധ്യാനിക്കുകയെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു ശക്തി കൂടും.

ശുദ്ധധ്യാനത്തിൽ മാധ്യമങ്ങളില്ല; പക്ഷേ, മാധ്യമങ്ങളുടെയിടയിൽ (Props and Koans) ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന് മാധ്യമമല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലേക്കു പോകാൻ മാധ്യമം ആവശ്യമുണ്ടെന്നതു സത്യമാണു താനും. മറ്റൊന്നിന്റെ സഹായത്തോടെയുള്ള യാത്ര അൽപ്പദൂരത്തേക്കെ പ്രയോജനപ്പെടുവെന്നതു കൊണ്ട് ധ്യാനത്തിലൂടെയുള്ള മുന്നേറ്റത്തിൽ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന മാധ്യമങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പുറം കടലിൽ ഒറ്റക്കു തുഴഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന വഞ്ചിക്കാരനെപ്പോലെയാണു ധ്യാനാഭ്യാസികൾ. എന്നും ഒരേ ചക്രവാളമായിരിക്കും അനേകനാളുകളുടെ മുനിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്നത്. കര അവന്റെ മുനിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് പൊടുന്നനേയായിരിക്കും; അതുപോലെയാണൊരുവൻ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയാവുന്നതും, ശരിയായ ധ്യാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതും.

സത്യമെന്ന ജ്ഞാനത്തെ ആകമാനസർവ്വത്തിൽ നിറയ്ക്കുകവഴി അഹം ബ്രഹ്മമായി മാറുകയാണു ശരിയായ ധ്യാനത്തിലൂടെ സംഭവിക്കേണ്ടത്. അത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ സ്ഥലകാലബന്ധനങ്ങളിൽ കൂടുങ്ങിയിരിക്കുന്ന യാതൊന്നുമല്ല 'ഞാൻ' എന്നൊരു മനസ്സിലാക്കലുണ്ടാവും. അപ്പോൾ ഒന്നിനോടുമുള്ള ഒരു ബന്ധവും ആത്മാവെന്ന സത്യത്തിന് പ്രസക്തമല്ലാതാവും. അതായത്, പരമമായ സത്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നവനെ ശരിയായ ധ്യാനത്തിലായിരിക്കാനും കഴിയുവെന്നർത്ഥം. ബ്രഹ്മത്തിലായിരിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ? ചെയ്യാതിരിക്കുന്നവർക്കും ചെയ്യുന്നവർക്കും വ്യത്യസ്ത ന്യായങ്ങളുണ്ട് - രണ്ടിലും വേണ്ടത്ര യുക്തിയുമുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സൂഷ്മബുദ്ധിയുടേയും അന്വേഷണം ചെന്നെത്തിയത്, എല്ലാം തുടങ്ങിയത് ശൂന്യതയിൽ നിന്നാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലാണ്. ശൂന്യതയിൽ നിന്നു വന്നത് ശൂന്യതയിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കണമെന്ന ന്യായം ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്തതാണ്. വി. ബൈബിളിൽ യേശു രക്ഷയുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും രക്ഷ കിട്ടിയേക്കാമെന്നല്ല ഉണ്ടെന്നാണ് പറയുന്നത്. സർവ്വതിലും ശൂന്യതയിലേക്കു മടങ്ങാനുള്ളയൊരു ത്വര അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. ഈ ത്വര നൽകുന്ന പ്രചോദനംകൊണ്ടാണ് പരിണാമം സംഭവിക്കുന്നത്. പരിണാമത്തിനു ബോധപൂർണ്ണമായി സത്തുകൾ വിധേയപ്പെടാൻ കാരണവും ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനം തന്നെ. പരിണാമത്തിൽ ബോധപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുന്നതു വഴി 'വിപ്ലവകരമായ' പരിണാമമാക്കി സ്വജീവിതത്തെ അവർ മാറ്റുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ധ്യാനിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും സർവ്വതും ഒരുനാൾ ശൂന്യതയിൽ എത്തിയേ തീരുവെങ്കിൽ എന്തിനു കർമ്മമെന്ന ചോദ്യമുണ്ടാവും. ആ ചോദ്യത്തിനുത്തരമാണ് 'ഗീത'.

കടൽജലത്തിലെ ഒരു തുള്ളി, കടലിലായിരിക്കുമ്പോൾ കടലായിരിക്കുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മമായിരിക്കാനുള്ള മനുഷ്യനെന്ന തുള്ളിയുടെ അടങ്ങാത്ത ആവേശത്തോടെയുള്ള മടക്കയാത്ര, അതിന്റെ പേരാണു ധ്യാനം!

ഇറ്റു കുടിക്കാനില്ലത്രേ

"Water, water, every where, Nor any drop to drink" സാമുവേൽ ടയ്ലർ കോളറിഡ്ജ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ The Rime of the Ancient Mariner ൽ എഴുതിയ പ്രസിദ്ധമായ ഈ വരികൾ, ഒരിക്കൽ ജവഹർലാൽ നെഹ്റു എറണാകുളത്തുവെച്ചു പരാമർശിച്ചു. പ്രസംഗം തർജ്ജമ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ അതപ്പോൾ തന്നെ മലയാളത്തിൽ കവിതയാക്കിമാറ്റി, "വെള്ളം വെള്ളം സർവ്വത്ര, ഇറ്റു കുടിക്കാനില്ലത്രേ." ആ വരികൾ തർജ്ജമചെയ്യാൻ ഇപ്പോഴൊന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയാൽ, "ധ്യാനം ധ്യാനം സർവ്വത്ര, ഒറ്റയൊരെണ്ണം നേരല്ല!" എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അതാണു സത്യം! സത്യത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര വ്യക്തിഗതമാണ്, ആ യാത്രക്കുവേണ്ട പരിശീലനം കൊടുക്കുകമാത്രമേ ഒരു സദ്ഗുരു ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. പത്താം ക്ലാസ്സിലെഴുതിയ എല്ലാവർക്കും ഓൾപാസ്റ്റ് കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ധ്യാനത്തിൽ പങ്കെടുത്തവർക്കെല്ലാം കൊടുക്കാവുന്നതൊന്നല്ല 'സ്വർഗ്ഗം'. എന്താണു ധ്യാനമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്താണു ധ്യാനമല്ലാത്തതെന്നും പറയേണ്ടതുണ്ടല്ലോ.

ഡോ. ജോസഫ് ഗീബർത്സ് പറഞ്ഞത്, ഒരു കള്ളം ആയിരം പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കുക, അതു സത്യമായിക്കൊള്ളുമെന്നാണ്.

വ്യവസ്ഥകളില്ലാതെ എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തെ പാപംവഴി നാം പ്രകോപിക്കുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്ത അങ്ങിനെയാണുണ്ടായത്. ഞാൻ

പാപിയാണെന്നാവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ

ഒരുവൻ

അങ്ങിനെയായിത്തീരുമെന്നു മന:ശ്ശാസ്ത്രം പറയുന്നു - ഈ നിയമവും സ്ഥാപിച്ചതു ദൈവം. മൂന്നുപ്രാവശ്യം യെരൂസലേം ദേവാലയത്തിൽ പോയിട്ടും

ഒരിക്കൽ പോലും യേശു അതിനുള്ളിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല; അനേകർ തുടർച്ചയായി പറഞ്ഞപ്പോൾ ദേവാലയം പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ളതാണെന്നു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് മനസ്സിലായി. എല്ലാ മതങ്ങളിലുമുണ്ട് ഇത്തരം പൊരുത്തക്കേടുകൾ. കൃഷ്ണൻ ആരാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം പറയുന്നവന്റെ ഔചിത്യം പോലിരിക്കുമെന്നതാണ് സത്യം.

കൊച്ചു ഗീബൽസുമാരാണ് നമ്മുടെ വലിയ മതപ്രഭാഷകർ. അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ അനേകം അത്ഭുതങ്ങൾ! ഏതു മതത്തിലാണ് അല്ലെങ്കിൽ മതമില്ലാത്തതിടത്താണ് അത്ഭുതങ്ങൾ നടക്കാത്തത്? അത്ഭുതങ്ങൾ അടയാളമാക്കി എടുക്കരുതെന്നല്ലേ, യേശു യോഹന്നാന്റെ ശിക്ഷ്യന്മാരോട് പറഞ്ഞത്? അവിശ്വസനീയമായ നിരവധി കാര്യങ്ങൾ നടത്താൻ അബോധമനസ്സിന് കഴിയും. ആ സാധ്യതകൾ മുതലാക്കുകയാണ് പ്രഭാഷകരും മനുഷ്യദൈവങ്ങളും. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവരിതിനുപയോഗിക്കും - അമിതമായ പ്രകാശം, ശബ്ദം, പുഷ്പാലങ്കാരം എല്ലാം ഇതിൽപ്പെടും. മനസ്സിനെ മമിപ്പിക്കാൻ അവരുടെ ലിസ്റ്റിൽ ധാരാളം ചോദ്യങ്ങളുമുണ്ട് - ഞാനാര് നീയാര് തുടങ്ങിയവ. രണ്ടും അമിതമായാൽ സുബോധമനസ്സിൽ നിന്നും അബോധമനസ്സിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലേക്ക് മനസ്സ് മാറും - പല അത്ഭുതങ്ങൾക്കും ഈ psychedelic experience കാരണമാവുകയും ചെയ്യും.

ഒരിക്കൽ ഒരു ഗുരു തന്റെയൊരു ശിഷ്യന് ബോധജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇത് കേട്ട മറ്റൊരു ശിഷ്യൻ ബോധജ്ഞാനം ഉണ്ടായിയെന്ന് പറയപ്പെടുന്നവനോട് ചോദിച്ചു, “ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെയുണ്ട്?” ഉടൻ വന്നു മറുപടി, “പഴയതിലും പരിതാപകരം.” ആത്മവിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ പാതയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ ഗതിയിതാണ്. നാം അറിയുന്ന ഗുരുക്കന്മാരും സഹായികളുമൊക്കെ കുറച്ചുദൂരം പോകാൻ നമ്മെ സഹായിച്ചേക്കും; തുടർന്നങ്ങോട്ട്, സത്യം സഞ്ചാരിയെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെ സഞ്ചാരി ഒറ്റക്കായിരിക്കും, അവന്റെ ഭൗതികഗതി വളരെ പരിതാപകരവുമായിരിക്കും. ഒറ്റക്കുള്ള യാത്ര നന്നായിരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത്തരമൊരു യാത്രക്ക്

ഒരുവൻ തുടക്കം മുതലേ സ്വാഭാവിക മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ തയ്യാറെടുത്തിരിക്കണം. ഒരു സത്യാന്വേഷി ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണിത്. സർവ്വ അനുഷ്ടാനങ്ങളും, ആചാരങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും, നാം ആർജ്ജിക്കുന്ന അറിവുകളും, മനസ്സിൽ സ്വരൂപിക്കുന്ന നിബന്ധനകളും മാർഗ്ഗരേഖകളുമെല്ലാം കുറെ ദൂരം മുന്നേറാനെ ആരെയും സഹായിക്കും.

സഹായ സംവിധാനങ്ങൾക്ക് തന്നെ സ്വാഭാവിക കൃത്രിമം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വകഭേദങ്ങളിലുണ്ട്. സ്വാഭാവിക മാധ്യമങ്ങൾ എന്തെന്നറിയാൻ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ശ്രീകോവിൽ വരെ ചെന്നാൽ മതി. വിളക്ക്, പ്രഭ, പുഷ്പം ഇവ കണ്ണിന്; വെടി പഞ്ചവാദ്യം, മണിനാദം, മന്ത്രധ്വനി ഇവയൊക്കെ ചെവിക്ക്; സുഗന്ധ ഇല/പുഷ്പം, ധൂമം ഇവ മൂക്കിന്; ത്രിമധുരവും തീർത്ഥവും പായസവുമൊക്കെ നാക്കിന്; കളഭവും ചന്ദനവും ഭസ്മവുമൊക്കെ ത്വക്കിന് - ഇങ്ങിനെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുമാറാണ് അവിടുത്തെ അനുഷ്ടാനങ്ങൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ മത ചടങ്ങുകളിലും ഇത്തരം ഒരു സമീപനം കാണാം. ഇവയെല്ലാം അമിതമായാൽ ഒരു കഞ്ചാവ് ബീഡി വലിക്കുന്നവന്റെതിനോട് സമമായിട്ടുള്ള അനുഭൂതി ലഭിച്ചെന്നിരിക്കും. കഞ്ചാവ് ബീഡി ഇവിടെ കൃത്രിമ മാധ്യമമാണ്. കഞ്ചാവ് ബീഡിയുമായി എത്രദൂരം ഒരുവൻ പോകും? മാധ്യമങ്ങൾക്ക് ഒരുവനെ കൊണ്ടു പോകാവുന്നതിനു പരിധിയുണ്ട്. മാധ്യമങ്ങൾ ഒന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ തുടക്കം മുതൽ മുന്നേറുന്നവനാകട്ടെ, അവസാനം വരെ പോകാനുള്ള കെൽപ്പമുണ്ടായിരിക്കും. അവിടെയാണ് നിശ്ശബ്ദതയുടെ മികവ്!

അസ്തിത്വത്തിന്റെ ജീവകേന്ദ്രം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഉയരങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തണം എന്നതാണ് ആഗ്രഹമെങ്കിൽ ലൗകിക വസ്തുക്കളോടും പെരുമയോടുമൊക്കെയുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധം പാടേ വിശേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്, ഒപ്പം വിശ്വാസ സംഹിതകളെയും ഉപേക്ഷിച്ചു തീരൂ. ഇതൊക്കെ ഭാരമില്ലാത്ത വെറും സൂഷ്മ സ്ഥിതികളാണെന്നു കരുതി അവഗണിക്കരുത്. നാമ-രൂപ-വസ്തു ബന്ധങ്ങൾ അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് മുറിച്ചു മാറ്റിയാൽ ശരീരത്തിന്റെ ഭാരം നന്നെ കുറയും. അങ്ങിനെ, ഭാരരഹിത ശരീരാനുഭവത്തിൽ (levitation) വരെ എത്താം.

ഒരു സർഗ്ഗരൂപം പറയുന്ന വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കാൻ ആ വാക്കുകളുടെ സൂഷ്മശരീരം കാരണമുണ്ട്. ആ വാക്കുകളുടെ പ്രസക്തിയും വ്യാകരണവും വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ജീവിതം പോക്കുന്ന ശിക്ഷണ വിധി എന്നല്ലാതെ എന്താ വിളിക്കുക? ഗുരു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോ ഉയർത്തോ എന്നുള്ളതല്ല പ്രശ്നം. അന്തർജ്ഞാന ചക്ഷുസ്സ് പ്രകാശിപ്പിച്ച് ആത്മജ്ഞാനിയാകുവാൻ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾ നിശ്ചലമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായും ഉള്ള നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ സാവധാനം ഉള്ളിലേക്ക് പോകുന്ന ധ്യാനങ്ങൾ ഓരോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും സൂഷ്മതലത്തിലേക്ക് കടക്കാൻ ഏതൊരുവനെയും സഹായിക്കും. അന്തർജ്ഞാനത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രം ഭൗതിക ശരീരത്തിലുണ്ട്, പുരികങ്ങളുടെ മദ്ധ്യയായി. ഉത്തരം കിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ അറിയാതെ പുരികം ചൊരിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർ ചുരുക്കം.

ഇത്തരം സൂഷ്മസത്യങ്ങൾ, പ്രസ്ഥാനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട മതങ്ങളെല്ലാം അനുയായികളിൽ നിന്ന് മറയ്ക്കുന്നു. വ്യക്തിക്ക് ആത്മജ്ഞാനം നേടാനുള്ള വഴി കാട്ടിക്കൊടുത്താൽ പ്രസ്ഥാനം എങ്ങിനെ നിലനിൽക്കും? മതം പ്രസ്ഥാനമായാൽ ഭാരമാവുകയേയുള്ളൂവെന്ന് മുന്നേ കണ്ട ഭാരതീയ ആചാര്യന്മാർ, മതത്തെ ഒരു ജീവിതചര്യയായി മാത്രമേ വിഭാവനം ചെയ്തതുള്ളൂ; ഹിന്ദു എന്ന പദം, ഒരു മതത്തെയല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നതും. ക്രൈസ്തവർ എന്ന് മതമായി മാറിയോ അന്ന് മുതൽ വചനങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലും തെറ്റ് വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം (6:22) ശ്രദ്ധിക്കുക. "The light of the body is the eye: If therefore thine eye be single, thy whole body shall be full of light." (Bible - King James version). ഈ വചനം നിരവധി കൈകളിലൂടെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് മലയാളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഇങ്ങിനെയാണിത്: "കണ്ണാണ് ശരീരത്തിന്റെ വിളക്ക്. കണ്ണ് കുറ്റമറ്റതെങ്കിൽ ശരീരം മുഴുവൻ പ്രകാശിക്കും" (KCBC Bible Commission version). ഇവിടെ, ഉൾക്കണ്ണുകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി യേശു പറഞ്ഞു, മറ്റൊന്നിനെയോപ്പറ്റി KCBC യും പറയുന്നു.

എങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കണം?

പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി എത്ര എഴുതിയാലും തീരണമെന്നില്ല. പ്രാർത്ഥന ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ഒരു

മാതൃകാ പ്രാർത്ഥന, എപ്പോഴുമൊരു സൗഖ്യാനുഭവമായിരിക്കും - പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ച ഒരനുഭവമെങ്കിലും ഉണ്ടാകാത്ത വ്യക്തികളും കുറവാണ്. പക്ഷെ, പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി അസന്നിഗ്ദ്ധമായി തെളിയിക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ലാറെ ദോസ്സി എന്ന ഗവേഷകൻ പറയുന്നത്, പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് കരുതുന്ന ഒരുകാര്യം പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു മാത്രമാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് പറയാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കില്ലായെന്നാണ്. ക്വാണ്ടംഫിസിക്സ്

പ്രാർത്ഥനയെ നിരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട കേന്ദ്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു ഊർജ്ജപ്രവാഹം സംഭവിക്കുന്നുവെന്ന് കണ്ടെത്തി. വസ്തുവിന്റെ അഞ്ചാമത് അവസ്ഥയിലുള്ളതാണ് ഈ പ്രവാഹമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. ഈ ഊർജ്ജത്തെയാണ് ഭാരതം പ്രാണായെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അത്ഭുതമെന്നു കരുതുന്ന പലതും പ്രാർത്ഥനയുടെമാത്രം ഫലമല്ലായെന്നും ഗവേഷകർ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥ പ്രാർത്ഥനയെ, ഈശ്വരനുമായുള്ള ഒരൊത്തുചേരൽ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഓരോ ശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനയുമാകും. ഭാരതീയ ചിന്തകളനുസരിച്ച് ഈശ്വരനുമായുള്ള ഈ ബന്ധം വാചികം (speaking), ഉപാംശം (whispering) മാനസം (mental tracing)

എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വിധത്തിലാവാം. ഏറ്റവും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നത് വാചികവും ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയത് ഏറെ ഏകാഗ്രത ആവശ്യമുള്ള ഉപാംശവുമാണ്.

ആരും കാര്യമായി ശ്രദ്ധിക്കാത്ത ഒരു കെണിയാണ് ഭയം. ദൈവത്തിന്റെ നിർവ്വചനം സ്നേഹമെന്നാണ്. സ്നേഹം ശക്തിയാണെങ്കിൽ സ്നേഹമില്ലാത്ത ഭയത്തിൽ തകർച്ചയുടെ അങ്ങേയറ്റമായിരിക്കും. ഭയം നമ്മെ മൂടിയാൽ അനങ്ങാൻപോലും നമുക്കാവില്ല. ഭയത്തിൽ നാം സ്നേഹത്തിൽ നിന്നകലും - ദൈവിക ശക്തികളുമായി സംവദിക്കണമെങ്കിൽ നാം സ്നേഹത്തോടുത്തായിരിക്കണം. മാലാഖമാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ ആദ്യം പറയുന്നത്, ഭയക്കരുതെന്നായിരിക്കും. വിശ്വാസികളെ കുറ്റബോധം കൊണ്ടു നിറക്കുകയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാരായാലും എന്തു പറഞ്ഞതായാലും അതക്ഷന്തവ്യമായ തെറ്റു തന്നെയായിരിക്കും ആ വ്യക്തി ചെയ്യുന്നത്. യോഗാ തെറ്റാണെന്നും ഗുരുതരമായ ദൈവദോഷമാണതു വഴി ഒരാൾ ചെയ്തതെന്നും ധ്യാനഗുരു സ്ഥാപിക്കുമ്പോഴും യോഗാ ചെയ്തിരുന്ന ഒരാൾ കുറ്റബോധത്തോടെയാവും ആ ധ്യാനവും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുക!

പ്രാർത്ഥനയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യൻ സംസാരിക്കുകയും ദൈവം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ ദൈവം സംസാരിക്കുകയും മനുഷ്യൻ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂന്നാം ഘട്ടത്തിൽ നിതാന്തമായ നിശ്ശബ്ദതയാണ്, ആരും സംസാരിക്കുന്നുമില്ല ആരും ആരെയും കേൾക്കുന്നുമില്ല, പക്ഷെ പരസ്പരം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ഘട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി വി. ബൈബിളും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെ പ്രാർഥിക്കണമെന്നു ഗുരുവിനോട് ശിക്ഷ്യന്മാർ ചോദിക്കുന്ന മൂന്നവസരങ്ങൾ ബൈബിളിലുണ്ട്. ആദ്യം, നിങ്ങളുടെ ചിന്തകളും ആവശ്യങ്ങളും പിതാവ് അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ അവിടത്തോട് ഒന്നും ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതില്ലല്ലോ എന്നാണ് ഗുരു മറുപടി പറഞ്ഞത്. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ച മൂന്നാം ഘട്ടമാണ് ഇവിടെ ഏറ്റവും മികച്ച പ്രാർഥനയായി യേശു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റൊരവസരത്തിൽ ഇതേ ചോദ്യം വീണ്ടും ഉണ്ടായപ്പോൾ യേശു പറഞ്ഞത് രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ എന്റെ നാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചു കൂടിയാൽ പിതാവ് അവിടെ ഉണ്ടാവും എന്നാണ്. ഇതുകൊണ്ടും

തൃപ്തിയാവാതെ, (മറ്റൊരവസരത്തിൽ) പ്രാർഥിക്കാൻ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമേയെന്നു ശിക്ഷ്യന്മാർ അഭ്യർഥിച്ചപ്പോഴാണ്, പ്രസിദ്ധമായ 'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവേ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥന യേശു പറഞ്ഞു കൊടുത്തത്.

പ്രാർത്ഥന എന്തായിരുന്നാലും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഇശ്ച (Intention) വളരെ നിർണ്ണായകമാണ്. ഒരു ടാക്സിയിൽ കയറിയിരുന്നിട്ടു ഡ്രൈവറോട് പലദിശകളിലേക്ക് പോകാൻ അതിലെ യാത്രക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ, ഡ്രൈവർക്ക് നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നിടത്ത് നിങ്ങളെ എത്തിക്കാൻ കഴിയില്ലാത്തതുപോലെയാണിതും. പ്രകടനങ്ങളുടെയും ഉരുവിടലുകളുടെയും ആവർത്തനം പ്രകാശമില്ലാതെ ചിത്രം എടുക്കുന്നതുപോലിരിക്കുമെന്നാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹൻസാ പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കഞ്ചാവ് വിൽപ്പനക്കാരന്റെ ഉപമ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. കഞ്ചാവ് ചെറിയ ചെറിയ പൊതികളിലാക്കി 'കഞ്ചാവ്' 'കഞ്ചാവ്' 'കഞ്ചാവെ'ന്നു ബസ്സ്സ്റ്റാന്റിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരന് ഒരിക്കലും ലഹരി പിടിക്കുന്നില്ലായെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. 'കർത്താവേ' 'കർത്താവേ'യെന്ന് അനേകം പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ലെന്ന് യേശുവും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരഭ്യർത്ഥനയുടെ ആവർത്തനം, ആവശ്യങ്ങളറിയാനും അതു പരിഹരിക്കാനുമുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കഴിവിനെ സംശയിക്കലാണ്. ശരിയായ പ്രാർത്ഥന, ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുള്ള നന്ദിയുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ കുഞ്ഞൊഴുക്കാണെന്നു പറയാം. കൃതജ്ഞതയാണ് ദൈവവുമായി എപ്പോഴും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കാനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം. ആദ്യകാലത്ത്, കിട്ടാത്തകാര്യം കിട്ടിയതായി ഭാവിച്ചു ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം പോട്ട ധ്യാനകേന്ദ്രത്തിലുണ്ടായിരുന്നു; പിന്നീടവരതിനു കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യം കുറച്ചു - കാരണം, ആർക്കുമതു മനസ്സിലായില്ല. ഈ നന്ദിക്കുമുണ്ടാദരതിരെന്നു പറയാതെ വയ്യ! നാം വലതുകൈക്കു നന്ദിപറയാത്തത്, അതു നമ്മുടെതന്നെ ഭാഗമാണെന്ന തോന്നലുകൊണ്ടാണ്. ദൈവവും നാമും ഒന്നാണെന്നു തോന്നുന്ന

ഒരു തലത്തിലെത്തിയാൽ അവിടെ നന്ദി പറയുന്നവനും കാണില്ല, നന്ദിയും കാണില്ല, നന്ദി സ്വീകരിക്കുന്നവനും കാണില്ല.

ദൈവവും നമ്മളും, മുന്തിരിച്ചെടിയും ശാഖകളും പോലെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണെന്ന ചിന്ത പ്രാർത്ഥനക്ക് അനിവാര്യമാണ്. സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ അഭിപ്രായം, ദൈവത്തെയും മനുഷ്യനെയും അകറ്റുന്ന ഏകഘടകം അജ്ഞത മാത്രമാണെന്നാണ്. നാം പ്രാർത്ഥനയെന്നു വിളിക്കുന്നത് യാചനകളെയാണെന്നതാണ് രസകരം. പ്രാർത്ഥനയുടെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘടകമാണ് കീഴടങ്ങൽ (Surrender). ഒരു ഭീരു സ്വീകരിക്കുന്ന കീഴടങ്ങലല്ല (Submission) ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഉള്ളിൽ തന്നെയാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവോടെ 'അവിടുത്തെയിഷ്ടം നിറവേറട്ടെ'യെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെയുള്ള ഒന്നുചേരലാണ് ശരിയായ പ്രാർത്ഥന. പൂർണ്ണമായും കീഴടങ്ങിയവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്, എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല ശരിയായത് എന്ന ചിന്തയോടെ തന്നെയായിരിക്കും. ഇവിടെ, സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ വൈഭവക്കുറവും, യഥോചിതമായത് തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള നമ്മുടെ പരിമിതിയും നാം അംഗീകരിക്കുന്നു. ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയാണെങ്കിൽ നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ നമ്മുടെതന്നെ അസ്ഥിത്വത്തിലേക്ക് നാം അലിഞ്ഞിപ്പോകാം. പിതാവിനായി സംവദിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോഴെല്ലാം നിശ്ശബ്ദതയിലേക്ക് ഉൾവലിയുന്ന ഒരു ഗുരുവിനെയാണ് ബൈബിൾ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉള്ളു ശൂന്യമാക്കാൻ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുള്ള കഴിവു മറ്റൊന്നിനുമില്ല.

വളരെ ദോഷകരമായതോ വിനാശം വിതക്കുന്നവയോ ആണ് നെഗറ്റീവ് പ്രാർത്ഥനകൾ. ഒരുവന്റെ വിധിയാണ് അവൻ അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന ചിന്തയോടെ അവനെ സുഖപ്പെടുത്തണം അനുഗ്രഹിക്കണം എന്നൊക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് നെഗറ്റീവ് പ്രാർത്ഥനയുടെ ഗണത്തിൽ പെടും, കാരണം അവൻ പറയുന്നതിനേക്കാൾ ശക്തിയോടെ അവൻ ഉള്ളിൽസ്ഥാപിച്ച ഇശ്വരപ്രവർത്തിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. ഹിന്ദുവും മുസ്ലിംമാനും ക്രിസ്ത്യാനിയുമെല്ലാം ചെയ്യുന്ന മിക്ക പ്രാർത്ഥനകളും വിപരീത ഫലം ചെയ്യുന്നവയാണ്. ഒരു രോഗിക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ വിഭാവനംചെയ്യുന്നത് അവന്റെ രോഗാവസ്ഥ

വർദ്ധിക്കുന്നതായാണെങ്കിൽ രോഗിക്ക് അതെന്തുമാത്രം ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടോ? പ്രാർഥിക്കാനറിയാത്തവരെ ആ ചുമതല എല്ല്പിക്കരുതെന്നാണ് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. സമൂഹപ്രാർഥനകൾ പ്രഹസനമാകുന്നതിന്റെ കാരണമിതാണ്. ശാപം വാങ്ങിക്കരുതെന്നു പറയുമ്പോഴും അനുഗ്രഹം വാങ്ങണമെന്ന് പറയുമ്പോഴും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇതുതന്നെ. എന്തിനുവേണ്ടിയാണോ പ്രാർഥിക്കുന്നത് അത് സാധിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കാനും പ്രാർഥിക്കുന്നവന് കഴിയണം. പ്രാർഥിക്കുമ്പോൾ പോസിറ്റീവായിട്ടുള്ള ഒരു ഫലചിത്രത്തെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. നന്നായി പ്രാർഥിക്കാൻ പഠിച്ചാൽ നന്നായി ജീവിക്കാനും പഠിച്ചുവെന്നർത്ഥം. പ്രാർത്ഥന ഫലിക്കും, അതു മറ്റുള്ളവനുവേണ്ടിയാണെങ്കിൽ!

ആരാൻ ഉള്ളവൻ?

ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയെന്നു പറഞ്ഞാൽ നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കൽ മാത്രമാണെന്നും - അതാകട്ടെ ഉള്ളിൽനിന്നു പുറത്തേക്ക് യാതൊരുവിധ സമ്മർദ്ദവുമില്ലാതെ സംഭവിക്കുന്നതാണു താനും. പത്തു കൽപ്പനകളും നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് യേശു പറഞ്ഞു - പ്രവർത്തിയേക്കാൾ നമ്മുടെ മനോഭാവമാണു നിർണ്ണായകമെന്ന്. മനോഭാവത്തിന്റെ വ്യത്യാസം കാണാൻ പൗദീസാവരെ വരിക. ആദവും ഹവുയും ഒരു ജീവിതം മുഴുവൻ നടന്നാലും കണ്ടുതീരാത്തത്ര സമ്പത്ത്, വെറും രണ്ടു പേർക്കു കൊടുത്ത ദൈവത്തെയാണ് നാമവിടെ കാണുക. ചുരുക്കിപ്പറയാം, അനേകം തലമുറകൾ ശ്വസിച്ചാലും തീരാത്ത ശുദ്ധവായുവും, കുടിച്ചാലും തീരാത്ത വെള്ളവുമെല്ലാം എണ്ണിയാലും തീരാത്ത നക്ഷത്രങ്ങളുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരുകുറിയിരിക്കുന്ന ദൈവത്തോടാണ് എന്റെ മകനെ

ജയിപ്പിക്കണമെന്നും എന്റെ 'വ്യാവൃ' മാറ്റിത്തരണമെന്നും നാമപേക്ഷിക്കുന്നതും അതിനുവേണ്ടി അനേകം പുണ്യവാന്മാരുടെ കാലു പിടിക്കുന്നതും. ഒരു കൊച്ചാൽമരത്തിൽപ്പോലും അതിനു വേണ്ടതിന്റെ ആയിരമായിരമിരട്ടി ഇലകളാണു ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെയാകട്ടെ ശ്വാസകോശത്തിന്റെയാകട്ടെ കഴിവിന്റെ 15%മാണു നാമുപയോഗിക്കുന്നത്; ബുദ്ധിയുടെ 18%മാണ് ഐൻസ്റ്റൈൻ പോലും ഉപയോഗിച്ചത്. ഇത്തരം യാചനാപ്രാർത്ഥനക്കാർ (ഇല്ലാത്തവർ) ദൈവത്തിന്റെ ശേഷിയെ കുറച്ചുകാണുന്നവരാണ്, അവരെപ്പോഴും കരഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും - അതു പ്രകൃതിനിയമമാണ്.

എന്തുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ നാം ഇല്ലായ്മ കാണുന്നു - ഒരൊറ്റ ഉത്തരമേയുള്ളൂ, മതങ്ങൾ/സമൂഹം അങ്ങിനെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കരഞ്ഞു പറഞ്ഞാലെ അവരവർക്കുള്ള റേഷൻ പോലും കിട്ടുവെന്നും, ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയെന്നാൽ നേർച്ചപ്പെട്ടിടകൾ നിറക്കുകയാണെന്നും പ്രവൃത്തിചെയ്യേണ്ട സമയത്ത് ആരാധനാലയങ്ങളിൽപ്പോയി ഉച്ചത്തിൽ ഈശ്വരനെ പുകഴ്ത്തുകയാണു വേണ്ടതെന്നും മതങ്ങളാണ് നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത്. ജീവിതത്തിൽ വിജയിച്ചുവെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്ന ആരെവേണമെങ്കിലും നോക്കിക്കൊള്ളൂ; അവർക്കു വേണ്ടി മാത്രം അവിശ്വസനീയമായ തിരിവുകളിലൂടെ പ്രകൃതി വഴിയൊരുക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാം. അതിനുള്ള ശേഷി ദൈവത്തിനുണ്ടെന്നറിയാത്തവരാണ്, കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളുമായി ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങളും തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രങ്ങളും ധ്യാനാലയങ്ങളും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നത്. വെല്ലുവിളികളില്ലാതെ വളരാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക? കൊടുങ്കാറ്റു വന്നാലേ വേരുകൾ ആഴത്തിലേക്ക് പായിക്കാൻ മരത്തിനു കഴിയൂ.

ദൈവം കൊടുക്കുന്നത് ഉള്ളവനു മാത്രമാണെന്ന് യേശു തറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ഇല്ലാത്തവന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഉള്ളതുകൂടി പിടിച്ചുപറിക്കുന്ന ഒരു ക്രൂരദൈവമാണോ നമ്മുടേത്? ഉള്ളവനെന്നും ഇല്ലാത്തവനെന്നും പറയുന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ സമൃദ്ധിയെ കാണുന്നവനും കാണാത്തവനും (ആ സമൃദ്ധിയുടെ ഭാഗമാണെന്നും അല്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവർ) എന്നയർത്ഥത്തിലാണ്. ഉള്ളവനെന്നു പറയുന്നത്, പണം കൊണ്ടോ ആർഭാടം കൊണ്ടോ സ്വന്തം കലവറകൾ നിറച്ചവനെയല്ല, പകരം ഇതെല്ലാം ശൂന്യമായിരിക്കുമ്പോഴും ഞാൻ ധനവാനാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവനെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സമൃദ്ധിയെ എപ്പോഴും ചുറ്റിലും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും ഒരുവൻ ഉള്ളവനാകുന്നില്ല - പങ്കുവെക്കുമ്പോഴാണ് നാം ഉള്ളവനാണെന്നു ദൈവത്തിനു മനസ്സിലാകുന്നത്. ചിന്തകനായ ഡോ. ദീപക് ചോപ്രാ ഒരുപമ പറഞ്ഞു. ഒരു ബൾബിന്റെ ഫിലമെന്റിലൂടെ വൈദ്യുതി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരഗ്രത്തുനിന്നും ഇലക്ട്രോണുകൾ പുറത്തേക്കു പോവണം, എങ്കിലേ ആ ഒഴിവ് (hole) നികത്താൻ മറ്റൊരിലക്ട്രോൺ ഉള്ളിലേക്ക് വരൂ. ദൈവത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം നാം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഓരോ hole ലേക്കും പകരം വരുന്നതിന്റെ കണക്കിലാണ്. അത് ബഹുസഹസ്രം ഇരട്ടിയാണെന്ന് അനുഭവമർ പറയുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, മറ്റുള്ളവന്റെ ആവശ്യം കണ്ടെത്തി അവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നവനാണ്, ഉള്ളവൻ. നാമാകുന്ന ബൾബിന്റെ ഫിലമെന്റിലൂടെ വൈദ്യുതി ഒഴുകിക്കൊണ്ടേയിരിക്കണം, എങ്കിലേ നാം പ്രകാശമായിരിക്കൂ.

കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ പങ്കുവെക്കാതിരിക്കാൻ നൂറുപായങ്ങൾ ഗവേഷണം നടത്തി കണ്ടുപിടിക്കുന്നവർ ഈ കഥ കേൾക്കുക -ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. Tuesday Lobsang Rampa എന്ന ബുദ്ധിസ്റ്റ് പണ്ഡിതൻ മൂന്നാംകണ്ണുപയോഗിക്കാൻ ശിക്ഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണു രംഗം ('The Third Eye' എന്ന പ്രസിദ്ധമായ പുസ്തകത്തിൽ നിന്ന്). ഗുരുവും ശിക്ഷ്യനും കൂടി ഒരു വഴി പോകുമ്പോൾ വഴിയരുകിൽ ഒരു പിചുക്കാരനിരിക്കുന്നു. ഇയാളൊരു സമ്പന്നനാണല്ലോ, എന്തിനിയാൾക്കു ദാനം കൊടുക്കണമെന്ന് ശിക്ഷ്യൻ ചോദിച്ചു. ഗുരുവതിനു കൊടുത്ത മറുപടി, അയാളെപ്പോലുള്ളവർ ഇല്ലെങ്കിൽ പങ്കുവെക്കാനും അതിലൂടെ ഈശ്വരന്റെ സമൃദ്ധിയുമായി ബന്ധപ്പെടാനും ആർക്കും കഴിയില്ലായെന്നാണ്. കൊടുത്ത പണം എന്തിനവർ ചിലവഴിക്കുന്നുവെന്ന് നാമറിയേണ്ടതില്ലെന്നാണദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ ഒഴിവുകഴിവുകൾ പായുന്നവർ ശ്രദ്ധിക്കുക; നിങ്ങൾ പറയുന്ന കാരണങ്ങൾ ദൈവം കേൾക്കും ആ കാരണങ്ങൾ എന്നും നിങ്ങൾക്കു പറയാൻ ഇടവരുന്നതുപോലെ നിങ്ങളെ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യും. കൊടുക്കാൻ സാധിക്കാത്തത് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നെങ്കിലും പറയരുത്! കൊടുക്കുമ്പോൾ, അത് മറ്റുള്ളവനുപകാരപ്പെടുന്നുവെന്നറിയുമ്പോഴുള്ള സുഖം പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവില്ല; അതനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയണം! ദൈവം ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കി കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാനെങ്കിലും പങ്കുവെയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത നമുക്കുപേക്ഷിക്കാം.

കൊടുക്കുവിൻ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും; അതുപക്ഷെ, നമുക്കാവാശ്യമായി വരുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കുമെന്നതുകൊണ്ട് നാം നോക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കുന്നതും കിട്ടുന്നതും തമ്മിൽ ഒരു പൊരുത്തവും കാണില്ല. ജീവിതത്തിൽ കൂതന്ത്രങ്ങൾ

സ്ഥിരം ആവർത്തിക്കുന്നവർ ഓർക്കുക, നിങ്ങൾ ചെയ്ത ചതിവുകൾ അതേപ്പോലെ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ തിരിച്ചു കിട്ടും - അതു നിനച്ചിരിക്കാത്ത സമയത്ത് നിനച്ചിരിക്കാത്ത രീതിയിൽ ആയിരിക്കുമെന്നു മാത്രം. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും വീടും വിദ്യാഭ്യാസവും ജോലിയും ആരോഗ്യവും സന്തോഷവും ഉറപ്പു വരുത്തുക. ദൈവത്തിന്റെ കൈകളായി നാം മാറുമ്പോൾ ഉടലായി ദൈവവും എപ്പോഴും കൂടെക്കാണും. ഈ നിയമം, അന്നും ഇന്നും എന്നും ഒന്നു തന്നെ.

പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും വേണ്ട ഊർജ്ജം, അത് സ്ഥൂലമായാലും സൂക്ഷ്മമായാലും ഇവിടെ സമൃദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ദൈവം ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താൻ മനുഷ്യനായിട്ടുമില്ല, ആവുകയുമില്ല. ശ്വസിക്കാനുള്ള വായുവിന്റെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും സ്ഥിതി വിഭിന്നമല്ല. വേണ്ട ഊർജ്ജം യഥേഷ്ടം ആർജ്ജിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രപഞ്ചം ഇവിടെത്തന്നെ ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ ഊർജ്ജപ്രവാഹത്തിന്റെ തരംഗഭാവത്തിൽ നിന്നകന്നുപോകുന്നവയ്ക്കാണ് ആ ഊർജ്ജം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നത്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സർവ്വതും, അത് ഗ്രഹമോ, ഉപഗ്രഹമോ നക്ഷത്രമോ ജീവനോ പ്രകൃതിയോ എന്തുമായാകട്ടെ, വ്യത്യസ്ത ജാതങ്ങളിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, സൂക്ഷ്മതലത്തിലും സ്ഥൂലതലത്തിലും. ഇതിന്റെ താളം തെറ്റുമ്പോഴാണ് പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങളും രോഗങ്ങളും ഒക്കെ ഉണ്ടാവുന്നത്.

അന്തരീക്ഷ വായുവിലെ മോളിക്യൂളുകൾ സ്ഥിരമായി പോസിറ്റീവോ നെഗറ്റീവോ ചാർജ്ജുള്ള കണികകളായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് നമുക്കറിയാം. ഇതിനുള്ള ഊർജ്ജം ഇടിമിന്നൽ, കോസ്മിക് രശ്മികൾ, സൂര്യൻ, ജലധാരകൾ എന്നിവയിൽ

നിന്നാണ് ലഭിക്കുന്നത്. നെഗറ്റീവ് പോസിറ്റീവ് കണികകളുടെ അനുപാതം തുല്യമായിരിക്കുന്ന പുണ്യ സ്ഥലങ്ങളിൽ കേദാർനാഥ്, ഗംഗോത്രി മുതലായ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭാരതീയർ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നത് ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പരിഗണിച്ചാണ്. നവഗ്രഹോർജ്ജം സമാഹരിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് ശ്രീകോവിലിന്റെ നിർമ്മാണം. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ താഴികക്കൂടം നെഗറ്റീവ് അയോണുകളുടെ ശക്തിയേറിയ ഒരു സ്വീകരണിയാണ്. താഴികക്കൂടത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന നാണയരൂപത്തിലുള്ള ഇറിഡിയം ആണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന കേന്ദ്രം. ഇതിന് 2000 ഡിഗ്രി സെൽഷിയസ് വരെയുള്ള ചൂട് താങ്ങാൻ ശേഷിയുണ്ട്. നവഗ്രഹങ്ങളുടെയും ചൈതന്യത്തെ വിവിധ കോണുകളിലൂടെ സ്വീകരിച്ചു ഭൂഗോളത്തിന് പ്രയോജനകരമായ രീതിയിൽ വിന്യസിപ്പിക്കുന്ന കൈലാസം പോലുള്ള (ജ്യോമെട്രിക്കലായി നോക്കിയാൽ ഉത്തമമായ) നിരവധി കേന്ദ്രങ്ങൾ ഭൂമിയിലുണ്ട്.

കണ്ണും കാതും തുറന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം അറിവുണ്ടാവുകയില്ല. ഇനിയും അറിയാനുണ്ടെന്നും ഞാൻ ഒന്നുമല്ലെന്നും അറിയുന്നവനെ തേടിയാണ് അറിവു വരുക; അവനാകട്ടെ, പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളായും നാവുകളായും തിരിച്ചറിഞ്ഞവനുമായിരിക്കണം. ആ കാഴ്ചപ്പാടുള്ളവൻ ആരുടെയും അടിമയല്ല; അവൻ സഹസൃഷ്ടാവിനെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രനും പ്രതാപശാലിയുമായിരിക്കും.

നമുക്കു യാത്ര തുടരാം....!